AMIR TSARFATI

ISRAEL ȘI BISERICA

UN ISRAELIAN EXAMINEAZĂ PLANURILE ÎN DESFĂȘURARE ALE LUI DUMNEZEU CU PRIVIRE LA CELE DOUĂ POPOARE ALESE DE EL

ISRAEL ȘI BISERICA

AMIR TSARFATI

ISRAEL ȘI BISERICA

Traducere: Aurora Răsbici

Alfa Omega Publishing
2021, Timişoara

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
Israel and the Church
Published by Harvest House Publishers, Eugene, Oregon 97408
www.harvesthousepublishers.com

Copyright © 2021
Amir Tsarfati

Tradusă în limba română și publicată cu autorizare.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Aurora Răsbici
Corectură: Daniela Groza și Mirela Peţan
Prelucrare grafică: Bianca Lazea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Tsarfati, Amir
Israel și biserica / Amir Tsarfati ; trad.: Aurora Răsbici. - Timişoara : Alfa Omega Publishing, 2021
ISBN 978-606-045-258-4

I. Răsbici, Aurora (trad.)
2

Versiunea în limba română: ***Israel și Biserica***
Copyright © 2021 Alfa Omega Publishing

Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 - Timişoara, România
Tel/Fax: + (40) 256-284.912

E-mail: info@alfaomega.tv
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie

ISBN 978-606-045-258-4

Primele două cărți le-am dedicat familiei mele.

Cu toate acestea, familia se poate extinde dincolo de oamenii cu care ești înrudit.

Vreau să dedic această carte echipei Behold Israel, partenerilor mei în lucrare și prietenilor mei apropiați. Precum Aaron și Hur, voi mi-ați ținut mâinile ridicate în vremurile bune și în cele rele. Vă iubesc și Îi sunt foarte recunoscător lui Dumnezeu că m-a binecuvântat cu voi.

MULȚUMIRI

În primul și primul rând, vreau să-I mulțumesc Domnului pentru credincioșia Lui arătată în viața mea. Încă dinainte să mă fi născut, El m-a iubit profund și a avut un plan pentru viața mea. Ce binecuvântare este să-L laud pe Mântuitorul în fiecare zi!

Steve Yohn, vreau să-ți mulțumesc pentru ajutorul tău la scrierea acestei cărți. Când părea că aveam să te pierdem, în timpul procesului de scriere, au fost înălțate rugăciuni pretutindeni în lume – și Dumnezeu a răspuns! Steve, Îi mulțumesc Lui pentru tine și pentru tot ce a făcut în tine și prin tine în ultimele câteva luni.

Vreau să mulțumesc soției mele, Miriam, celor patru copii ai noștri și proaspetei mele nurori. Dragostea și sprijinul vostru nu au scăzut niciodată, deși Domnul m-a condus adeseori departe de casă. Un soț și un tată nu ar putea fi mai binecuvântat decât am fost eu.

Vreau să mulțumesc echipei mele de la Behold Israel pentru dragostea, sprijinul și dedicarea lor – Mike, H.T. și Tara, Gale și Florene, Donalee, Joanne, Nick și Tina, Jason, Abigail, Jeff și Kayo. De asemenea, mulțumesc și soților/soțiilor și copiilor care au sacrificat adesea timpul lor de familie cu voi în favoarea răspândirii Cuvântului lui Dumnezeu.

Mulțumiri speciale tuturor traducătorilor care au făcut ca mesajele mele de pe YouTube să fie disponibile în 20 de limbi diferite. De asemenea, mulțumirile mele tuturor coordonatorilor de lucrări de pretutindeni din lume care se asigură că totul funcționează perfect la conferințele noastre.

Mulţumesc, Shane, pentru treaba minunată pe care ai făcut-o când vine vorba de grafică şi social media. Mulţumesc, Jon, pentru aplicaţia excelentă şi pentru site. Mulţumesc, Don, pentru treaba excelentă pe care ai făcut-o când vine vorba de Veni Graphics. Mulţumesc, de asemenea, echipei de la Tenfold BPO pentru tot ceea ce fac.

Mulţumesc, Barry Stagner, Jan Markell şi Rick Yohn pentru înţelepciunea voastră şi înţelegerea bogată a Cuvântului lui Dumnezeu. Mulţumesc, de asemenea, pastorului Jack Hibbs şi pastorului Steve Berger şi minunatelor lor familii.

Mulţumesc numeroşilor prieteni implicaţi în lucrare, inclusiv lui Andy şi Gail, Wayne şi Cindy, Amanda şi Ian. Înţelepciunea voastră, mentorarea şi ajutorul vostru practic sunt de foarte mare folos. Nu aş fi putut face asta fără voi!

Menţiune specială grupului de Youth Adult Discipleship – a fost minunat să vă văd pe voi, cei din generaţia următoare, crescând în dedicare faţă de Hristos. Iar celor trei cupluri tinere care s-au întâlnit în unul dintre turnurile noastre şi s-au căsătorit ulterior – mazel tov!

Mulţumesc, Bob Hawkins şi Steve Miller şi echipei minunate de la Harvest House pentru toată munca voastră pentru a face ca această carte să existe.

În cele din urmă, mulţumesc nespus sutelor şi miilor de urmăritori, parteneri în rugăciune şi suporteri ai Behold Israel. Această lucrare nu ar fi existat fără voi.

CUPRINS

Mulțumiri	7
PRIMA PARTE: DOUĂ POPOARE ALESE	**11**
Capitolul 1. Nu vă temeți	13
Capitolul 2. Două trâmbițe sunt mai bune decât una	31
Capitolul 3. Imaginea de ansamblu	49
PARTEA A DOUA: DOUĂ PLANURI DISTINCTE	**69**
Capitolul 4. O soție și o mireasă	71
Capitolul 5. Dragostea „dură" a lui Dumnezeu	93
Capitolul 6. Timpurile stabilite de Dumnezeu	111
PARTEA A TREIA: DOUĂ CĂI ÎN APOCALIPSA	**131**
Capitolul 7. Începutul sfârșitului	133
Capitolul 8. Biserica în Apocalipsa	149
Capitolul 9. Israel în Apocalipsa – prima parte	171
Capitolul 10. Israel în Apocalipsa – partea a doua	191
PARTEA A PATRA: DOUĂ POPOARE, O FAMILIE	**211**
Capitolul 11. Cine, unde merge?	213
Capitolul 12. O strategie ciudată	237
Capitolul 13. Binecuvântarea celor care binecuvântează	255
Note de final	269

PRIMA PARTE:
DOUĂ POPOARE ALESE

Capitolul 1.

NU VĂ TEMEȚI

Un Dumnezeu neschimbat într-o lume în continuă schimbare

Este ziua de Crăciun, anul 2019. Toate cele 12 locuri din jurul mesei sunt ocupate – două generații venite împreună. În camera de zi au fost adăugate anul acesta două mese mai mici înconjurate de copii, lucru care se datorează faptului că familia s-a extins cu încă o generație. Fiecare mânuță și fiecare față mică pare să fie acoperită cu unul dintre felurile de mâncare – cartofi, sos, unt, chiar și porumbul a găsit o cale să se lipească de obrajii unora. Două dintre mame se scuză de la masa principală ca să înceapă procesul de curățare a copiilor și de adunare a vaselor.

La masa principală, toată lumea se abține din greu ca să facă față ispitei de a se năpusti asupra surplusului de mâncare.. Acesta este momentul în care unchiul Barney începe să vorbească – și toată lumea își dă ochii peste cap. El a fost dintotdeauna puțin mai încrezător în teoria conspirației și, oricând are oportunitatea, este gata să-și împărtășească opiniile cu privire la asasinarea lui Kennedy, la aterizarea pe lună și la locul în care este îngropat Jimmy Hoffa. Înainte ca mama să ne poată salva oferindu-ne plăcintă, Barney vine cu ultima teorie.

„Ați văzut știrile?", a început el folosindu-și introducerea tradițională din trei cuvinte. „Nu știrile de pe internet sau prostiile de la televizor, ci adevăratele știri. Am văzut de curând că în China oamenii se îmbolnăvesc de un virus nou. Oamenii spun că acesta are potențialul să explodeze în întreaga lume. Poate chiar să ajungă la statusul de pandemie. Dacă se întâmplă asta, este posibil să fim nevoiți să închidem toată economia Americii. Ar putea exista carantină în masă și ordine să stăm acasă. Doar afacerile esențiale vor putea continua. S-ar putea ca pastorii să fie arestați doar pentru că țin programele de biserică."

„Bine, Barney", l-a întrerupt tata, „devine ridicol. Oricum ideea ca întreaga economie națională să fie la pământ este îndeajuns de prostească, cu atât mai mult ca pastorii să nu poată ține programele de biserică. Haide, doar încă avem Constituția."

Toate acestea au dus la o dezbatere între Barney țicnitul și teoriile lui bizare cu privire la pandemie și tatăl meu cel realist, care își pune credința în conducerea stabilită a legii. Volumul zeflemelei crește odată cu nivelul tensiunii. În cele din urmă, pe când părea că schimbul de replici era pe cale să explodeze, mama a intrat în încăpere cu o plăcintă cu cireșe într-o mână și una cu mere în cealaltă. Ea l-a întrebat pe tata: „Dragă, te duci, te rog, până în bucătărie? Se pare că am uitat cuțitul de servit."

Criză evitată – un alt an în care mama a salvat situația.

Dacă v-ați fi aflat la masă, de partea cui ați fi fost? Eu aș fi fost cu siguranță de partea ideii de a mânca niște plăcintă. Pe de altă parte, tatăl meu ar fi trebuit să înghită în sec când, după câteva luni, a devenit evident că, pentru prima dată, una dintre teoriile nebunești ale unchiului Barney s-a dovedit adevărată. Ceea ce cu câteva luni în urmă părea un lucru absurd este acum o realitate bizară.

În timp ce scriu aceste cuvinte, pandemia de coronavirus deja a măturat lumea. Mă aflu de câteva săptămâni în carantină

națională, iar oamenii au început deja să vorbească despre cum vom putea redeschide țara la un moment nedeterminat din viitor. Aceasta este o perioadă fără precedent, nemaiexperimentată până acum, când miliarde de oameni s-au retras la nivel global în case în urma mandatelor guvernamentale. Până acum sunt afectate mai mult de 200 de țări, iar numărul lor este în creștere.

Pe când aceste rânduri ajung la ochii voștri mă aștept ca Israelul și întreaga lume să fie pe cale să se redeschidă. Cu toate acestea, din locul în care mă aflu, întrebarea privind viitorul nostru global este încă în aer.

Spre deosebire de incidentele din trecut privind conflictele mondiale, acest vrăjmaș nu a ales nicio ideologie căreia să i se alăture. Nu a atras de partea lui o coaliție de națiuni. Nu urmărește să cucerească teritorii noi, sau să înrobească grupări de alte popoare. Acesta este un vrăjmaș singuratic cu un singur scop în minte – moartea. Nu are nici un raționament în spate. Nu există nici o capitală în care să poată fi trimiși soli ai păcii. Vrăjmașul acesta este nepăsător, irațional și foarte puternic. Este, de asemenea, microscopic, imposibil de văzut cu ochiul liber, ceea ce face anevoioasă dezvoltarea unei strategii de apărare împotriva lui.

Aceasta nu este o bătălie care va face ca omenirea să fie pe cale de dispariție. Nu vor exista masacre de tip genocid ale anumitor grupuri de oameni. Masele nu vor fi forțate să-și părăsească locuințele ca să fie vândute în alte țări. Cel mult, acest virus îi va determina pe oameni să rămână închiși în casele lor. În cele din urmă, cred că vom prinde acest vrăjmaș și-l vom învinge. Vom găsi o modalitate de a ne trata de el și a ne vaccina. Vom ieși învingători, așa cum am ieșit în fața multor altor vrăjmași în trecut. Însă va fi o bătălie lungă. Repet, în timp ce citiți aceste cuvinte, mă aștept ca lumea să înainteze înspre a învinge acest vrăjmaș.

Cu toate acestea, în aprilie 2020, în timp ce scriu acest capitol, războiul este în toi. Frica a măturat naţiunile şi grupurile de oameni. Chiar şi în biserici, oamenii se îngrijorează de boală şi moarte, şi totodată de anxietatea privind preocuparea mai temporară referitoare la colapsul economiilor şi la moratoriile continue date de guverne ca să nu se întâlnească. „Unde este Dumnezeu în toate acestea?", se întreabă oamenii când se roagă pentru părinţii sau soţul/soţia bolnavi de Covid, pe care nici nu pot să-i viziteze.

NU VĂ TEMEŢI

Haideţi să călătorim înapoi în trecut într-o perioadă din istorie în care poporul Israel se afla într-un pericol mare. Se apropia un vrăjmaş – unul care nu era microscopic şi nu invada trupul unei persoane. Mai degrabă, această armată era mult prea vizibilă, deoarece călca în picioare naţiune după naţiune, aducând cu săbiile, lăncile lor şi alte arme de război moarte şi distrugere. Odată ce acestei maşinării de război i se punea pata pe un premiu, era sigur că cetatea avea să se prăbuşească. Acum, privirea acestei naţiuni a căzut pe Ierusalim.

Profeţii spuseseră de multă vreme că din nord avea să vină răul. Acest rău avea un nume specific: Asiria. Cu câteva decenii în urmă, acelaşi imperiu anihilase împărăţia lui Israel – cele 10 seminţii care, sub stăpânirea împăratului Ieroboam, s-au separat, cu generaţii în urmă, de împărăţia lui Iuda din sud. În anul 772 î.Hr., regele Asiriei, Salamanasar al V-lea, şi-a invadat vasalii rebeli şi le-a preluat naţiunea. Populaţia învinsă care a supravieţuit asalturilor sângeroase a fost relocată într-o ţară îndepărtată. Acum Asiria lovea iarăşi, de data aceasta sub stăpânirea împăratului Sanherib şi ţintind Iuda.

Isaia era profet în acea perioadă şi, după cum se obişnuia, funcţiona ca purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu înaintea poporului Său. El s-a căsătorit cu o profetesă şi au avut împreună doi copii – amândoi cu nume neobişnuite. Cel mai mare se

numea *Șear-Iașub*, care înseamnă „o rămășiță se va întoarce". Pe cel de-al doilea fiu îl întâlnim în Isaia 8:3-4, unde profetul spune: „M-am apropiat de prorociță. Ea a zămislit, și a născut un fiu. Apoi Domnul mi-a zis: 'Pune-i numele Maher-Șalal-Haș-Baz'. Căci, înainte ca să știe copilul să spună 'tată' și 'mamă', se vor lua dinaintea împăratului Asiriei bogățiile Damascului și prada Samariei." Numele lung al acestui băiat înseamnă „grăbește-te de pradă, aruncă-te asupra prăzii".

Deși ar putea exista o dezbatere cu privire la care dintre aspecte ar face ca micul purtător al numelui să fie necăjit mai mult la școală – lungimea numelui sau semnificația lui – este, de fapt, o poreclă specială de purtat. Acești copii ai profeților purtau nume profetice care vorbeau despre trecutul și viitorul Israelului. *Maher-Șalal-Haș-Baz* indică înspre trecutul poporului, când a fost furat și jefuit de către un vrăjmaș venit din afară. Pe de altă parte, *Șear-Iașub* poartă în numele lui o promisiune minunată – rămășița se va întoarce în țara Israel.

Este adevărat că sunt nevoit să scriu aceste lucruri în timpul unei carantine impuse de guvern – o izolare cu care cel mai probabil sunteți familiari. Ce e minunat, în cazul meu, e faptul că mă aflu în țara Israel. După 2000 de ani de stat la distanță de întinderea lungă, largă de munți și terenuri agricole și râuri și pustia dăruite lui Avraam și urmașilor lui, eu sunt o mărturie vie a faptului că promisiunile lui Dumnezeu nu dau greș. Eu fac parte din rămășița – sunt un copil al seminției lui Iuda – care trăiește în mijlocul frumuseții luxuriante a Văii Armaghedonului. Eu și frații mei iudei din Israel suntem întruparea lui *Șear-Iașub*. Ce minunat este Dumnezeul nostru!

Armata asiriană venea împotriva lui Iuda din nord. Oamenii erau înspăimântați și căutau nădejde. Isaia a stat înaintea mulțimii fricoase. El avea să slujească ca un canal al lui Dumnezeu, prin care să îi mângâie pe ascultători și să le amintească de promisiunea unui viitor mai bun.

Isaia a început cu o introducere a Sursei supreme, ale Cărei cuvinte avea să le rostească: „Acum, aşa vorbeşte Domnul care te-a făcut, Iacove, şi Cel ce te-a întocmit, Israele!" (Isaia 43:1) Încă de la început, cuvintele lui Isaia erau încurajatoare: „Dumnezeu care v-a creat vă vorbeşte acum!" Aducând aminte de cuvintele lui David din Psalmul 139:13-16, mesajul lui transmitea: „Dumnezeu vă cunoaşte, El v-a creat. Toate zilele voastre au fost scrise în cărţile Domnului înainte ca voi să fi luat formă. Nu sunteţi o naţiune oarecare. Dumnezeu nu vorbeşte unei gloate anonime. El Se adresează creaţiei Lui preaiubite." Apoi, Isaia a rostit cuvintele lui Dumnezeu pentru ascultători:

Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc,

te chem pe nume:

eşti al Meu.

Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine;

şi râurile nu te vor îneca;

dacă vei merge prin foc, nu te va arde,

şi flacăra nu te va aprinde.

Căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău,

Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău! (Isaia 43:1-3)

Citiţi din nou aceste cuvinte. Lăsaţi-le să pătrundă în voi. Cum vă fac să vă simţiţi? Acesta este caracterul lui Dumnezeu. Aceste cuvinte reprezintă Persoana Lui. Iar acest mesaj nu este doar pentru poporul Israel, ci pentru toţi cei care-I aparţin. El spune: „Eu sunt Dumnezeu. Sunt Creatorul cerului şi al pământului. Da, sunt Dumnezeul naţiunii Mele preaiubite, Israel, pe care am pus-o deoparte, dar sunt şi Mântuitorul poporului Bisericii."

Nu ştiu unde sau în ce situaţie vă aflaţi acum. Ştiu doar că trebuie să credeţi în Creatorul lumii. Chiar dacă Numele lui este

Dumnezeul lui Israel, El este Mântuitorul vostru personal. De ce am atâta pace în toiul nebuniei din jurul COVID-19? Același Dumnezeu care a transmis poporului Israel să nu se îngrijoreze de armata asiriană este Dumnezeul care mă mângâie pe mine azi cu dragostea și puterea Lui. Același Dumnezeu care poate distruge o superputere poate eradica cu siguranță și un virus.

Eu dau Egiptul ca preț pentru răscumpărarea ta,

Etiopia și Saba, în locul tău.

De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei,

pentru că ești prețuit și te iubesc,

dau oameni pentru tine

și popoare pentru viața ta.

Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine,

Eu voi aduce înapoi neamul tău de la răsărit

și te voi strânge de la apus.

Voi zice miazănoaptei: „Dă încoace!",

și miazăzilei: „Nu opri",

ci adu-Mi fiii din țările depărtate și fiicele de la marginea pământului:

pe toți cei ce poartă Numele Meu

și pe care i-am făcut spre slava Mea,

pe care i-am întocmit și i-am alcătuit. (Isaia 43:3-7)

În aceste prime 7 versete minunate din Isaia 43 găsim trecutul, prezentul și viitorul lui Israel. Iar ele conțin mesajul Lui plin de nădejde pentru „toți cei ce poartă Numele Meu", unde este cuprinsă și Biserica. Cuvintele Lui sunt pentru toți cei pe care i-a „făcut spre slava (Sa)". Aici sunt cuprinși atât evreii, care sunt poporul Lui

ales, cât şi toţi cei care cred în El şi care sunt copiii Lui preaiubiţi. Mesajul Lui pentru toţi cei care ascultă de El este: „Atunci când vă simţiţi singuri, nu sunteţi. Când vă temeţi, amintiţi-vă că eu sunt cu voi în orice zi. Chiar şi în mijlocul celor mai dificile situaţii, Eu sunt prezent."

Trebuie să înţelegem adevărul cu privire la prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul vremurilor imperfecte. Nu Dumnezeu creează imperfectul. Nu Dumnezeu generează imperfectul. Însă El lucrează prin condiţii imperfecte. Aceasta este natura Lui. El este un Dumnezeu desăvârşit care-Şi împlineşte voia desăvârşită în oameni imperfecţi care trăiesc într-o lume imperfectă. Când Dumnezeu a creat întâi universul, totul era desăvârşit. Dumnezeul desăvârşit Şi-a instaurat creaţia desăvârşită prin Cuvântul Lui desăvârşit. Apoi, omenirea şi-a exprimat liberul arbitru pe care Dumnezeu i-l dăruise şi totul s-a năruit. Păcatul a pătruns în lume şi odată cu acesta a venit şi moartea. Creaţia a fost separată de Creator.

Nu Dumnezeu creează imperfectul. Nu Dumnezeu generează imperfectul. Însă El lucrează prin condiţii imperfecte.

NEVOIA DE NĂDEJDE

Imaginaţi-vă cum au părăsit Adam şi Eva grădina Edenului. În grădină totul fusese minunat. Mâncarea era din belşug şi împrejurimile erau bogate. Dar, mai minunat decât toate celelalte lucruri era faptul că Dumnezeu era prezent. Părtăşia cu Creatorul era uşor accesibilă, iar ei umblau alături de El în răcoarea zilei. Însă, când au părăsit grădina, tot ce era „desăvârşit" a fost lăsat în urmă. Ce moment gol, tragic!

Nu doar omenirea a avut de suferit în actul inaugural al răzvrătirii păcătoase a omenirii. Şi natura a experimentat chinuri de moarte.

La momentul muşcării din fruct, toată creaţia a fost blestemată cu moarte. Omenirea a suferit atât moarte spirituală, cât şi fizică. Deoarece natura nu are spirit, ea a suferit-o doar pe cea de-a doua. Fiecare făptură care exista în împărăţia animalelor – de la ţânţar, la mamut, de la microb la mangustă – avea o dată a expirării. Pentru fiecare dintre ele viaţa avea un început şi un sfârşit.

Cu toate acestea, nu doar lumea organică a suferit moarte fizică, ci şi lumea anorganică moare. Munţii, râurile şi văile au fost create în mod desăvârşit. Toate sistemele naturale şi tiparele vremii şi ciclurile recoltelor au fost stabilite exact cum ar trebui. Apoi a venit păcatul şi, odată cu el, moartea – iar lumea naturală se află de-atunci pe o pantă descendentă continuă. Inundaţii, tornade, cutremure şi, da, virusuri, toate fac parte din deteriorarea creaţiei desăvârşite a lui Dumnezeu.

Lumea naturală nu mai are nădejde. Ea se află într-o situaţie de spital, iar noi doar aşteptăm finalul ei. Indiferent de cât de multe protocoale privind schimbarea climatului sunt stabilite şi câte bărci de pescuit vor fi hărţuite de cei de la Greenpeace, decăderea şi colapsul acestei lumi nu vor fi stopate. Asta nu înseamnă că nu ar trebui să avem mare grijă de minunata noastră planetă în calitate de administratori ai creaţiei lui Dumnezeu. Însă există un motiv pentru care, atunci când va veni sfârşitul vremurilor, Dumnezeu va stabili un cer nou şi un pământ nou.

Cu toate acestea, când vine vorba de omenire, există speranţă. Lumea naturală va fi distrusă. Ca în cuvintele lui Faraon din filmul epic *The ten commandments* a lui Cecil B. DeMille: „Să fie scris. Să fie făcut." Pentru mine şi voi, totuşi, distrugerea nu a fost decretată şi sigilată. Dumnezeu ne-a dat oportunitatea îndepărtării sentinţei cu moartea a păcatului. Singura soluţie eficientă pentru problema păcatului nostru este credinţa în Isus Hristos. El a plătit pentru pedeapsa noastră – a murit în locul nostru pe cruce.

Ce altceva mai rămâne, când moartea este îndepărtată? Viaţa. Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." O altă perspectivă asupra versetului este să spunem că Isus este calea înspre adevărul care ne dă viaţă. Când credem că El este Mântuitorul nostru şi ne supunem Lui ca fiind Domnul nostru, într-un fel, suntem primiţi din nou în grădină – acel loc glorios în care putem avea din nou pace şi părtăşie cu Dumnezeu, Creatorul nostru.

HARUL PLIN DE RĂBDARE AL LUI DUMNEZEU

Să ne întoarcem la cuvintele minunate din Isaia 43. Pe naţiunea Israel o păştea necazul. Dar, alături de necaz avea să vină şi nădejdea. Dumnezeu nu Îşi judecă sau năpăstuieşte poporul fără să le spună care este calea de ieşire din acel haos. După cum am văzut cu planul Lui de îndepărtare a păcatului şi de împăcare a noastră cu El, există situaţii de care ne vom lovi şi care sunt prea mari ca să le facem faţă. Dar Dumnezeu nu ne va lăsa neajutoraţi. Există întotdeauna nădejde atunci când privim la El. Iar unde găsim nădejde, acolo găsim adevărata pace.

Ca naţiune, Israel era departe de a fi perfect. Poporul avea înclinaţii puternice spre răzvrătire, închinare la idoli şi ignorare a legii lui Dumnezeu. Astăzi, sunt mulţi creştini care susţin că Dumnezeu a renunţat la Israel din pricina imperfecţiunii lui. Isus Hristos a venit la iudei, dar ei nu au vrut să aibă de-a face cu El. „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit." (Ioan 1:11) Iudeii L-au respins; de aceea şi El îi respinge acum. Asta este, caz închis, iudeii au fost părăsiţi în favoarea Bisericii.

Imaginaţi-vă cum ar fi dacă aceşti creştini şi-ar aplica lor aceeaşi logică. Orice păcat este o răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. De câte fapte de răzvrătire şi respingere a domniei lui Dumnezeu este nevoie ca să fie daţi afară din familie? În grădină, a fost nevoie de un singur păcat ca să fim separaţi de Dumnezeu. Ştiu că de

când L-am primit pe Hristos ca Mântuitor am mai multe păcate în cont. Dacă păcatul Îl poate determina pe Tatăl să Își respingă permanent copiii, cât la sută din Biserică ar putea sta în picioare înaintea lui Dumnezeu azi?

Dar El nu așa lucrează, nu? Un Tată iubitor nu-Și dă, pur și simplu, copiii afară din familie. El va aduce vremuri grele ca să-i disciplineze. El va permite existența suferinței ca să-Și îndrepte poporul. Dar Domnul care ne-a spus că trebuie să iertăm nu doar de șapte ori, ci „până la șaptezeci de ori câte șapte" (Matei 18:22) nu-Și pune limită de credit la milă. Mai degrabă decât să vedem răzvrătirea lui Israel ca pe un motiv al respingerii lui Dumnezeu, ar trebui să vedem totul ca o pregătire a scenei ca noi să fim martori ai milei Lui glorioase. În adevărul care transmite că Dumnezeu nu a respins un popor atât de vrednic de respingere precum Israel găsim nădejdea că Dumnezeu nu va respinge un popor atât de vrednic de respingere precum suntem noi, Biserica. Și în constanța dragostei și dedicării Lui față de noi, putem găsi pace în mijlocul crizei produse de coronavirus sau a oricăror altor încercări pe care le întâlnim.

Această siguranță a noastră de genul „orice ar fi", tot facem parte din familia lui Dumnezeu înseamnă că păcatul chiar nu contează? Avem acum un bilet gratuit pentru a trăi oricum vrem? Dumnezeu le-a promis israeliților prin Isaia că, din pricina inimilor lor ipocrite și a închinării superficiale, va aduce în calea lor suferință. Totuși, va fi suferință menită să disciplineze, nu distrugerea care însoțește judecata. Harul plin de răbdare al lui Dumnezeu și răbdarea Lui sunt pictate în culori minunate când, în Isaia 1, în urma unei acuze de necredincioșie și a unei declarații a suferinței disciplinare promise, Domnul spune: „Voi face iarăși pe judecătorii tăi ca odinioară, și pe sfetnicii tăi, ca la început. După aceea, vei fi numită cetatea neprihănită, cetatea credincioasă" (versetul 26). Datorită dragostei Lui, Dumnezeu nu-I va izgoni

niciodată pe cei ai Lui. Mâna care disciplinează este aceeaşi mână care restaurează. Vor fi momente când Dumnezeu va îngădui să trecem prin furtuni, dar El întotdeauna face asta cu un motiv şi pentru o perioadă limitată.

PREZENŢA PLINĂ DE PUTERE A LUI DUMNEZEU

Acea mână care disciplinează şi restaurează este şi mâna care protejează. Să ne întoarcem în Isaia 43 şi la venirea asirienilor. Acolo, Dumnezeu a vorbit unei naţiuni îngrozite care era pe cale să fie atacată de cea mai teribilă superputere a vremii. El le-a amintit: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; şi râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, şi flacăra nu te va aprinde." (Isaia 43:2)

„Stai, Amir, nu este aceasta o armată care atacă pe cale terestră? De ce vorbeşte Dumnezeu de ape?" Domnul vrea să amintească poporului Israel de ce s-a întâmplat în Exod 14, când au umblat prin apele Mării Roşii. Superputerea masivă a acelei vremi – egiptenii – venea în urma poporului cu carele lor, prinzându-i pe oamenii neajutoraţi între moartea pin sabie sau moartea prin înec. Dar atunci Dumnezeu a făcut o lucrare miraculoasă şi evreii s-au bucurat de o plimbare pe uscat până pe ţărmul celălalt.

Apropo, între cele două ţărmuri ale Mării Roşii, care conectează Egiptul de Arabia Saudită, există un pod subacvatic de pământ. Este un element geografic pe care nimeni nu-l poate explica. Pe ţărmuri, la fiecare dintre capetele podului de pământ sunt locuri în care cândva existau coloane – de pe vremea împăratului Solomon – care marcau locul prin care a fost traversată Marea Roşie. Astfel, când copiii lui Israel au traversat, nu a fost necesar să coboare până pe fundul unui ocean adânc şi apoi să urce iarăşi. Ei au traversat pe un pod de pământ care era mult mai înalt decât tot terenul subacvatic care-l înconjura. Chiar înainte ca israeliţii să-şi fi dat seama că au o problemă, Dumnezeu i-a condus exact în locul în care avea să rezolve acea problemă a lor.

Când situația evreilor care au fugit din Egipt era cea mai rea, Dumnezeu Se afla acolo. „Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, Și-a schimbat locul și a mers înapoia lor, și stâlpul de nor care mergea înaintea lor, și-a schimbat locul și a stat înapoia lor. El s-a așezat între tabăra egiptenilor și tabăra lui Israel" (Exod 14:19-20). „Îngerul lui Dumnezeu" era o epifanie – o revelație a lui Hristos în Vechiul Testament. Într-o vreme de necaz, Isus, înainte să Se întrupeze, Se afla printre ei, protejându-Și poporul. Așa lucrează Dumnezeu și El Și-a demonstrat din nou și din nou grija față de poporul Lui.

Când Israelul era pe cale să se lovească de zidurile de neclintit ale Ierihonului, Domnul a apărut din nou – de data aceasta înaintea lui Iosua.

> Iosua s-a dus spre el și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?" El a răspuns: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit." Iosua s-a aruncat cu fața la pământ, s-a închinat și I-a zis: „Ce spune Domnul meu robului Său?" Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: „Scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care stai este sfânt." Și Iosua a făcut așa. (Iosua 5:13-15)

La fel ca în episodul cu Moise și cu rugul aprins, locul era unul sfânt, deoarece Dumnezeu era prezent acolo. Prezența unui înger nu face un anumit loc sfânt, ci prezența lui Dumnezeu este cea care sfințește o locație.

Când cei trei prieteni ai lui Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au fost aruncați în cuptorul cu foc, Hristos era prezent alături de ei:

> Atunci împăratul Nebucadnețar s-a înspăimântat și s-a sculat repede. A luat cuvântul și a zis sfetnicilor săi: „N-am aruncat noi în mijlocul focului trei oameni legați?" Ei au răspuns împăratului: „Negreșit, împărate!" El a luat iarăși cuvântul și a zis: „Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobozi în

mijlocul focului şi nevătămaţi; şi chipul celui de al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!" (Daniel 3:24-25)

Isus era prezent în flăcări alături de acei trei tineri curajoşi. Era prezent când israeliţii au traversat râul şi au ajuns la Ierihon. Era prezent când tabăra a traversat Marea Roşie. Era prezent! Este acelaşi Isus care, cu mai mult de 2 milenii şi jumătate în urmă, i-a poruncit lui Israel să se întoarcă în ţara lui şi care le pavează şi astăzi calea pe măsură ce ei continuă să vină.

Este acelaşi Isus care vă porunceşte vouă astăzi, oriunde v-aţi afla: „Nu vă temeţi, Eu sunt cu voi!" Aceasta este promisiunea din Psalmul 23:4: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie". Aceasta este nădejdea găsită în Isaia 35:4: „Spuneţi celor slabi de inimă: 'Fiţi tari, şi nu vă temeţi! Iată Dumnezeul vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuşi va veni şi vă va mântui.'" Dumnezeu este cu voi. El veghează asupra celor care-I aparţin – din Israel şi din Biserică.

Nu există niciun motiv pentru care să ne temem de ce se întâmplă în jurul nostru. Pavel a scris: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă." (2 Timotei 1:7) Cele trei – puterea, dragostea şi chibzuinţa – trebuie puse împreună, ca noi să putem avea adevărata pace. Nu putem învinge frica fără puterea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, dacă nu transmitem altora dragostea Lui, s-ar putea ca El să-Şi reţină puterea când suntem disciplinaţi. Dacă nu suntem chibzuiţi şi ne îndoim de adevărul şi caracterul lui Dumnezeu, atunci, cel mai probabil nu ne vom întoarce înspre El în vremurile de necaz. Fiecare dintre cele trei caracteristici trebuie să fie prezente în viaţa noastră ca noi să trăim cu o îndrăzneală primită de la Dumnezeu.

O CREDINCIOȘIE DOVEDITĂ

Mă aflu în mijlocul Israelului, și aici este pace. Totuși, Israel este una dintre națiunile pământului aflate sub cele mai mari amenințări. Nu există nici o altă țară ai cărei vecini să jure că o vor face să dispară. În mod uluitor, restul lumii nu este deranjată de asta. Chiar și de la tribuna consiliului general al Națiunilor Unite, liderii mondiali cer distrugerea Israelului. Cu toate acestea, eu sunt aici, nu doar experimentând în mod personal pacea lui Dumnezeu, ci și observând dovezi ale păcii lui Dumnezeu în jurul meu. Ce este coronavirusul pentru Dumnezeu? Dacă alegeți să vă temeți în loc să vă încredeți în Cel care spune „Nu vă temeți", unde vă este credința?

Dumnezeu este credincios – o trăsătură de caracter pe care Și-a demonstrat-o prin această țară minunată și prin poporul pe care l-a adus acasă. Credincioșia Lui dovedită nu este un lucru cu privire la care să rămân tăcut. Din acest motiv s-a născut Behold Israel. Behold Israel – „Priviți înspre țara Lui!" – este o dovadă că Dumnezeu există. Aceasta este dovada că El este credincios promisiunilor Lui. Motivul pentru care Dumnezeu a permis Israelului să stea în picioare, chiar și după întreaga lui istorie de eșecuri și răzvrătire, este ca acesta să slujească drept o mărturie pentru voi ca să nu vă temeți. Același Dumnezeu care a fost credincios acestei națiuni adeseori asediate vă este credincios și vouă, care faceți parte din Biserică.

Dumnezeu a spus că va crea o națiune din Iacov. Apoi, pe măsură ce a lucrat prin descendenții lui Iacov, a spus: „Îi voi separa. Voi lucra prin ei. Prin acest popor răzvrătit Îmi voi demonstra dragostea, voi descoperi lumii Cuvântul meu și Îl voi duce pe Fiul Meu, Mesia, la toată omenirea. Și prin această națiune mică voi demonstra că dacă oamenii se smeresc și se roagă și se întorc de la căile lor rele, îi voi ierta. Îi voi îmbrățișa. Îi voi numi ai mei."

Dumnezeu nu este implicat în afacerile de distrugere și pedeapsă. Oamenii atrag acele necazuri asupra lor. În 2 Tesaloniceni 2:10-11, Pavel a spus că doar după ce oamenii au respins dragostea față de adevărul care îi poate mântui, Dumnezeu le-a trimis o lucrare de rătăcire. El nu le-a trimis această amăgire ca ei să respingă Cuvântul lui Dumnezeu; le-a trimis-o pentru că ei au respins Cuvântul Lui.

ZIUA MÂNTUIRII

Dumnezeu Și-a trimis singurul Fiu ca să mântuiască lumea. Aceasta este cea de-a doua fațetă a monedei „Poporul ales de Dumnezeu." Crezul comun printre evrei este că Dumnezeu a lucrat doar cu Israel. Dar apoi a venit Isus în lume. La momentul potrivit, Mesia S-a îndreptat spre râul Iordan. Când a sosit, a găsit acolo un preot iudeu pe nume Iohanon – „Dumnezeu va avea milă." Acest Iohanon, sau Ioan, L-a observat pe Isus și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii." (Ioan 1:29) Cuvintele lui nu au fost „păcatul lui Israel" ci „păcatul lumii".

Acest Miel de jertfă al lui Dumnezeu este pentru voi, cei care vă aflați în Wuhan, China. Este pentru cei din Seoul. Este pentru cei din Singapore și Manila, din Teheran și Bagdad, din Ankara și Istanbul. Isus a murit pentru voi, cei din Beirut și Damasc și Berlin și Frankfurt. Sângele Lui a curs pentru voi, cei din Paris, Londra, Barcelona și Madrid – pentru voi, cei din Milano și Roma, și Zagreb, și București, și Budapesta, și Bruxelles, și Amsterdam, și Copenhaga. Mântuirea este disponibilă ca dar fără de plată pentru voi, cei din Statele Unite, de la New York până la Los Angeles, în sud, la Mexico City și São Paulo și Rio de Janeiro. Isus Își deschide brațele pentru voi, cei din Auckland și Sydney și Melbourne și Perth, din Nairobi și Kampala, Lagos și Johannesburg.

Când vă deschideți inima față de dragostea și iertarea lui Isus, El vă va face oameni noi. Va aprinde o lumină în voi – lumina

unei vieți noi, lumina veșniciei. Apoi va folosi lumina din voi ca să răspândească adevărul Lui în lume. În predica de pe munte, Isus a spus:

> „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri."(Matei 5:14-16)

Prin pacea voastră în situații de criză, cei din jur pot descoperi pacea lui Dumnezeu. Prin faptul că nu vă este teamă, prietenii și membrii familiei voastre vor deveni capabili să înțeleagă că alături de Dumnezeu nu există niciun motiv să se teamă.

A pătruns lumina lui Dumnezeu în viața voastră în așa fel încât voi să fiți lumina lumii? Aveți în voi Duhul Sfânt – uleiul din candelă – în așa fel încât să răspândiți nădejdea Lui? Și, dacă v-ați născut din nou în viața veșnică, lăsați ca lumina voastră să lumineze?

Înainte să fie crucificat, Isus Și-a încurajat ucenicii cu aceste cuvinte: „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea." (Ioan 16:33) Acest coronavirus este doar un necaz al acestei lumi, precum sunt toate încercările care se abat asupra voastră. Nu vă temeți. În schimb, fiți plini de voie bună, deoarece Isus a biruit lumea.

Totul se rezumă la Mântuitorul nostru. „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața." (1 Ioan 5:11-12)

Îl aveți pe Fiul? L-ați acceptat pe Isus ca Domn și Mântuitor al vostru? Dacă nu, astăzi este ziua mântuirii. De ce să mai trăiți încă o zi cu inima plină de întrebări? Dacă Îl aveți pe Fiul, bucurați-vă! Indiferent de ce se întâmplă în jurul vostru – indiferent de ce viruși se îndreaptă înspre voi – Dumnezeu este cu voi. Și, așa

cum a făcut de la începutul vremurilor, va continua să le poarte de grijă celor care sunt ai Lui — fie că sunt din poporul Israel sau din Biserică, sau, precum sunt eu, din amândouă.

Capitolul 2.

DOUĂ TRÂMBIȚE SUNT MAI BUNE DECÂT UNA

Scopul pe care îl au în comun Israel și Biserica

Aerul era mai răcoros acum că anotimpul începuse să se schimbe, dar asta nu a împiedicat sudoarea să se scurgă din locul unde fiul fusese așezat pe umerii bărbatului. El și-a ridicat băiatul pe umeri ca să nu fie purtat de curentul mulțimii. Acel loc era și singurul loc posibil din care să poată vedea ceva. Era prima dată când copilul avea vârsta potrivită pentru călătoria lungă de-o săptămână până la Ierusalim pentru festival. Ar fi fost trist dacă tot ce ar fi putut să vadă ar fi fost limitat la hainele prăfoase și sandalele murdare ale celor din jur.

Curtea templului continua să se umple și trupurile se strângeau tot mai mult unele în altele. Un murmur a străbătut mulțimea și ochii tatălui, fiului și mii de alți ochi s-au ridicat înspre zidul care-i înconjura. Doi leviți, îmbrăcați impecabil în robele ceremoniale, urcaseră pe zid din două direcții opuse și se grăbeau să se întâlnească în centrul zidului. Fiecare purta sub brațul drept câte o trâmbiță lungă, de argint. Cu fiecare pas, lumina razelor de soare reflectându-se din metalul strălucitor se răspândea peste mulțime, făcându-i pe mulți dintre oameni să clipească pentru a îndepărta sclipirile orbitoare.

Când cei doi s-au întâlnit, s-au întors cu spatele la templu și cu fața înspre orașul din jur și țara ce se întindea înainte. La unison, au ridicat încet instrumentele și le-au dus la buze, au inspirat adânc, iar apoi au suflat. Sunetele fiecărei trâmbițe se uneau cu ale celeilalte devenind un singur sunet de trâmbiță. Chiar și pentru cei aflați în spate, sunetul era pătrunzător, iar tatăl a simțit cum fiul își ridică mâinile ca să-și acopere urechiușele. Leviții s-au oprit, iar Muntele Măslinilor a trimis un ecou înapoi înspre est. Apoi a urmat a doua suflare, apoi a treia. După cea de-a șaptea, leviții și-au îndepărtat instrumentele și au început să pășească înapoi de unde porniseră. În acest timp, oamenii din mulțime și-au plecat capul să se roage.

Tatăl a auzit cum fiul îi șoptește: „Acum ce urmează, tată?"

„Urmează jertfa."

„Și pe urmă?"

„Pe urmă plecăm acasă."

„Așteaptă", a spus băiatul, sunând confuz și dezamăgit. „Vrei să spui că asta a fost tot?"

„Probabil vor mai fi câteva cântece și se va dansa. Dar, da, asta este tot."

Un minut a fost liniște, timp în care omul și-a pregătit inima pentru jertfa care avea să fie adusă pe altarul de aramă. Dar putea simți cum fiul lui încerca să proceseze informația care îi fusese dată și nu i-a fost greu să anticipeze întrebarea care știa că avea să urmeze. Bineînțeles, băiatul a întrebat: „Dacă asta este tot, de ce venim până aici? Nu prea pare să merite."

Bărbatul i-a răspuns: „Venim pentru că Dumnezeu ne-a spus să venim. Acum, fă liniște, pentru că urmează jertfa."

INSTRUMENTE CU UN SCOP

În Biblie, instrumentul despre care citiți cel mai des este trâmbița. Ici, colo puteți găsi câte o arfă, o liră, poate un țambal sau o tamburină, dar, dacă ați fi fost muzicieni în căutarea unui job sigur, v-ați fi dorit să fi început să luați ore de trâmbiță mai devreme. Astăzi, când oamenii se gândesc la trâmbițe, își imaginează o serie de tuburi din alamă, cu un suport pentru gură la un capăt și un clopot evazat la celălalt. Dar majoritatea trâmbițelor din Scripturi sunt mai organice în natură. În mod normal, trâmbița din Vechiul Testament se referă la un *șofar* – un corn de berbec golit pe dinăuntru. Vârful cornului este tăiat pentru a se crea o gaură mică prin care cineva „să-și apropie buzele și să sufle", precum i-a spus marea actriță Lauren Bacall lui Humphrey Boggart.

Unul dintre cele mai stânjenitoare momente pe care le experimentez adesea când conduc un tur prin Israel are loc când oamenii descoperă șofarele care se găsesc de vânzare în mai multe magazine de suveniruri. Stau și privesc în timp ce grupul se adună. Unul dintre bărbați (de obicei bărbații fac asta) apucă unul dintre coarnele de berbec, îl duce la gură și suflă. Sunetul care iese este de obicei ca un ecou al celui de pe urmă sunet pe care berbecul se poate să-l fi scos înainte să-și piardă coarnele.

Dar nu aceasta este partea stânjenitoare. Nereușind să cheme armata cu suflarea din șofar, cel dintâi bărbat îi va da celui de-al doilea cornul ca să încerce să-și câștige cinstea grupului. Apoi cornul va trece la următorul și la următorul. Apoi, după ce fiecare dintre cei care au vrut să încerce au încercat, trâmbița va fi pusă înapoi, unde va sta un minut sau două, până la apariția următorului grup, când va fi ridicat din nou și trecut de la o gură la alta. Mă dezgustă puțin doar când mă gândesc. Cred că vânzarea de șofare va arăta foarte diferit în lumea post-COVID-19.

Deși, de obicei în Biblie, prin „trâmbiță" se face referire la șofar, mai există un alt fel de corn menționat, care este făcut dintr-un material foarte diferit. În Numeri 10, poporul Israel era tăbărât în pustia Sinai. Dumnezeu îi dăduse lui Moise Legea, iar poporul era nerăbdător să meargă mai departe. Însă pentru a pune în mișcare un număr așa de mare de oameni, Dumnezeu știa că era necesară o anumită organizare. Așadar, pentru a-l ajuta pe Moise să controleze mulțimile, i-a dat o responsabilitate.

Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Fă-ți două trâmbițe de argint; să le faci de argint bătut. Ele să-ți slujească pentru chemarea adunării și pentru pornirea taberelor. Când se va suna cu ele, toată adunarea să se strângă la tine, la ușa Cortului întâlnirii. Când se va suna numai cu o trâmbiță, să se strângă la tine căpeteniile, mai marii peste miile lui Israel. Când veți suna cu vâlvă, să pornească cei ce tăbărăsc la răsărit; când veți suna a doua oară cu vâlvă, să pornească cei ce tăbărăsc la miazăzi: pentru plecarea lor, să se sune cu vâlvă. Când va fi vorba de strângerea adunării, să sunați, dar să nu sunați cu vâlvă. Din trâmbițe să sune fiii lui Aaron, preoții. Aceasta să fie o lege veșnică pentru voi și pentru urmașii voștri.

> Când veți merge la război, în țara voastră, împotriva vrăjmașului care va lupta împotriva voastră, să sunați cu vâlvă din trâmbițe, și Domnul, Dumnezeul vostru, Își va aduce aminte de voi și veți fi izbăviți de vrăjmașii voștri. În zilele voastre de bucurie, la sărbătorile voastre și la lunile noi ale voastre, să sunați din trâmbițe, când vă veți aduce arderile de tot și jertfele de mulțumire; și ele vor face ca Dumnezeul vostru să-Și aducă aminte de voi. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru." (Numeri 10:1-10)

Era nevoie să fie făcute două trâmbițe din argint curat. În loc să arate precum instrumentul pe care-l găsiți astăzi în fanfarele din licee, acestea ar semăna mai degrabă cu trâmbițele heraldice. Ar fi mai degrabă lungi și drepte cu o deschidere graduală la capătul

celălalt. Imaginați-vă un împărat din evul mediu întorcându-se acasă, în împărăția lui. Trâmbițașii urcau pe zidurile castelului și trâmbițau sunetul întoarcerii împăratului lor din trâmbițe lungi și lustruite. Acestea sunt genul de trâmbițe pe care Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să le facă. Nu trâmbițe care să servească la cântat, ci trâmbițe care să aibă un scop mai practic.

Motivele imediate pentru crearea acestor instrumente sunt rostite în Numeri 10:2 și anume: „pentru chemarea adunării și pentru pornirea taberelor". În funcție de numărul trâmbițelor din care se suna, una sau două, sau dacă trâmbițașii sunau la unison, sau în armonie, sau dacă sunetul era unul lung sau o serie de note, oamenii puteau discerne dacă Dumnezeu cerea o adunare sau le spunea că este vremea să meargă mai departe. Exista, de asemenea, și o cadență specifică cu rolul de alarmă și care îi anunța pe israeliți că se apropia un vrăjmaș. Erau trâmbițe reale care aveau scopuri din lumea reală pentru poporul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, nu era exclusă ideea că acestea erau mai mult de atât.

UMBRA CARE INDICĂ ÎNSPRE CEVA MAI MĂREȚ

În Biblie, Dumnezeu introduce ocazional o persoană sau un eveniment sau un element care vom descoperi mai târziu că are mai multă importanță decât am anticipat inițial. Acestea sunt adeseori numite tipuri sau reprezentații sau umbre. În cartea mea anterioară, „Ziua se apropie", am prezentat sărbătorile din Vechiul Testament ca fiind celebrări-umbră reprezentând evenimente mai mărețe din viitor. Sărbătoarea de Paște și-a găsit împlinirea în crucificarea lui Hristos. Sărbătoarea Azimelor s-a împlinit în viața fără păcat, desăvârșită a Pâinii Vieții, Isus Hristos. Sărbătoarea celor Dintâi Roade a fost o umbră a învierii Domnului nostru, pe care Pavel Îl descrie drept „pârga celor adormiți" (1 Corinteni 15:20), indicând faptul că și noi vom învia într-o zi în același fel din morminte. Sărbătoarea Cincizecimii, pe care o celebrăm la

Rusalii, a fost manifestată când a fost turnat Duhul Sfânt peste Biserică. Sărbătoarea Trâmbiţelor îşi găseşte împlinirea actuală în semnele din jurul nostru care anunţă cea de-a doua venire a Domnului. Ziua Ispăşirii şi Sărbătoarea Corturilor încă îşi aşteaptă împlinirea când, respectiv, tot poporul Israel va veni la Hristos şi când Biserica şi toţi cei care-L urmează pe Hristos vor locui împreună cu El în împărăţia de 1000 de ani. Pentru fiecare din aceste evenimente este demonstrat ceva de dimensiuni mai mici care îşi va avea echivalentul măreţ în viitor.

Există situaţii în Scripturi când oamenii sunt tipuri sau reprezentări a ceva ce are să vină. Profetul Maleahi a consemnat cuvintele Domnului oştirilor:

> „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor spre copii şi inima copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem!" (Maleahi 4:5-6)

Înainte ca Mesia să fie descoperit şi Ziua Domnului să vină, se va întoarce Ilie. Din pricina acestei promisiuni de la Dumnezeu, în timpul fiecărei mese Seder este pregătit un scaun reprezentativ pentru profet. Evreii vă vor spune că este imposibil ca Isus să fie Mesia cel promis, pentru că scaunul este încă gol – Ilie încă nu a venit. Dacă nu a venit Ilie, nu a venit nici Mesia.

Însă Ilie *s-a* întors – iar poporul evreu l-a ratat. Când ucenicii l-au întrebat pe Isus despre acest subiect, El le-a răspuns:

> „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie şi să aşeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a şi venit, şi ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot aşa are să sufere şi Fiul omului din partea lor." Ucenicii au înţeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul. (Matei 17:11-13)

Isus le spune ucenicilor că Ilie pe care trebuia să-l aștepte evreii nu era o persoană anume, ci un tip – o reprezentare. În timp ce Ilie din Vechiul Testament proclama venirea lui Dumnezeu ca să aducă judecată, Ilie din Noul Testament – Ioan Botezătorul – proclama venirea lui Dumnezeu ca să aducă mântuire.

De asemenea, există momente când Dumnezeu folosește lucruri drept umbre sau tipuri. Acesta este cazul celor două trâmbițe de argint. Da, erau trâmbițe reale care aveau un scop practic. Dar acestea reprezentau ceva mult mai măreț. Pentru a descoperi această identitate alternativă, să cercetăm întâi scopul lor.

Sunetul trâmbiței se auzea în primul rând pentru a direcționa atenția poporului. Dacă auzeau sunetului unui corn străbătând cetatea, se opreau din ce făceau și ascultau. Ei știau că nu se suna din trâmbiță la întâmplare. Dacă se suna din una sau mai multe coarne, trebuia să există un motiv întemeiat.

În al doilea rând, se suna din trâmbițe ca poporul să se adune. În Numeri 10:3, Domnul spune: „Când se va suna cu ele, toată adunarea să se strângă la tine, la ușa Cortului întâlnirii." Când sunetele coarnelor aveau o anumită cadență, oamenii lăsau ce făceau și se îndreptau spre cort.

În al treilea rând, se putea suna din aceste trâmbițe pentru a anunța sosirea unui demnitar – din nou, ca vestitorii din vechime.

În cele din urmă, se putea suna din trâmbițe pentru a-i conduce pe oameni fie în război, fie în timpul unei călătorii. O anumită suită de note însemna să atace, alta să o ia la dreapta, alta însemna să se retragă într-un loc sigur.

O chemare ca să fie atenți, să vină împreună, să anunțe venirea cuiva sau ca să direcționeze poporul – fiecare dintre aceste scopuri poate fi corelat unor evenimente din viitor. Sunetele trâmbițelor la răpire, când Isus Se întoarce să-Și adune Biserica și să o ia cu El și la cea de-a doua venire, acea zi remarcabilă când

El va pune din nou piciorul pe Muntele Măslinilor, cu Biserica urmându-L, ca să-Şi instaureze împărăţia pe pământ conţin elemente ale tuturor celor patru scopuri ale trâmbiţelor. Însă două dintre scopurile menţionate mai sus sunt mai evidente în aceste evenimente decât celelalte.

Pavel a scris bisericii din Tesalonic despre acel moment minunat când vom fi luaţi să-L întâlnim pe Isus pe nori: „Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul." (1 Tesaloniceni 4:16-17)

La răpire, Isus va coborî, un arhanghel va scoate un strigăt şi întreg cerul va fi străbătut de ecoul unei trâmbiţe.

Când Se va întoarce Isus a doua oară – această călătorie desfăşurându-se până la nivelul solului – trâmbiţa se va auzi din nou, doar că de această dată va străbate pământul. Isus a spus:

> „Îndată după acele zile de necaz „soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer, şi puterile cerurilor vor fi clătinate." Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare, şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă." (Matei 24:29-31)

Trâmbiţele din ceruri se vor face auzite ca să anunţe venirea Domnului nostru la răpire şi la cea de-a doua Lui venire. Ele vor semnala şi venirea împreună a poporului Său – întâi, la răpire, Biserica va veni la Hristos, apoi evreii mântuiţi şi ceilalţi care au venit la Hristos în timpul necazului cel mare se vor aduna

împreună, când Isus Se va întoarce pe pământ împreună cu Mireasa Lui, Biserica. Anunțarea și adunarea – acestea sunt cele două scopuri principale ale trâmbițelor. Dar cum rămâne cu funcțiile de atragere a atenției și direcționare? În aceste două roluri văd eu tipul specific al celor două trâmbițe de argint.

O CHEMARE LA ATENȚIE

Trăim într-o lume foarte distrasă și care distrage atenția. Munca, familia, distracția – există atât de multe voci care vor atenția noastră. Dar acesta nu este un lucru nou. Oamenii au găsit întotdeauna motive să se focalizeze pe viața de zi cu zi și să ignore imaginea de ansamblu. Aceasta este una dintre uneltele puternice ale Satanei împotriva noastră. Atâta timp cât privim la noi înșine și la afacerile noastre, ochii noștri nu sunt ațintiți asupra lui Dumnezeu.

Din când în când, din California apar știri cu privire la un accident pe autostradă în care sunt implicate zeci de mașini. Cauza nu este zăpada sau gheața. Aceste accidente au loc în zilele în care ceața *tule* din Central Valley este cea mai densă. *Tule*, de unde și derivă numele acestei forme de ceață, este un stufăriș de mlaștină predominant în acea regiune. Când condițiile sunt optime, din mlaștini se ridică un nor gros, opac, purtat de aer, care se depune apoi – spre bucuria fermierilor, dar spre groaza șoferilor. Mulți șoferi știu să încetinească în zilele cețoase, dar întotdeauna par să existe și din aceia care cred că au vedere cu raze X, care le permite să vadă prin pătura albă. Nu este nevoie decât de un astfel de șofer nechibzuit care să se izbească în dosul altei mașini care apare brusc înaintea lui ca un accident în lanț să aibă loc. Șoferii din spate nu se așteaptă ca în față să fie oprite mașini, așa că se vor izbi în mașina șoferului nechibzuit. Apoi, următoarea mașină se va izbi, și următoarea, și următoarea. Din nefericire, nu există nici o modalitate de a avertiza mașinile și camioanele care vin de pericolul care le paște.

Avertizarea este rolul trâmbiţelor – să semnalizeze, să atragă atenţia celor care nu pot vedea sau care sunt prea distraşi să observe primejdia care este exact înaintea lor pe drum. Este necesară pentru a-i trezi din ignoranţă şi apatie. Dumnezeu Şi-a creat trâmbiţele ca să spună lumii: „Stop! Treziţi-vă şi întoarceţi-vă până nu este prea târziu!"

Poate vă întrebaţi oare cum arată aceste trâmbiţe astăzi? Cum le puteţi recunoaşte sau auzi? Pentru a înţelege aceste lucruri, trebuie să înţelegeţi întâi altceva: aceste trâmbiţe nu sunt *ceva*, ci *cineva*.

Prima trâmbiţă a lui Dumnezeu: Israel

Există doi martori pe care Dumnezeu i-a chemat să atragă atenţia populaţiei lumii şi să le îndrepte privirea înspre El. Primul dintre aceştia este Israel. „Voi sunteţi martorii Mei - zice Domnul - voi şi Robul Meu pe care L-am ales, ca să ştiţi, ca să Mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost niciun dumnezeu, şi după Mine nu va fi." (Isaia 43:10) Dumnezeu a aruncat o privire peste tot timpul şi peste toate popoarele şi a decis că aceasta este naţiunea care va fi scoasă în evidenţă dintre toate celelalte. Dumnezeu nu i-a ales pentru că era singur şi avea nevoie de companie. Nici nu a fost dorinţa Lui să creeze o naţiune de elită din punct de vedere spiritual care să-şi înalţe relaţia cu Dumnezeu mai presus de toate celelalte. În schimb, decizia de a face din Israel poporul Său ales, a făcut să beneficieze de ea atât întreaga lume, cât şi naţiunea însăşi. Când Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam, vedem binecuvântarea Lui direcţionată atât înspre Israel cât şi în afara lui:

> Domnul zisese lui Avram: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe

cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine. (Geneza 12:1-3)

Promisiunea lui Dumnezeu era ca descendenții lui Avraam, Israel, să fie binecuvântați de El, și că, mai mult, El va binecuvânta prin ei restul lumii. Cum arată această binecuvântare? În primul rând, din Israel avea să vină mântuirea. „Ascultați-Mă, oameni cu inima împietrită, vrăjmași ai neprihănirii! Eu Îmi apropii neprihănirea: nu este departe; și mântuirea Mea nu va zăbovi. Eu voi pune mântuirea Mea în Sion și slava Mea peste Israel." (Isaia 46:12-13)

Când Mântuitorul a apărut în cele din urmă pe scenă, El a venit din Israel. Isus era un iudeu care, în cei trei ani de lucrare ai Săi, a avut de confruntat îndeosebi alți iudei. Și în Ierusalim a fost crucificat, plătind prețul pentru păcatele noastre și deschizându-ne calea spre mântuire. Dacă vreți să căutați poporul și locul mântuirii, ambele se găsesc în națiunea Israel.

De asemenea, prin Israel Dumnezeu Și-a oferit Cuvântul scris. De la relatările istorice detaliate la frumusețea cărților poetice, la adevărurile practice ale colecțiilor de înțelepciune, la nădejdea și avertismentele ce se găsesc în cărțile profetice, omenirea datorează mulțumiri poporului evreu pentru că au fost cei care au comunicat mesajul lui Dumnezeu creației Lui.

Israel a primit responsabilitatea de a fi martori ai lui Dumnezeu – să direcționeze această lume la Tatăl. Prin modul în care trăiau, se închinau, ascultau și iubeau, ei aveau datoria de reprezentanți vii ai Creatorului pe acest pământ. Însă, în loc să întruchipeze aceste scopuri minunate, Israel s-a prăbușit în mod rușinos. Poporul a păcătuit, s-a răzvrătit și s-a depărtat de Domnul lui care l-a binecuvântat într-un mod atât de minunat.

Israel și Biserica sunt singurele două grupuri de oameni pe care Dumnezeu le numește martori ai Săi.

CEA DE-A DOUA TRÂMBIȚĂ A LUI DUMNEZEU: BISERICA

Apoi, a intrat în scenă cea de-a doua trâmbiță a lui Dumnezeu – Biserica. Chiar înainte să urce la cer, Isus le-a spus ucenicilor: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului." (Faptele apostolilor 1:8)

În aceeaşi manieră în care s-a intenționat ca Israel să fie martorul lui Dumnezeu înaintea lumii, El a dat mai departe acest rol Bisericii. Astăzi, lumea aude adevărul despre mântuirea prin Isus Hristos şi tot din Biserică a fost adăugată în Cuvântul lui Dumnezeu cea de-a doua colecție de scrieri, Noul Testament.

Israel şi Biserica sunt singurele două grupuri de oameni pe care Dumnezeu le numeşte martori ai Săi. Deşi, ambele au fost chemate să fie trâmbițele Domnului, modurile în care au sunat au fost diferite. Israel a avut mai mult o mărturie pasivă. Poporul Îl arăta pe Dumnezeu pur şi simplu prin existența lor. Pe măsură ce aceştia au trăit, de la generație la generația, Dumnezeu a putut să arate cine este – dragostea, iertarea, harul, mila şi judecata Lui. Toate trăsăturile Lui de caracter şi atributele Lui au fost arătate la un moment dat prin interacțiunile Lui cu națiunea. Au existat, cu siguranță, unele ocazii în care lui Israel i s-a poruncit să predice direct mesajul lui Dumnezeu națiunilor – precum chemarea făcută lui Iona să avertizeze cetatea Ninive că judecata avea să vină. Iona avea alte planuri şi a urcat într-o corabie care se îndrepta în direcția opusă. După o furtună şi o călătorie într-un peşte mare, Iona străbătea, mai târziu, capitala asiriană, mirosind a fructe de mare stătute şi avertizând cetățenii să se pocăiască. Însă pentru cea mai mare parte, lui Israel i s-a cerut să fie o mărturie vie a lui Dumnezeu.

Nu trebuie decât să ne întoarcem la mandatul pe care l-a dat Isus ucenicilor Săi înainte de înălțarea la cer ca să ne dăm seama cât de diferită a fost chemarea Bisericii. Acest grup începător de credincioși avea să slujească drept martor până la marginile pământului. Această responsabilitate este declarată clar în relatarea lui Matei despre marea trimitere, unde Isus le-a spus ucenicilor: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului." (Matei 28:19-20)

În timp ce Israel a fost chemat să *fie*, Biserica a fost chemată să *meargă*.

Nu doar că metodologiile celor doi martori sunt diferite, dar la fel sunt și mesajele principale ale lui Israel și Bisericii. Israel anunța existența lui Dumnezeu. Națiunea a pus la dispoziție oportunități ca Dumnezeu să-Și demonstreze caracterul. Prin Israel vedem că Dumnezeu este credincios, atotcunoscător, atotputernic și prezent peste tot. Mesajul Bisericii este mai mult de atât: „Bine, acum că ați aflat cine este acest Dumnezeu; acum vă avertizăm că urmează să Se întoarcă." Aceste mesaje nu se exclud între ele. Există îndeajuns de multe mesaje în Vechiul Testament prin care să li se transmită oamenilor: „Dumnezeu vine, ați face bine să vă puneți lucrurile în ordine cu El", iar Noul Testament nu duce lipsă de mesaje prin care se transmite cât de minunat este Domnul nostru." Însă, înainte de a-i avertiza pe oameni cu privire la venirea cuiva, trebuie să le spunem oamenilor cine este acel cineva.

O PRIVIRE MAI ÎN PROFUNZIME

Când Dumnezeu i-a spus lui Moise să facă două trâmbițe de argint, El crea un tip – o umbră – a unei realități mai mari. Israel și Biserica aveau să fie martorii Lui pentru a trezi popoarele lumii la realitatea a cine este Dumnezeu și pentru a le avertiza că El Se

întoarce. Acum că știm scopul celor două trâmbițe, să aruncăm o privire mai în adâncime referitor la detaliile acestor instrumente.

În primul rând, observați că sunt doar două. Dumnezeu ar fi putut face trei, cinci, șapte sau douăzeci. În schimb, a cerut doar două. În Biblie, acesta este un număr al uniunii. Biblia este compusă din două testamente. Legea este compusă din 10 porunci scrise pe două table. În timpul creației, după ce a declarat că totul este bun, Dumnezeu a venit la Adam. Într-o lume de câte două vaci, două zebre, doi elefanți – exista un singur „unu". Dumnezeu a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor potrivit pentru el." (Geneza 2:18) Astfel, după un somn scurt și îndepărtarea unei coaste mai târziu, unul a devenit doi. Și aici este locul în care geniul lui Dumnezeu este exprimat deplin. Acum că unul devenise doi, Dumnezeu a pregătit un plan ca cei doi să devină din nou una: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup." (Geneza 2:24)

Această uniune se găsește și în cazul celor două trâmbițe. Cele două răsună mărturia aceluiași Dumnezeu. Ambele își au originea în Avraam – Israel, originea fizică, iar Biserica, originea spirituală. Și, la fel ca Adam și Eva, cele două trâmbițe vor deveni cândva una. Cu toate acestea, în ciuda credinței unora, această uniune nu a avut loc încă. Uniunea dintre cele două nu va avea loc până nu va exista un cer nou și un pământ nou – când nu va mai fi nevoie ca soarele, luna și stelele să lumineze, pentru că Dumnezeu va fi lumina noastră (Ieremia 31:35-36; Apocalipsa 21:23). Vom vorbi mai mult despre diferența actuală dintre Israel și Biserică în capitolele viitoare.

Un al doilea fapt de luat în considerare cu privire la aceste trâmbițe este materialul din care sunt făcute. De ce sunt făcute din argint? Dacă sunt atât de importante și prețioase pentru Dumnezeu, de ce nu le-a făcut din aur? Deoarece argintul

definește mai bine cine suntem. Argintul este prețios, dar nu are perfecțiunea aurului. Națiunea Israel și Biserica sunt ambele foarte prețioase în ochii lui Dumnezeu, însă nu sunt perfecte. La fel cum argintul nu se poate face aur, nici cele două nu se pot face perfecte. Este ceva ce doar Dumnezeu poate face.

Acesta este un adevăr care este o piatră de poticnire pentru mulți evrei. Un sistem bazat pe lege spune: „Dacă lucrezi îndeajuns de mult, vei ajunge la perfecțiune." Dar aceasta este un principiu care va duce la eșec. Nu trebuie să căutați în Noul Testament ca să vedeți că perfecțiunea este imposibil de atins. Chiar și sub lege, Solomon a spus: „Fiindcă pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască." (Eclesiastul 7:20)

Chiar și crucea este un afront la adresa mentalității evreilor, deoarece transmite faptul că iertarea poate fi doar primită, și nu câștigată. Oricât de mult am șlefui argintul, nu vom da de aur.

Acest lucru este real și în cazul multor oameni care trec pragul ușii bisericii în fiecare săptămână. Ei încearcă să se afirme în ochii lui Dumnezeu prin slujire, sau dărnicie, sau asigurându-se că faptele lor bune sunt mai multe decât cele rele. Din nou, acest lucru nu va funcționa niciodată, deoarece Petru a clarificat asta când a spus: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți." (Faptele apostolilor 4:12) Nu există un alt nume – nici al vostru.

Sensul, scopul și motivul existenței noastre se găsesc doar în afara noastră – în persoana lui Isus Hristos.

Ultima parte a trâmbiței despre care este necesar să discutăm este muștiucul. O trâmbiță nu va suna de la sine. Indiferent de cât de fină este lucrătura, indiferent de cât de prețios este metalul, dacă nu trece aer prin muștiucul trâmbiței, nu face mai mult decât un opritor de ușă greu și scump. Buzele lipite de capetele acestor

trâmbiţe sunt ale lui Dumnezeu. Suflarea Lui trece prin ele scoţând notele minunate. Israel şi Biserica nu pot face nimic de la sine. Ele sunt doar vase. Doar când suflarea lui Dumnezeu trece prin ele, ele vor suna aşa cum doreşte El. Cât de trist este să auzim evreii şi creştinii lăudându-se cu identităţile lor, ca şi cum au ceva special în ei înşişi. Sensul, scopul şi motivul existenţei noastre se găsesc doar în afara noastră – în persoana lui Isus Hristos.

Suflarea lui Dumnezeu nu le dă trâmbiţelor doar voce, ci şi viaţă. Cum a supravieţuit Israel în decursul mileniilor? Prin persecuţie, pogromuri, expulzii şi genocide, naţiune după naţiune şi lider după lider au încercat să distrugă ceea ce Dumnezeu crease. Acelaşi lucru a fost real şi cu privire la Biserică pe parcursul a mare parte din existenţa ei şi încă este şi azi, în multe părţi din lume. Cu toate acestea, Duhul lui Dumnezeu – suflarea care trece prin aceste trâmbiţe – le-a susţinut.

Unde putem găsi suflarea lui Dumnezeu? Când credem că Hristos ne iartă păcatele, nu primim doar mântuire, ci şi Duhul Sfânt. El este darul pentru toţi cei care cred. „Nu ştiţi că voi sunteţi templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?" (1 Corinteni 3:16)

Duhul este suflarea lui Dumnezeu care ne susţine sufletele, chiar şi când trupurile noastre cedează.

Mai există o sursă în care putem găsi acea suflare care este susţinătoare de viaţă şi dătătoare de mărturie. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună." (2 Timotei 3:16-17)

În Biblie găsim insuflarea lui Dumnezeu. Cuvintele Lui au răsunat prin instrumentele Lui şi scrise ca noi să le auzim de fiecare dată când dorim.

Din nefericire, motivul pentru care multe biserici scot un sunet respingător este că s-au îndepărtat de Scripturi înspre o teologie bazată pe emoții, care presupune a-i face pe oameni să se simtă bine. Cum ar putea cineva care-L caută pe singurul Dumnezeu adevărat să-L găsească într-o biserică în care Biblia nu este menționată decât o dată sau de două ori într-o predică, și și atunci pentru a susține o idee pe care pastorul și-a pregătit-o în prealabil? Același lucru este adevărat și când vine vorba de noi, în mod individual. Dacă nu petrecem zilnic timp să ne umplem din Biblie – suflarea lui Dumnezeu – nu vom fi capabili să răsunăm alarma în această lume, nici nu vom putea să-L reprezentăm cu acuratețe pe Dumnezeu.

CARE ESTE SUNETUL PE CARE ÎL SCOATEȚI?

Dacă Israel și Biserica sunt cele două trâmbițe, atunci doar din anul 1948 sună împreună. Până în acel punct, nu sunau decât pe rând. În Vechiul Testament, Israel a fost fanfara lui Dumnezeu. De la ziua Cincizecimii, Dumnezeu a suflat prin mușțiucul Bisericii. Însă când Israel a redevenit o națiune, în anul 1948, brusc, cele două trâmbițe s-au unit într-un sunet răsunător, chiar dacă încă imperfect. Israel demonstrează din nou puterea și caracterul Domnului prin simpla lui existență și prin minunata revitalizare a țării. O expresie-cheie repetată în cartea Ezechiel este: „Atunci vor ști că Eu sunt Domnul." Când citiți Ezechiel 36-37, și apoi aruncați o privire la națiunea lui Israel de azi, va deveni foarte evident faptul că Domnul peste toate este viu cu adevărat și lucrează în lume. Între timp, Biserica continuă în mandatul ei de a răspândi evanghelia în întreaga lume. Două trâmbițe – separate, si totuși scoțând împreună sunetele lor divine.

Aici apare provocarea noastră. Pavel a pus întrebarea: „Și, dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?" (1 Corinteni 14:8)

Care este sunetul pe care îl scoateţi? Când vecinul, colegul de lucru, sau cineva din familia voastră vorbeşte cu voi, aud ei sunetul lui Dumnezeu, sau doar zgomote lumeşti. Noi trebuie să fim străjerii din Ezechiel 3:16-21. Suntem chemaţi să îi alertăm pe cei pierduţi cu privire la cine este Dumnezeu şi ce are să se întâmple. Singurul fel în care putem să ne asigurăm că sunetul nostru se aude tare şi că notele noastre sunt adevărate este să petrecem zilnic timp în Cuvântul lui Dumnezeu şi în rugăciune. Acest lucru Îi va permite Duhului Sfânt să ne umple minţile şi suflării Lui să ne umple plămânii. Atunci toţi cei din jurul nostru vor auzi trâmbiţele lui Dumnezeu în tot ceea ce spunem sau facem.

Capitolul 3.

IMAGINEA DE ANSAMBLU

Planul lui Dumnezeu să fie ambele, şi una şi alta, mai degrabă decât fie una, fie alta

Un băiat şade pe cea de-a treia treaptă a scării de ciment care urcă spre intrarea în bloc. Sprijinindu-se de stâlpii balustradei, el îşi înfige degetele într-un borcan cu unt de arahide şi apoi îşi duce conţinutul la gură. În spatele lui, un bărbat italian îmbrăcat cu un costum de stofă trece prin uşile principale, intenţionând să desfacă o ciocolată. Piciorul lui se agaţă de o patină cu rotile lăsată la întâmplare într-un loc nepotrivit. Bărbatul cade în direcţia băiatului – dând din mâini şi picioare şi cu ciocolata zburându-i din mână.

Aterizând pe o movilă de pe trotuar, bărbatul începe imediat să-şi caute preţioasa ciocolată. Nu mai contează dacă s-a rănit sau dacă băiatul a păţit ceva – el trebuie să-şi găsească ciocolata. Apoi o descoperă, ruptă şi ferm înfiptă în borcanul cu unt de arahide. Smulgând-o, îl acuză pe băiat: „Ai unt de arahide pe ciocolata mea", la care băiatul răspunde surprins: „Tu ai ciocolată în untul meu de arahide."

Apoi, băiatul scoate o bucată de ciocolată din borcan şi ambele părţi vătămate iau câte o muşcătură. Chipurile li se luminează de uimire. „Bravissimo!", exclamă italianul. „Da!", este de acord

copilul. Vocea unui prezentator celebrează uniunea celor două arome: „Două gusturi minunate care au un gust minunat împreună – Cupele cu unt de arahide de la Reese's". Reclama televizată se încheie cu un moment mai târziu din aceeaşi zi în care omul deschide un pachet portocaliu aprins de Reese's şi îi oferă băiatului o cupă de unt de arahide în timp ce o pornesc amândoi fericiţi în josul străzii.

Desigur, această reclamă ne lasă cu multe întrebări. Bărbatul italian şi băiatul se cunoşteau dinainte de această întâlnire? Încotro au pornit-o cei doi la finalul reclamei? Şi ce fel de părinte îşi trimite copilul afară cu un borcan plin de unt de arahide şi fără o lingură? Sau ce fel de părinte îşi trimite copilul afară cu un borcan plin de unt de arahide, punct?

Deoarece întrebările au continuat să nu primească răspuns încă de la prima difuzare a reclamei, în anul 1972, este puţin probabil să ne fie satisfăcută curiozitatea. Dar mesajul reclamei este clar. Atât bărbatul, cât şi băiatul sunt mulţumiţi fiecare cu dulciurile lui. Băiatul este foarte concentrat pe untul lui de arahide, pe când bărbatul este complet absorbit de ciocolata lui. Untul de arahide este pentru cei ce iubesc untul de arahide, iar ciocolata este pentru dependenţii de ciocolată, iar cele două sunt paralele. În minţile lor, erau fie una fie cealaltă. Cu toate acestea, din greşeală, cei doi cunoscători de deserturi au descoperit că, deşi una sau alta poate fi o alegere bună, ambele împreună pot fi o alegere şi mai bună.

Mulţi, când privesc înspre Israel şi Biserică, o fac printr-o lentilă de tipul „sau una, sau alta". Israel a fost poporul ales al lui Dumnezeu. De pe Muntele Sinai, Dumnezeu l-a însărcinat pe Moise spunându-le israeliţilor: „Acum, dacă veţi asculta glasul Meu şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi un neam sfânt." (Exod 19:5-6)

Din nefericire, Israel nu s-a comportat ca un popor al lui Dumnezeu. În schimb, acest popor a alergat după orice idol sau dumnezeu care îi trăgea cu ochiul. Adăugați la asta respingerea lui Mesia cel promis – „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit" (Ioan 1:11) – iar concluzia la care au ajuns unii oameni este că, din pricina păcatelor lor, Dumnezeu a respins Israelul.

Acești oameni citesc apoi Noul Testament și văd noua lumină a ochilor lui Dumnezeu – Biserica. „Voi însă sunteți o semințe aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare." (1 Petru 2:9-10)

Israel a fost dat la o parte, spun ei, iar Dumnezeu are o nouă mireasă viitoare care I-a atras atenția. Exod 19 spune că Israel era cândva „o împărăție de preoți", însă Biserica este acum „o preoție împărătească". Israel era cândva „un neam sfânt", dar acum Biserica este „un neam sfânt". Cândva oamenii din Israel erau „ai Lui dintre toate popoarele", dar acum Biserica este „un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui."

Israel era cândva poporul ales al lui Dumnezeu, însă acum Biserica este o „semințe aleasă". Aceasta este o mentalitate de genul „una sau alta", care nu este nici necesară, nici biblică. Mentalitatea de genul „ambele/și una și alta" este mult mai bună. De fapt, pentru ca atât profețiile din Vechiul și cele din Noul Testament să fie împlinite literalmente, este absolut esențială o interpretarea de genul „ambele/și una și alta".

Dumnezeu a ales poporul Israel cu intenția ca el să devină un vas prin care să Se apropie de restul lumii cu adevărul și mântuirea Lui.

UN DUMNEZEU AL CELEI DE-A DOUA ŞANSE

Unul dintre cele mai mari lucruri înţelese greşit cu privire la poporul evreu şi Biserică este că Dumnezeu a ales Israel din pricina a cine era Israel. Ca şi cum Dumnezeu a cercetat descendenţii lui Avraam şi a fost surprins şi uluit. El a decis că aceste generaţii viitoare ar fi exemple atât de minunate de sfinţenie şi neprihănire, încât meritau ca binecuvântările Lui să fie turnate peste ele. Totuşi, precum am văzut mai devreme, alegerea naţiunii evreieşti a avut mai puţin de-a face cu ea însăşi relativ la toate celelalte naţiuni. Dumnezeu a ales poporul Israel cu intenţia ca el să devină un vas prin care să Se apropie de restul lumii cu adevărul şi mântuirea Lui.

Acelaşi scop se aplică şi Bisericii. Faptul că suntem creştini are mai puţin de-a face cu propria noastră veşnicie decât are de-a face cu veşnicia celorlalţi. Suntem cu siguranţă binecuvântaţi cu promisiunea cerului în viitorul nostru şi prezenţa lui Dumnezeu aici şi acum. Însă, dacă perspectiva noastră cu privire la creştinism se încheie în acest punct, atunci ratăm planul mai măreţ al lui Dumnezeu şi chemarea Lui pentru noi. Suntem mântuiţi cu un scop anume. Suntem mântuiţi ca să slujim. Israel a fost modalitatea lui Dumnezeu de a Se arăta lumii. Biserica este vasul ales de El prin care să fie dusă în lume vestea bună că Isus Hristos a plătit preţul pentru păcatele ei.

Dacă cronologia lui Dumnezeu s-a mutat, de la a Se arăta lumii prin Israel, la a face ca Biserica să fie martorul Lui, atunci se ridică întrebarea: mai este relevant Israel acum? Naţiunea şi-a dus la capăt sarcina şi a predat ştafeta Bisericii? Uneori în mod intenţionat, iar alteori neintenţionat, Israel a făcut o treabă minunată când vine vorba de a arăta lumii caracterul lui Dumnezeu. Cum arată omnipotenţa lui Dumnezeu? Priviţi la modul în care au scăpat evreii din Egipt. Dumnezeu i-a spus lui Faraon, în toiul seriei de plăgi, prin Moise: „Dar te-am lăsat să

rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea, şi Numele Meu să fie vestit în tot pământul." (Exod 9:16)

Prin judecata împotriva Egiptului şi prin protecţia ulterioară a Israelului în pustie, puterea Lui peste conducători şi naţiuni a fost clar demonstrată.

Vă întrebaţi cum arată răbdarea lui Dumnezeu – nu doar la nivel de naţiune, ci şi când vine vorba de individ? După domnia îngrozitoare a lui Manase peste Iuda – o perioadă încărcată de închinare la idoli şi copii sacrificaţi – Dumnezeu era pregătit să aducă o judecată bine meritată peste poporul Său îndărătnic.

Atunci Domnul a vorbit astfel prin robii Săi prorocii:

> „Pentru că Manase, împăratul lui Iuda, a săvârşit aceste urâciuni, pentru că a făcut mai rău decât tot ce făcuseră înaintea lui amoriţii şi pentru că a făcut şi pe Iuda să păcătuiască prin idolii lui, iată ce zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Voi aduce peste Ierusalim şi peste Iuda nenorociri care vor asurzi urechile oricui va auzi vorbindu-se de ele." (2 Împăraţi 21:10-12)

Judecata care asurzeşte – nu este o experienţă pe care să mi-o doresc. În timp ce Dumnezeu pregătea această distrugere, Manase a murit, urmat rapid de fiul şi succesorul său, Amon, asasinat de slujitorii săi la doar doi ani de când urcase pe tron.

Următorul la tron a fost Iosia, un băiat de opt ani care era hotărât să fie diferit de tatăl şi bunicul lui. În schimb, a avut ochii aţintiţi asupra domniei evlavioase a străbunicului său, împăratul Ezechia. El l-a căutat pe Dumnezeu cât a putut în timp ce se afla în regenţă, prea tânăr să ia singur decizii, astfel majoritatea deciziilor au fost luate în locul lui. Când şi-a intrat în sfârşit în rol, a început un proces de restaurare a templului în timpul căruia a fost găsită Cartea Legii. Când a auzit de această descoperire minunată, Iosia a cerut să-i fie imediat citită, dar a fost devastat de ce a auzit. Pe

măsură ce preotul citea, Iosia a înţeles cât de mult s-a îndepărtat naţiunea de standardul lui Dumnezeu. Iosia a fost zdrobit şi s-a pocăit în sac şi cenuşă pentru el şi pentru tot poporul lui.

Când Dumnezeu a văzut atitudinea de smerenie a tânărului, a trimis un cuvânt prin care i-a transmis:

> Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul lui Israel despre cuvintele pe care le-ai auzit: „Pentru că ţi s-a mişcat inima, pentru că te-ai smerit înaintea Domnului când ai auzit ce am spus împotriva acestui loc şi împotriva locuitorilor lui, care vor ajunge de spaimă şi de blestem, şi pentru că ţi-ai sfâşiat hainele şi ai plâns înaintea Mea, şi Eu am auzit - zice Domnul - De aceea, iată, te voi adăuga la părinţii tăi, vei fi adăugat în pace în mormântul tău şi nu-ţi vor vedea ochii toate nenorocirile pe care le voi aduce asupra locului acestuia." (2 Împăraţi 22:18-20)

Caracterul lui Dumnezeu cere dreptate pentru păcat, iar împărăţia lui Iuda urma să aibă parte de un remediu serios de dreptate divină. Cu toate acestea, îndelunga răbdare pe care Domnul i-a arătat-o împăratului Iosia a demonstrat că pocăinţa şi smerenia unui singur om poate opri mâna puternică a lui Dumnezeu. Mila divină şi harul au înlocuit întristarea cu bucurie, pedeapsa cu pace. Dragostea lui Dumnezeu pentru un tânăr a cărui inimă a fost îndreptată înspre El a dus la viaţă şi nădejde pentru toată naţiunea lui Iuda – cel puţin pe perioada vieţii tânărului monarh.

Modul în care Dumnezeu i-a tratat pe israeliţi a demonstrat naţiunilor cine este El. Acele perioade în care erau profund dedicaţi Domnului i-au permis să-Şi arate toate atributele care ne încălzesc inimile. Natura plină de dragoste şi compasiune a Domului poate fi văzută în modul în care i-a salvat pe israeliţi din Egipt, în modul în care a fost cucerită ţara promisă sub

conducerea lui Iosua, în înțelepciunea și purtarea de grijă a lui Daniel, în înălțarea și curajul împărătesei Estera, în întoarcerea post-exilică a evreilor în Ierusalim sub călăuzirea lui Zorobabel și Neemia și în multe alte relatări.

Dragostea lui Dumnezeu și credincioșia Lui față de promisiunile Lui
Îl vor împiedica să-Și dea complet la o parte poporul ales.

Din nefericire, acele perioade bune au fost aproape eclipsate de perioadele rele aproape obișnuite ale poporului Israel. De la răzvrătirea din pustie cu vițelul de aur la continua alunecare în păcat în vremea judecătorilor, la lipsa completă a unui monarh cu teamă de Dumnezeu în împărăția nordică a Israelului, caracteristicile lui Dumnezeu cel mai des observate în cărțile de istorie și scrierile profetice ale Bibliei sunt indignarea, întristarea și judecata Lui. După căderea Ierusalimului, cuvântul lui Dumnezeu a venit la Ezechiel, spunându-i:

> „Voi preface țara într-o pustietate și într-un pustiu; mândria tăriei ei se va sfârși, munții lui Israel vor fi pustiiți și nimeni nu va mai trece prin ei. Și vor ști că Eu sunt Domnul, când voi preface țara într-o pustietate și într-un pustiu, din pricina tuturor urâciunilor pe care le-au săvârșit."(Ezechiel 33:28-29)

Peste Ierusalim a venit judecata, demonstrând evreilor supraviețuitori și tuturor celorlalte națiuni că în ceruri există un Dumnezeu atotputernic și sfânt.

Dar, dacă lăsăm Israelul într-un loc al judecății, precum fac mulți care astăzi resping poporul lui Dumnezeu, atunci ratăm cea mai importantă parte a poveștii. Și nici nu prindem imaginea completă a cine este El cu adevărat. Tatăl nu-Și părăsește copiii. Dragostea lui Dumnezeu și credincioșia Lui față de promisiunile Lui Îl vor împiedica să-Și dea complet la o parte poporul ales. La

doar trei capitole după ce Şi-a pronunţat judecata din Ezechiel 33, citim aceste cuvinte pe care Dumnezeu i le-a vorbit profetului:

> „Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate ţările şi vă voi aduce iarăşi în ţara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, şi veţi fi curăţaţi; vă voi curăţa de toate spurcăciunile voastre şi de toţi idolii voştri. Vă voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră şi vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să urmaţi poruncile Mele, şi să păziţi, şi să împliniţi legile Mele. Veţi locui în ţara pe care am dat-o părinţilor voştri; voi veţi fi poporul Meu, şi Eu voi fi Dumnezeul vostru... Şi neamurile care vor mai rămâne în jurul vostru vor şti că Eu, Domnul, am zidit din nou ce era surpat şi am sădit ce era pustiit. Eu, Domnul, am vorbit şi voi şi face." (Ezechiel 36:24-28, 36)

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al celei de-a doua, a treia şi a patra şanse. De fapt, atâta timp cât ne pocăim şi ne întoarcem la El, întotdeauna se va lăsa găsit de noi. De unde ştim asta? Privim la reflectarea caracterului Său prin naţiunea aleasă de El – Israel.

DRAGOSTEA NECLINTITĂ A TATĂLUI

Pe la începutul erei Noului Testament, naţiunea Israel încă se afla în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Cu toate acestea, era o răzvrătire mai subtilă decât cea din perioada judecătorilor şi a împăraţilor. În exterior, totul părea perfect. În templu exista închinare. Exista o dragoste de lege. Oamenii se adunau pentru sărbători, îşi aduceau jertfele şi îşi împlineau îndatoririle. Dar, chiar în timp ce respecta legea lui Dumnezeu, naţiunea a uitat de Dumnezeu. Ei urmau o religie – un sistem de reguli şi reglementări. Pe scurt, nimic nu s-a schimbat faţă de secolele trecute – au pus din nou un alt dumnezeu, legea, mai presus de adevăratul Dumnezeu.

Isus a văzut că liderii religioşi evrei erau încă captivi mentalităţii strămoşilor lor. Când cărturarii şi fariseii L-au întrebat pe Isus de ce Îşi lasă ucenicii să mănânce fără să treacă prin ritualul tradiţional de spălare, Isus le-a spus că sunt făţarnici. Apoi L-a citat pe Tatăl când a vorbit prin profetul Isaia: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura şi Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învăţând ca învăţături nişte porunci omeneşti." (Matei 15:8-9)

Domnul a făcut legea ca să-i ajute poporul să umble drept, însă poporul s-a întors spre lege făcându-şi din ea un dumnezeu.

Poporul ales de Dumnezeu să-L reflecte a fost atras în capcana idolatriei. Ce nădejde mai exista pentru evrei şi pentru restul lumii care depindea de ei ca să Îl vadă pe Dumnezeu? Aici intervine Biserica. Dumnezeu a vrut să-şi comunice harul, mila, soluţia pentru păcat şi planul Său de a aduce mântuire lumii. Brusc, Israel, în loc să continue să fie cel care transmite mesajul, a devenit cel care primeşte mesajul.

Din nou, există oameni care spun că Dumnezeu a terminat-o cu Israel, pentru că el nu şi-a dus la capăt misiunea. Aceasta nu este o perspectivă nouă. Ea există aproximativ din aceeaşi perioadă în care Biserica a venit în existenţă. După Cincizecime, când Biserica s-a născut, era formată în mare parte din iudei. Ca urmare, a existat iniţial o discriminare serioasă împotriva neamurilor. Însă, în urma experienţelor şi mărturiilor lui Petru şi Pavel, Biserica a ajuns să înţeleagă că Hristos a murit pentru toţi oamenii. Astfel, Pavel a scris: „Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credinţă, fără faptele Legii. Sau, poate, Dumnezeu este numai Dumnezeul iudeilor? Nu este şi al Neamurilor? Da, este şi al Neamurilor; deoarece Dumnezeu este Unul singur, şi El va socoti neprihăniţi, prin credinţă, pe cei tăiaţi împrejur, şi tot prin credinţă şi pe cei netăiaţi împrejur." (Romani 3:28-30)

Cu toate acestea, unii dintre neamuri au dus lucrurile atât de departe încât iudeii au început să fie denigraţi. Zvonul acestei atitudini antisemite răspândite prin biserica romană l-a determinat pe Pavel să adreseze lucrurile direct: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci şi eu sunt israelit, din sămânţa lui Avraam, din seminţia lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte." (Romani 11:1-2)

Sunt uluit uneori de modul în care unii pastori şi teologi pot citi acest pasaj şi să spună : „Ei, bine, Pavel afirmă clar că Dumnezeu nu Şi-a părăsit poporul. Dar asta nu înseamnă că lucrurile stau aşa cum par."

Serios? Cu cât mai clar de atât ar trebui să fie Pavel? Dacă ar fi fost un adolescent din ziua de azi, probabil ar fi aplaudat după fiecare silabă: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?Nici-[aplaudat]-de-[aplaudat]-cum-[aplaudat]!"

Apoi, Pavel a mers şi mai departe, spunându-le că nu doar că nu ar trebui să-i încolţească pe iudei, ci ar trebui chiar să le mulţumească. Creştinilor din Roma le-a spus: „Întreb, dar: 'S-au poticnit ei ca să cadă?' Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putinţă mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos; dacă deci alunecarea lor a fost o bogăţie pentru lume, şi paguba lor a fost o bogăţie pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?" (Romani 11:11-12)

Biserica – vocea lui Dumnezeu prin „neamuri", spre diferenţă de vocea „iudaică" a lui Dumnezeu, prin Israel – a primit acum atât mesajul evangheliei, cât şi misiunea evangheliei. Această misiune este dublă. Ea presupune comunicarea evangheliei în „Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria şi până la marginile pământului." (Faptele apostolilor 1:8) Şi presupune a provoca evreii la gelozie prin faptul că Biserica a primit slujba de la care Israel a fost în

esență concediat. Dar, doar pentru că Israel a fost concediat, nu înseamnă că a fost și eliminat.

Gândiți-vă la un om care deține o afacere. Este o companie de comunicare creată să răspândească un mesaj foarte specific. Acest om are doi fii. El decide să-și pună fiul mai mare responsabil peste companie. Tânărul încearcă să conducă afacerea, dar este prea preocupat de alte lucruri ca să facă o treabă bună. În timp ce are succes pe alocuri, are mult mai multe eșecuri. În cele din urmă, conducerea fiului celui mare ajunge să fie atât de neglijentă, încât tatăl se simte obligat să-l îndepărteze de pe poziție. În locul lui este pus fiul mai tânăr. Sub noua conducere, compania se întoarce, iar mesajul creat de tatăl să fie comunicat prin afacere începe să se răspândească cu repeziciune. În cele din urmă, compania devine globală și are mii de angajați.

Acest scenariu ridică multe întrebări. În primul rând, când fiul mai mare a fost concediat, a încetat să mai fie fiul tatălui său? L-a iubit tatăl său mai puțin? Desigur că nu. De fapt, probabil tatăl a făcut ce a făcut cu inima frântă. În al doilea rând, cum s-ar fi simțit fiul mai mare când a văzut că fiul cel mic primește fosta lui poziție? Mânios, gelos, trist – se poate să fi tânjit după o a doua șansă să îndrepte lucrurile.

Asta vedem în Romani 11. Iar marea bucurie din acest capitol este faptul că fiul cel mare va avea șansa de a sluji din nou, de data aceasta alături de fratele lui. Odată ce Biserica își va împlini slujba la care a fost chemată, Israel va reveni în „companie". „Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit." (Romani 11:25-26)

Mentalitatea de genul „una sau alta" presupune că nu poate exista decât unul dintre cei doi fii. Mentalitatea de genul

„ambele/şi una şi alta" presupune că, deşi există un singur fiu responsabil de companie, amândoi fii pot fi beneficiari ai dragostei vaste a Tatălui.

TIMPUL PERFECT AL LUI DUMNEZEU

A existat un timp pentru evrei, există actualmente un timp pentru neamuri, iar la cea de-a doua venire va exista un timp atât pentru evrei, cât şi pentru neamuri. Planurile lui Dumnezeu sunt bazate pe ordine şi secvenţe de acţiuni. Împăratul Solomon a scris: „Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui." (Eclesiastul 3:1) Când Dumnezeu Şi-a trasat planul desăvârşit de mântuire, a făcut-o în sezonul perfect – bazat pe vremuri şi hotare determinate.

Isus a venit la momentul perfect ca să împlinească profeţiile rostite cu secole în urmă despre El.

Cu privire la naştere lui Isus, Pavel le-a scris galatenilor: „Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea." (Galateni 4:4-5) Isus a venit la momentul perfect ca să împlinească profeţiile rostite cu secole în urmă despre El. Dar de ce a ales Dumnezeu specific acea perioadă ca să-Şi trimită Fiul?

Pentru a şti răspunsul final, ar trebui să pătrundem în mintea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, bazat pe istorie, putem face anumite speculaţii. Dintr-o perspectivă logică bazată pe dorinţa Domnului de a-Şi introduce Biserica în lume şi de a răspândi evanghelia cu repeziciune, nu ar fi existat o perioadă mai potrivită în istorie pentru venirea lui Mesia decât primele două secole. Aceasta era vremea cu „*Pax Romana*" („Pacea romană", în latină). Ţinând cam din anul 20 î. Hr. până în anul 180 d. Hr., aceasta s-a desfăşurat în perioada în care Imperiul Roman era cel mai puternic şi cel mai sigur.

Cu siguranță existau rebeliuni pe la periferiile imperiului – inclusiv două în Iudeea – dar în mare parte, aceasta a fost o perioadă de pace. Din această cauză, se călătorea ușor și relativ sigur, fie pe mare, fie pe drumurile bine construite și folosite ale romanilor. Filosofia imperiului de a aproba integritatea culturală și religioasă a popoarelor cucerite, atâta vreme cât acestea nu interferau cu legea romană, a creat oarecum un „vas" relativ sigur în care creștinismul să crească.

În niciun alt punct din istorie nu ar fi putut Pavel să călătorească așa cum a făcut-o. În nici o altă perioadă nu ar fi avut parte de o paletă atât de vastă de oameni deschiși la prozelitism și de un guvern deschis să permită asta. Acesta este fundalul din spatele avertizării pe care Pavel i-o aduce lui Timotei și bisericii din Efes:

> „Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului." (1 Timotei 2:1-4)

Rugați-vă ca împărații și autoritățile să fie capabili să mențină pacea, în așa fel încât să ne putem continua în liniște misiunea de a răspândi evanghelia pretutindeni în Imperiul Roman. Dumnezeu Și-a trimis Fiul la momentul cel mai potrivit!

Dumnezeu determină vremurile. El a determinat vremea lucrării evreilor. El e determinat vremea lucrării Bisericii. El a determinat vremea mântuirii și El a determinat vremea judecății. Când Pavel se afla în Atena și vorbea grecilor învățați din Areopag, le-a spus: „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite

vremuri şi a pus anumite hotare locuinţei lor, ca ei să caute pe Dumnezeu şi să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi." (Faptele apostolilor 17:26-27)

Dumnezeu a determinat vremuri şi hotare, ca oamenii să Îl poată găsi. Apropo, permiteţi-mi să vă dau un mod de interpretare al Bibliei. De fiecare dată când vedeţi că apare cuvintele „pentru ca" (prescurtate uneori la un simplu „ca") ştiţi că urmează fie o clauză referitoare la scop, fie una referitoare la rezultat. Dumnezeu spune: „Vreau să faceţi cutare lucru *pentru ca* cutare lucru să se întâmple", „Am făcut cutare lucru *pentru ca* cutare lucru să fie adevărat". În Evanghelia după Ioan, descoperiţi o doză triplă de clauze referitoare la scop în versetele: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El." (Ioan 3:16-17)

Cele trei clauze ne transmit că El Şi-a Fiul ca un rezultat al dragostei Lui. Ca un rezultat al faptului că L-a dat pe Fiul Său, oricine crede va avea viaţă veşnică. Iar scopul trimiterii Fiului Său a fost nu să condamne, ci să mântuiască. Astfel când citiţi Cuvântul lui Dumnezeu, să aveţi ochii deschişi pentru „ca" sau „pentru ca" – ele explică de regulă *de ce-urile* din spatele *ce-urilor* lui Dumnezeu.

Înapoi la timpurile lui Dumnezeu – în cartea Romani vedem că Dumnezeu a desemnat un anumit timp pentru Biserică. Însă există o perioadă viitoare, determinată deja, când El Îşi va întoarce ochii înapoi spre Israel. Când „va intra numărul deplin al Neamurilor" (Romani 11:25), Dumnezeu va stârni o trezire în masă a evreilor rămaşi. Dumnezeu nu terminat cu ei. Vremea lor va veni din nou.

STRATEGIA ÎN PIERDERE A SATANEI

Dacă eu pot recunoaşte trezirea care are să vină printre evrei şi o puteţi recunoaşte şi voi, ştiţi cine altcineva o mai recunoaşte? Satana. Amintiţi-vă, totul face parte din planul măreţ al lui Dumnezeu pentru istorie. El este Dumnezeul întregii lumi şi a planificat timpuri specifice de la începuturi până la sfârşit. La finalul veacului Bisericii, va veni răpirea, mutarea Bisericii lui Hristos de pe pământ. Eveniment care va fi urmat rapid de necazul cel mare – şapte ani în care Dumnezeu disciplinează poporul Israel şi Îşi toarnă mânia peste restul lumii. La finalul acestei perioade Se va întoarce Hristos pe pământ la cea de-a doua Lui venire şi tot Israelul va fi mântuit.

După o înfrângere sângeroasă în bătălie, Satana va fi legat vreme de 1000 de ani, în timpul domniei lui Hristos, la finalul căreia diavolul va fi eliberat pentru o perioadă scurtă. El va instiga mulţimile împotriva Domnului şi va fi din nou complet învins, după care va fi aruncat pe vecie în iazul de foc. Vom discuta despre aceste evenimente mai în detaliu mai târziu în carte. Acesta este planul pus la cale de Dumnezeu – pas cu pas, ducând la finalul Satanei şi la evenimentul cerului nou şi pământului nou. Dar ce se întâmplă dacă un pas devine imposibil? Dacă Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii şi El Şi-a profeţit dinainte planul specific, atunci, îndepărtarea unui pas nu va opri întregul proces, deoarece El nu poate merge împotriva cuvântului Său?

Satana nu are puterea de a-L opri pe Hristos să Se întoarcă. Învingerile militare viitoare profeţite deja demonstrează că diavolul nu este îndeajuns de puternic să-L oprească pe Domnul în luptă, cu atât mai mult să-I împiedice mişcările. În cronologia scrisă mai sus, care este pasul cel mai vulnerabil? Mântuirea lui Israel. Ce se întâmplă dacă nu mai rămâne nimeni din poporul Israel care să fie mântuit? Planul este scurtcircuitat. Dumnezeu nu poate să rămână fidel promisiunii cu privire la trezirea evreilor

dacă nu mai există evrei, de aceea Îşi suspendă planul măreţ înainte de mileniu. Ceea ce înseamnă că nu poate să mai existe întemniţarea Satanei de 1000 de ani, bătălia finală şi nici iazul de foc. Este o încercare grea, dar se poate să fie singura şansă pe care diavolul crede că o are.

Din nou şi din nou în decursul istoriei, Satana a lucrat prin indivizi şi prin naţiuni, încercând să distrugă poporul ales al lui Dumnezeu:

> Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea şi nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă, şi cei ce Te urăsc înalţă capul. Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuiesc împotriva celor ocrotiţi de Tine. „Veniţi", zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!" (Psalmul 83:1-4)

Modul în care Satana se luptă cu Dumnezeu este să-i atace pe cei ocrotiţi de El. De la milenii de pogromuri şi persecuţie, la expulzarea din Europa şi ghetouri – de la Germania nazistă la război după război împotriva israeliţilor din partea vecinilor lor arabi, diavolul a încercat din nou şi din nou să şteargă de pe faţa pământului poporul ales de Dumnezeu. Dar este o situaţie menită să eşueze. În primul rând din pricina dragostei nesfârşite a lui Dumnezeu faţă de poporul Israel. „Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor: 'După slavă M-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.'" (Zaharia 2:8)

În ciuda timpului petrecut în armată, eu nu sunt un om violent. Dar copiii mei sunt lumina ochilor tatălui lor. Dacă cineva i-ar răni, agresorul nu ar vrea să vadă ce fel de om aş deveni. Sunt perioade în care Dumnezeu a permis anumitor naţiuni să vatăme Israelul, dar doar pentru o perioadă şi doar cu un motiv anume. Prin toate, El a fost întotdeauna prezent ca să spună: „Destul!"

Israel este o reflexie a dragostei lui Dumnezeu față de întreaga lume. Chiar și când noi ne răzvrătim împotriva Lui, El nu ne va abandona.

Al doilea motiv pentru care lupta Satanei împotriva poporului Israel nu va avea sorți de izbândă este că, protejându-Și poporul, Dumnezeu arată cine este El. Ne întoarcem din nou la faptul că Dumnezeu Își reflectă caracterul prin evrei. Când Dumnezeu Își ocrotește poporul este un semn rău pentru Satana. În loc ca Dumnezeu să fie vătămat, faptul acesta exprimă credincioșia, mila și dragostea Lui. Exprimă tot ceea ce Satana nu este. Dacă Satana ar fi fost capabil să vină și să fure poporul Israel din mâna lui Dumnezeu, asta ar fi arătat că Dumnezeu nu poartă de grijă celor care sunt ai Lui. Că este fie prea slab, fie prea nepăsător ca să îi protejeze. Dar acest lucru contrazice caracterul Lui. Din acest motiv a scris Pavel: „Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur." (2 Timotei 2:13) Nu putem să-L măsurăm pe Dumnezeu în funcție de cum suntem noi. Trebuie să-L măsurăm în funcție de cum este El. Inima Lui nu este ca a noastră. Israel este o reflexie a dragostei lui Dumnezeu față de întreaga lume. Chiar și când noi ne răzvrătim împotriva Lui, El nu ne va abandona.

DUMNEZEU ESTE CREDINCIOS CHIAR ȘI CÂND NOI NU SUNTEM

Eu sunt ultimul om care v-ar putea spune că-L cunoaște în mod desăvârșit pe Dumnezeu și că Îl urmează cu credincioșie. Nu o fac. Dar asta înseamnă că credincioșia lui Dumnezeu este inutilă? Biblia spune: „Și ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va nimici ea credincioșia lui Dumnezeu? Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși." (Romani 3:3-4)

Pavel, care este iudeu, înţelege chemarea irevocabilă pe care o face Dumnezeu. Chiar înainte de aceste versete, Pavel a scris: „Care este deci întâietatea iudeului sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum, sunt mari. Şi, mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredinţate cuvintele lui Dumnezeu." (Romani 3:1-2)

Aceste cuvinte au fost scrise în timpul veacului Bisericii, când unii spuneau că Dumnezeu deja a părăsit Israelul. Potrivit teologiei înlocuirii, vremea evreilor a trecut. Dacă acest lucru este adevărat, atunci, ca răspuns la întrebarea „Care este deci întâietatea iudeului...?", probabil Pavel ar fi răspuns: „Nu prea este nici una." Dar, în schimb, ce spune el? „Este mare!"

Aproape puteţi auzi gândurile lui Pavel după versetul 2 – *Ştiu, ştiu, urmează să-mi spuneţi că ei nu cred.* Anticipând acest răspuns, în esenţă el spune: „Şi ce dacă nu cred? Vreţi să-mi spuneţi că necredinţa lor va anula credincioşia lui Dumnezeu? Chiar vreţi să-mi spuneţi asta?" Modul în care Se comportă Dumnezeu cu Israel demonstrează faptul că El este Adevărul. Dacă El S-a răzgândit cu privire la poporul Lui ales, acest lucru L-ar face mincinos. Oamenii sunt mincinoşi; Dumnezeu este Adevărul.

Chiar şi când iudeii L-au respins pe Isus, unde citim în Biblie că El i-a blestemat? Chiar şi când Se afla pe cruce, Isus nu i-a blestemat. Şi unde citim în Biblie că Pavel a renunţat la iudei şi a spus: „Gata, până aici, băieţi. Aţi mers prea departe de data aceasta!" Chiar până la ultimul capitol din cartea Faptelor, când a fost predat Romei, unde a şi fost executat în cele din urmă, el a adunat liderii iudei împreună şi le-a spus: „Dar iudeii s-au împotrivit, şi am fost silit să cer să fiu judecat de Cezar, fără să am de altfel niciun gând să pârâsc neamul meu. De aceea, v-am chemat să vă văd şi să vorbesc cu voi; căci din pricina nădejdii lui Israel port eu acest lanţ." (Faptele apstolilor 28:19-20). Nu pentru neamuri sau pentru Biserică se afla el în lanţuri, ci pentru nădejdea lui Israel.

Dumnezeu este credincios
– El nu se poate contrazice pe Sine. Dragostea Lui față de copiii Lui se bazează numai și numai pe caracterul Lui, și nu pe acțiunile noastre.

Faptul că Dumnezeu încă este credincios față de poporul Israel, în ciuda stării lor de necredință, demonstrează caracterul extraordinar al Domnului nostru. Prea mulți oameni se focalizează pe necredincioșia lui Israel în loc să se focalizeze pe credincioșia lui Dumnezeu. De fapt, se prea poate ca Israel să fie mai eficient în a arăta gloria a cine este Dumnezeul nostru prin răzvrătirea lor decât a reușit să o arate prin credincioșia lui.

Împreună – Biserica în credință și Israel în necredință – aceste două popoare alese arată natura completă a lui Dumnezeu. Ambele sunt esențiale ca imaginea să fie completă. Din acest motiv, teologia înlocuirii este atât de greșită. Ea face jocul Satanei prin faptul că transmite că Dumnezeu îi va părăsi pe cei care-I aparțin. Cei care susțin această perspectivă spun că Israel a fost atât de rău, că Dumnezeu a izgonit poporul evreu și a dat Bisericii toate promisiunile pe care i le făcuse. Acest lucru este imposibil! Dumnezeu este credincios – El nu se poate contrazice pe Sine.

Dragostea Lui față de copiii Lui se bazează numai și numai pe caracterul Lui, și nu pe acțiunile noastre.

PARTEA A DOUA:
DOUĂ PLANURI DISTINCTE

Capitolul 4.

O SOȚIE ȘI O MIREASĂ

Relația unică dintre poporul Israel și Biserică și Dumnezeu

Eu am fost un copil cu părinți divorțați. Eram tânăr pe când ei au decis că nu-și mai pot continua căsnicia. Erau prea multe răni, prea multă istorie ca ei să mai poată rămâne împreună sub același acoperiș. Decizia lor mi-a clătinat lumea, precum și lumea fraților mei. În cele din urmă, despărțirea lor a făcut ca eu să ajung în sistemul de plasament și să experimentez cele mai traumatizante perioade din viața mea.

Divorțul este o întreprindere serioasă și poate avea ramificații foarte răspândite și devastatoare. Din acest motiv este atât de discordant să citim când Dumnezeu spune: „Și cu toate că a văzut că M-am despărțit de necredincioasa Israel, din pricina tuturor preacurviilor ei, și i-am dat cartea ei de despărțire." (Ieremia 3:8) Dumnezeu a divorțat de poporul ales de El. Indiferent de cât de răi erau, a existat totuși ceva ce puteau face ca să merite un astfel de răspuns? Într-un singur cuvânt, da. Rău de tot. De fapt, îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este singurul motiv pentru care nu s-a întâmplat mai devreme. Națiunea Israel a fost necredincioasă Soțului ei în nenumărate și extreme moduri.

Astfel, Dumnezeu a spus: „Din pricina necredincioşiei tale, căsnicia noastră se încheie aici."

Din nefericire, există mulţi oameni care susţin că acolo s-a încheiat povestea lui Israel. „Vedeţi", spun ei, „Dumnezeu a lăsat de tot Israelul. În locul lor, El Şi-a găsit o mireasă mai credincioasă – Biserica." Dar spun asta fie pentru că nu au citit niciodată în întregime Biblia sau nu înţeleg adevăratul caracter al lui Dumnezeu – sau ambele. Tatăl a izgonit Israelul, dar cu un motiv anume şi doar pentru un sezon. Iar la momentul ales de El, Se va reuni cu soţia Lui într-o uniune care va ţine întreaga veşnicie.

PUŞI DEOPARTE PENTRU DUMNEZEU

Încă de la început, Dumnezeu nu a intenţionat niciodată ca poporul Israel să fie ca oricare altă naţiune. Ei sunt speciali – aleşi. Cu toate acestea, după cum am menţionat în capitolul anterior, faptul că au fost puşi deoparte de Dumnezeu nu a avut nimic de-a face cu faptul că ei erau buni, sau minunaţi, sau vrednici. Desemnarea unică a poporului evreu nu au primit-o pentru cine sunt ei, ci pentru cine este El. Toţi aceia care ridicaţi Israelul la statutul de superstar – străduiţi-vă să copiaţi poporul Israel, urmându-le sărbătorile şi legile, asigurându-vă că-L numiţi pe Mântuitorul nostru doar *Yeshua*, niciodată cu numele pe care-l folosesc neamurile, *Isus* – trebuie să faceţi un pas înapoi şi să aruncaţi o privire la ce faceţi. Unii chiar au ajuns să se închine la Israel. Nu vă închinaţi la Israel; închinaţi-vă Dumnezeului lui Israel.

Dumnezeu a gândit Israelul să fie diferit – să se separe dintre naţiuni. „Dar, Amir, sună atât de trist! Nu este singur Israel? Oare nu ar vrea să aibă companie, poate să iasă la o cafea şi un falafel?" Nu, să se separe este mandatul poporului nostru. Gândiţi-vă: să fie aleşi să se separe dintr-o lume rea este, de fapt, un privilegiu. Este o chemare înaltă – o binecuvântare din partea lui Dumnezeu. Şi

există un beneficiu mare în a fi binecuvântat de Dumnezeu, pentru că cine poate blestema cu adevărat ce a binecuvântat Dumnezeu?

Acesta este un lucru care l-a învățat Dumnezeu pe împăratul Balac din Moab folosindu-se de Balaam, un profet păgân. Împăratul Balac a auzit cum Își conduce Dumnezeul lui Israel poporul prin pustie și cum câștigă luptele în locul lor. Împăratul a înțeles că nu avea nici o șansă de a învinge poporul Israel pe tărâmul fizic. Și-a dat seama că, dacă drumul fizic înspre a ataca poporul Israel este blocat, atunci trebuie să schimbe cursul. Ca în situația în care conduceți pe un drum și aflați de la radio că în față s-a produs un accident. Dacă sunteți deștepți, veți ieși de pe autostradă și veți apuca o altă cale înspre destinația dorită. Când aveți de-a face cu dumnezei, lupta pe tărâmul fizic este din start pierdută. Trebuie să vă mutați pe tărâmul spiritual. Acesta este drumul pe care a luat-o împăratul Balac. Dacă poporul Israel nu poate fi bătut cu o sabie sau cu o mitralieră sau un tanc sau un F-16, atunci poate există șanse să fie bătut cu un blestem.

Apropo, tărâmul spiritual nu este mai puțin periculos decât cel fizic. De aceea ni se spune în Efeseni 6 să luăm toată armătura lui Dumnezeu – coiful, platoșa, având în mână sabia Cuvântului lui Dumnezeu. Biblia este o armă puternică împotriva vrăjmașului nostru. Astfel, când mergeți la aeroport și sunteți întrebați dacă aveți asupra voastră o armă – depinde de voi ce răspundeți. În Israel, să nu spuneți: „Ei, bine, am o sabie", pentru că vă veți trezi curând legați cu cătușe de masă într-o cămăruță fără ferestre.

Împăratul a trimis să-i fie adus de departe un profet păgân bine-cunoscut și puternic pe nume Balaam. Din păcate, în decursul istoriei, faima lui Balaam a fost eclipsată puternic de cea a măgăriței lui vorbitoare. Trimișii lui Balac i-au spus lui Balaam că împăratul îi va oferi o sumă mare de bani dacă va putea proclama un blestem peste poporul Israel. Inițial, Balaam nu a fost chiar așa de sigur de situație. Auzise de Dumnezeu Yehova și nu credea

că este o idee prea inteligentă să se ia la harţă cu El. Dar, într-un final, Dumnezeu i-a dat cale liberă şi el a pornit-o la drum călare pe animalul lui extrem de vorbăreţ.

Când Balaam şi Balac s-au întâlnit în cele din urmă, împăratul l-a dus pe profet pe un munte, de unde îi puteau vedea pe israeliţi. Balac îşi freca mâinile, entuziasmat să audă cuvintele de condamnare scuipate de gura lui Balaam. În schimb, ce a auzit a fost:

> Cum să blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să defaim eu pe cel ce nu-l defaimă Domnul? Îl văd din vârful stâncilor, Îl privesc de pe înălţimea dealurilor: Este un popor care locuieşte deoparte şi nu face parte dintre neamuri. (Numeri 23:8-9)

Balaam i-a spus lui Balac: „Ştiu că te aştepţi la un blestem. Scuze, nu pot face asta. Acest popor nu este ca orice alt popor. Dumnezeu l-a făcut diferit. Este cu adevărat un popor pus deoparte." El şi-a încheiat mesajul spunând:

> Cine poate să numere pulberea lui Iacov şi să spună numărul unui sfert din Israel? O, de aş muri de moartea celor neprihăniţi, şi sfârşitul meu să fie ca al lor! (versetul 10)

Balac era furios. Plătise frumuşel pentru un blestem, dar, evreii au primit, în schimb, o binecuvântare. Însă Balaam nu a putut să facă altceva. Este imposibil să blestemi pe cei ce i-a binecuvântat Dumnezeu! Israeliţii sunt un grup diferit de oameni – puşi deoparte – aleşi special de Dumnezeu.

„Dar, Amir, cum poţi spune că ei încă sunt un popor special? Pavel le-a scris galatenilor că nu mai există iudeu sau om dintre neamuri. Adevărat. Apostolul Pavel a scris: „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toţi sunteţi una în Hristos Isus." (Galateni 3:28, cf. Efeseni 2:14, Coloseni 3:11) Întrebarea mea este: De ce citiţi doar primele 27 de cuvinte din

verset, dar săriți peste ultimele trei? Și cele trei sunt importante. „În Hristos Isus", a scris Pavel, completându-și gândul.

Când devenim credincioși, devenim una în Mântuitorul nostru și parte din Biserică. Poate sunteți credincioși din America, sau din Filipine, sau din Australia, sau din Ucraina – da, poate chiar din Israel. Suntem cu toți una în Hristos. Însă, lăsându-L la o parte pe Hristos, când privim la Israel în contextul întregii lumi, evreii sunt separați și speciali. După cum am menționat și mai devreme, ei sunt diferiți pentru un motiv anume și pentru un sezon.

DUMNEZEUL CARE PĂZEȘTE ISRAELUL

Israel nu va fi separat pe vecie. Dar momentan, există diferențe semnificative care îl înstrăinează de celelalte națiuni. Din nou, am observat asta mai devreme – Pavel a spus: „Care este deci întâietatea iudeului sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum, sunt mari. Și, mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu. Și ce are a face dacă unii n-au crezut? Necredința lor va nimici ea credincioșia lui Dumnezeu?" (Romani 3:1-3)

Roma avea o biserică mixtă din punct de vedere etnic. De fapt, probabil erau mult mai mulți iudei decât neamuri. De aceea, epistola către Romani este plină de trimiteri spre Vechiul Testament. Pavel a spus bisericii romane: „Da, Israel este diferit. Da, există un avantaj în a fi iudeu. Da, Dumnezeu Se ocupă de popor într-un mod unic!"

Planul lui Dumnezeu a fost dintotdeauna ca națiunile să vadă cine este El prin felul în care Se ocupă de poporul Israel.

Faptul că după 2000 de ani în exil, poporul Israel se află acum din nou în țara lui, arată mâna lui Dumnezeu. Nu doar că sunt acasă, dar cultura și limba lor s-au întors și ele. Așa ceva nu s-a

mai auzit. Nici o altă naţiune de pe planeta pământ nu a mai supravieţuit lucrurilor cărora Israel le-a supravieţuit. Şi nu pentru că Israel a fost puternic şi deştept şi minunat şi măreţ. Ci pentru că Dumnezeu este puternic. Pentru că Dumnezeu este deştept. Pentru că Dumnezeu este minunat şi măreţ. „Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzeşte pe Israel" (Psalmul 121:4).

Mâna Lui activă şi puternică este peste poporul Lui încă de la început şi El nu Şi-a îndepărtat-o niciodată complet până în ziua de azi. Planul lui Dumnezeu a fost dintotdeauna ca naţiunile să vadă cine este El prin felul în care Se ocupă de poporul Israel.

Nu veţi găsi un alt exemplu unde Pavel să scrie la fel de ferm precum a făcut-o în Romani 9, când a vorbit despre poporul evreu. El a început astfel: „Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor, că simt o mare întristare şi am o durere necurmată în inimă." (versetele1-2) El a început prin a le spune tuturora că ce urmează să scrie nu este de la el. Acest mesaj era direct de la Duhul Sfânt. „Aşadar, dacă mă numiţi mincinos, trebuie să înţelegeţi că de fapt Îl faceţi mincinos pe Duhul Sfânt – ceea ce nu este neapărat un lucru bun." Apoi, Pavel le-a spus romanilor că adevărul pe care avea să li-l descopere îi frânge inima.

Înţeleg complet ce spune Pavel aici. Fiecare evreu credincios este trist când vede evreii necredincioşi încă încercând să-şi stabilească propria neprihănire. De fapt, inima fiecărui credincios ar trebui să plângă la vederea poporului ales de Dumnezeu întorcând spatele adevăratului Mesia. În loc să-L accepte pe Isus Hristos, ei continuă să aştepte cu anticipare un mesia fals, creat de propria lor imaginaţie. Întristarea pe care o simţim ar trebui să ne conducă pe genunchi şi în rugăciune ca vălul să fie dat la o parte de pe inimile evreilor ca ei să poată vedea nădejdea care se găseşte în Isus.

Dar, chiar și fără Mesia, Pavel spune că există un mare avantaj în a fi evreu. Poporul Israel are „înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!" (Romani 9:4-5)

Înfierea, slava, legămintele, legea, slujba și făgăduințele – toate daruri de la Dumnezeu pentru evrei, și prin evrei pentru restul națiunilor. Și a mai fost încă un dar special. Ca părinții în dimineața de Crăciun, când lasă bicicleta la final, și Pavel a dezvoltat lista progresiv înspre lovitura de grație. De la evrei avea să fie dat Isus Hristos lumii. Priviți cum L-a descris Pavel „care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci." Dacă aveți o problemă cu dumnezeirea lui Isus, atunci aveți o problemă cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acest adevăr nici nu ar putea fi mai clar.

ADĂUGAȚI, NU ÎNLOCUITORI

Dumnezeu a folosit poporul Israel să binecuvânteze lumea. Dar nu era doar o relație pragmatică. El nu i-a făcut pe cei din poporul Israel personalul Său care să-i îndeplinească slujba și de care să se descotorosească după ce responsabilitatea a fost împlinită. Israel continuă să fie special în ochii lui Dumnezeu. Când ați devenit credincioși nu ați înlocuit Israelul, deoarece Dumnezeu nu a avut niciodată intenția de a-i înlocui pe evrei. Biblia spune că Biserica a fost „altoită" la pom. A fi adăugat nu înseamnă a înlocui. Biserica este „adăugată la" nu „în loc de".

„Iar dacă cele dintâi roade sunt sfinte, și plămădeala este sfântă; și dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit ***în locul lor*** (***printre ei și cu ei – în versiunea eng- n.tr.***) și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te făli față de ramuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine."(Romani 11:16-18)

Remarcaţi frazele folosite de Pavel-"printre ei" şi "cu ei", nu "în locul lor". Israel a fost înfiinţat ca o naţiune separată, unică în ochii lui Dumnezeu şi continuă să fie astfel. Evreii sunt poporul Lui ales. Eu spun asta, sau Cuvântul lui Dumnezeu? Credeţi-mă, dacă există vreun lucru pe care israeliţii să şi-l dorească, acesta este să fie ca celelalte naţiuni. Bunicii mei, care au supravieţuit ororilor din Auschwitz, mi-au spus la un moment dat: „Ne dorim să nu fi fost noi poporul ales, pentru că am suferit atât de multă vreme." Nouă, evreilor, ne-ar plăcea să nu ne aflăm tot timpul ţinta atacurilor şi persecuţiei şi urii. Poporul Israel a spus: „Haideţi să trăim toţi în armonie. Să fim parte din restul lumii. Să ne alăturăm acestui efort global de a aduce pace."

Va veni o zi când această dorinţă va primi răspuns – când Israel va trăi în pace şi armonie cu restul lumii. Din nefericire, acest lucru nu se va întâmpla până când poporul Israel nu va renunţa la autonomie şi nu îi va permite lui Anticrist să domnească peste ei. El îi va momi cu promisiunea celui de-al treilea templu, iar ei vor crede că este o mare ocazie. Ei vor crede că acest mare unificator este cel mai extraordinar lucru de la kebab-ul de miel încoace – cel puţin până când acesta va pătrunde în acel templu strălucitor şi se va autodeclara dumnezeu. Atunci totul se va prăbuşi în jurul evreilor, iar ei vor alerga în munţi.

SUNTEM TOŢI UNA ÎN HRISTOS

Deocamdată, Israel va continua să ducă o existenţă separat de restul lumii şi de Biserică. Este această separare de Biserică o stare permanentă? După cum am observat rapid în primul capitol, va veni o zi când Israel şi Biserica vor fi uniţi.

Aşa vorbeşte Domnul

care a făcut soarele să lumineze ziua,

care a rânduit luna şi stelele să lumineze noaptea,

care întărâtă marea

și face valurile ei să urle,

El, al cărui nume este Domnul oștirilor:

„Dacă vor înceta aceste legi

dinaintea Mea, zice Domnul,

și neamul lui Israel va înceta pe vecie

să mai fie un neam înaintea Mea!"

(Ieremia 31:35-36)

Oare Dumnezeu doar face o declarație ipotetică de genul „dacă... atunci"? Este doar poetic și pictează un univers verbal care nu va exista niciodată? Sau se poate ca acest pasaj să se refere la o perioadă reală în care nu vor mai exista lună, stele și soare? Va fi o eră viitoare în timpul căreia nu va mai fi nevoie de acestea deoarece altceva va fi sursa noastră de lumină?

DRUMUL ESTE CU SENS UNIC

La sfârșitul vremurilor, Dumnezeu va face un cer nou și un pământ nou. Va exista un nou Ierusalim și totul va fi făcut nou. În această re-creare nu va mai fi nevoie de rabini sau pastori sau preoți, deoarece toți vor crede deja în Isus Hristos. Și toți Îl vor cunoaște pe Dumnezeu și vor înțelege caracterul Lui și deja au experimentat mărețul Lui plan de mântuire. Astfel, nu va mai fi nevoie de vreo națiune pusă deoparte sau vreun grup care să fie martor al Lui sau al caracterului Său. Acest lucru îi va lăsa pe Israel și Biserică fără slujbă. În acel punct nu vor mai exista iudeu sau om dintre neamuri, deoarece toți Îl vor cunoaște pe Hristos și vor fi una în El.

Totuși, până când Dumnezeu va face un cer nou și un pământ nou, singura schimbare de categorii dintre Israel și Biserică are

loc când evreii se mută în Biserică prin credinţa în Isus. Eu sunt unul dintre acei foarte puţini evrei care trăiesc în Israel, dar nu sunt cu adevărat parte din Israel, ci, în schimb, aparţin Bisericii. La momentul de faţă, suntem cam 20000. Dar, slavă Domnului, El m-a adus în familia Lui spirituală. Am fost adoptat. Eu sunt o făptură nouă. Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine.

Nu există o mişcare reciprocă din Biserică spre poporul Israel, oricât de mult şi-ar dori anumite confesiuni sau creştini să facă această trecere. Drumul este cu sens unic. Vă rog, nu-i urmaţi pe cei care încearcă să ridice ziduri evreieşti în jurul darului fără de plată al mântuirii. Ei spun că fără să respectaţi legea mozaică nu sunteţi suficient de buni. Că trebuie să respectaţi Sabatul. Trebuie să ţineţi sărbătorile. Aceşti oameni fac parte din mişcarea „Isus plus". Ei spun: „Trebuie să-L primiţi pe Isus, plus de asta trebuie să faceţi cutare şi cutare şi cutare."

Israel şi Biserica sunt două entităţi separate.
Vine o zi când cele două vor fi una.

Pavel a avut de-a face cu astfel de oameni pretutindeni unde Îl predica pe Isus. El proclama evanghelia, planta o biserică, apoi trecea la următorul câmp de misiune. De cum picioarele lui părăseau graniţele unui oraş, iudaizatorii dădeau buzna în biserici şi spuneau: „O, da, Pavel este minunat şi toate cele. Dar a lăsat pe dinafară o parte din mesajul lui – trebuie să fiţi şi tăiaţi împrejur."

Tăiere împrejur. Ştiţi, una este să-i spui unui bebeluş de opt zile că are nevoie să fie tăiat împrejur. Şi este ceva complet diferit să-i spui acelaşi lucru unui bărbat de 38 de ani. Toată acea bucurie proaspăt descoperită în Dumnezeu se risipeşte curând. Primul conciliu din istoria Bisericii s-a întâlnit ca să se adreseze acestor oameni cu perspectiva „Isus plus" care învăţau o evanghelie falsă. Mântuirea este prin har, prin credinţă – punct. Acest lucru este adevărat atât pentru evrei, cât şi pentru neamuri.

Israel și Biserica sunt două entități separate. Vine o zi când cele două vor fi una. Cu toate acestea, acea zi nu este astăzi.

DOUĂ ILUSTRAȚII-CHEIE

Relația dintre Dumnezeu și Israel

Pentru a sublinia profunzimea dragostei Sale atât pentru Israel, cât și pentru Biserică, Dumnezeu a folosit două relații foarte intime diferite ca ilustrații. În primul rând, Scriptura ne spune că Iehova a făcut din Israel soția Lui. Profetul Ezechiel prezintă un portret foarte tragic și explicit al relației lui Dumnezeu cu Israel. În mod interesant, acesta începe cu o căsătorie.

> „Când am trecut Eu pe lângă tine, M-am uitat la tine și iată că îți venise vremea, vremea dragostelor. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ți-am acoperit goliciunea, ți-am jurat credință, am făcut legământ cu tine, zice Domnul Dumnezeu, și ai fost a Mea!" (Ezechiel 16:8, cf Deuteronom 5:1-3)

Dintre toate națiunile pământului, Tatăl a ales națiunea cu o moralitate îndoielnică a lui Israel să-I fie soție. Folosind cuvintele unui soț când își avertizează soția să nu-și încalce legămintele, Dumnezeu le-a spus evreilor: „Să nu vă duceți după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor din jurul vostru; căci Domnul Dumnezeul tău este un Dumnezeu gelos în mijlocul tău. Altfel, Domnul Dumnezeul tău S-ar aprinde de mânie împotriva ta și te-ar nimici de pe fața pământului." (Deuteronom 6:14-15)

„Stai, Amir. Gelos? Dumnezeu? Gelozia nu este un lucru rău?" Poate fi, dacă vine dintr-o inimă posesivă și egoistă. Dar gelozia lui Dumnezeu este stârnită din dorința de a-Și proteja soția. El vrea să o ferească de deciziile care i-ar produce întristare și suferință, care ar îndepărta-o de El. Însă, se pare că încă de pe vremea lui Adam și a Evei, atunci când ni se oferă șansa de a alege între a face binele sau răul, alegem în mod inevitabil greșit.

În Ieremia citim: „Dar, cum este necredincioasă iubitului său o femeie, aşa Mi-aţi fost necredincioşi voi, casa lui Israel, zice Domnul!" (Ieremia 3:20)

Din nou, profetul a vorbit despre trădarea soţului ei de către Israel, scriind:

> „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinţii lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din ţara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soţ asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; şi Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu." (Ieremia 31:31-32)

Ezechiel descrie mai în detaliu trădarea: „Dar te-ai încrezut în frumuseţea ta şi ai curvit la adăpostul numelui tău celui mare; ţi-ai revărsat curviile înaintea tuturor trecătorilor şi te-ai dat lor." (Ezechiel 16:15). Osea, după ce Dumnezeu îi ceruse să trăiască un exemplu din viaţa reală de trădare din partea soţiei lui care era prostituată, a scris cuvintele Domnului:

> „Plângeţi-vă, plângeţi-vă împotriva mamei voastre! Căci nu este nevasta Mea, şi Eu nu sunt bărbatul ei! (...) Nu voi avea milă de copiii ei, căci sunt copii din curvie. Mama lor a curvit; cea care i-a născut s-a necinstit; căci a zis: „Voi alerga după ibovnicii mei care îmi dau pâinea şi apa mea, lâna şi inul meu, untdelemnul şi băuturile mele!"(Osea 2:2, 4-5)

Vă scriu în calitate de evreu născut din seminţia lui Iuda – un israelian născut din nou, plin de Duhul Sfânt şi care-L urmează pe Hristos. Mi-aş dori să vă fi putut spune o poveste mai bună despre poporul meu – să vă pictez un tablou mai drăguţ cu privire la modul în care L-au tratat pe soţul lor. Dar au fost de-a dreptul nerușinaţi.

Au fost trădări peste trădări. Această nerespectare a legământului căsătoriei ei a condus într-un final la dizolvarea căsniciei.

Așa vorbește Domnul:

„Unde este cartea de despărțire

prin care am izgonit pe mama voastră?

Sau căruia dintre cei ce M-au împrumutat v-am vândut?

Vedeți, din pricina fărădelegilor voastre ați fost vânduți,

și din pricina păcatelor voastre

a fost izgonită mama voastră." (Isaia 50:1)

În mod absolut sfâșietor, Israel a fost ales de către Dumnezeul creator să-i fie preaiubită, dar asta nu a fost de ajuns. Națiunea a dat ce este perfect pe ceva întinat, putrezit, afectat de păcat. Și apoi a suferit consecințele. Dumnezeu urăște divorțul, însă nu a existat altă opțiune. El i-a oferit șansă după șansă, după șansă, cărora Israel le-a dat cu piciorul. Dumnezeu a spus:

> „Ai văzut ce a făcut necredincioasa Israel? S-a dus pe orice munte înalt și sub orice copac verde și a curvit acolo. Eu ziceam că, după ce a făcut toate aceste lucruri, se va întoarce la Mine. Dar nu s-a întors. Și sora ei, vicleana Iuda, a fost martoră la aceasta. Și cu toate că a văzut că M-am despărțit de necredincioasa Israel, din pricina tuturor preacurviilor ei, și i-am dat cartea ei de despărțire."(Ieremia 3:6-8, cf Ieremia 3:11-18, Ezechiel 16:35-43, Osea 2:6-13)

A fost un legământ minunat de căsătorie, apoi o mare trădare, a fost apoi o carte de despărțire tragică, apoi pedeapsa.

Însă acum ajungem la partea unde mulți dintre cei din tradiția reformată nu reușesc să ajungă. Ei spun: „O, națiunea Israel a fost cândva căsătorită cu Dumnezeu, însă L-a trădat, iar Dumnezeu a înlocuit-o cu noi." Dacă și voi ați ajuns la această concluzie, este

evident că nu aţi citit decât jumătate de Biblie. V-aţi oprit unde v-a fost convenabil. Dar există un final minunat pentru această poveste – această nuntă regală are un final fericit.

De dragostea Sionului nu voi tăcea,
de dragostea Ierusalimului nu voi înceta,
până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui
şi izbăvirea lui, ca o făclie care s-aprinde.
Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta,
şi toţi împăraţii, slava ta;
şi-ţi vor pune un nume nou
pe care-l va hotărî gura Domnului.
Vei fi o cunună strălucitoare
în mâna Domnului,
o legătură împărătească
în mâna Dumnezeului tău.
Nu te vor mai numi „Părăsită"
şi nu-ţi vor mai numi pământul un pustiu,
ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea",
şi ţara ta o vor numi „Beula", „Măritată",
căci Domnul Îşi pune plăcerea în tine,
şi ţara ta se va mărita iarăşi.
Cum se uneşte un tânăr cu o fecioară,
aşa se vor uni fiii tăi cu tine;
şi cum se bucură mirele de mireasa lui,

așa Se va bucura Dumnezeul tău de tine.

(Isaia 62:1-5, cf Isaia 54:1-8; Osea 2:14-23)

Puteți să simțiți bucuria din aceste versete? Puteți să simțiți entuziasmul lui Dumnezeu cu privire la restaurarea soției Lui? Numărați de câte ori apare forma de viitor a auxiliarului *a fi* în acest pasaj. De 9 ori! Acestea denotă certitudine cu privire la viitor. Acest lucru nu s-a întâmplat încă, dar se va întâmpla fără îndoială în viitor. Și întreaga lume va fi martoră și va celebra această reuniune.

Ezechiel a consemnat această împăcare din viitor, scriind promisiunea lui Dumnezeu:

> „Dar Îmi voi aduce aminte de legământul Meu făcut cu tine în vremea tinereții tale și voi face cu tine un legământ veșnic. (...) și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești, și să nu mai deschizi gura de rușine, când îți voi ierta tot ce ai făcut." (Ezechiel 16:60, 62-63)

Dumnezeu îi spune lui Israel că îi va trimite o ispășire – o *kippur*. Această ispășire vine în persoana lui Isus. El este cel care deschide ușa pentru un nou legământ bazat pe mântuirea care vine prin sângele Lui vărsat pe cruce.

Ieremia scrie despre acest legământ:

> „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu." (Ieremia 31:31-33)

Cum pot oamenii să ia acest pasaj şi să spună că este despre Biserică? Întregul capitol vorbeşte despre cum va restaura Dumnezeu rămăşiţa lui Israel. Cu toate acestea, mulţi învăţători pe marginea Bibliei spun: „Dar vorbim aici despre noul legământ. Iar dacă este noul legământ, atunci este vorba despre Biserică." Însă Vechiul Testament nu le-a fost dat doar evreilor şi Noul Testament nu le-a fost dat doar neamurilor. Dumnezeu Tatăl îi prezintă soţiei Lui un nou legământ de căsătorie. Ultimul a fost scris în piatră, dar cel nou va fi scris pe inima ei.

Israel a fost portretizat în Scripturi ca soţia Tatălui, Iehova. A fost un legământ minunat de căsătorie, o dragoste minunată, apoi o mare trădare. Ca rezultat al acelei trădări, a urmat o pedeapsă dură, dar necesară. Dar a fost o pedeapsă cu un scop anume. A fost disciplină, nu o stare permanentă de mânie. Iar la finalul perioadei lor de separare – când Isus Hristos Se va întoarce pe pământ cu mireasa Lui – va exista o restaurare a căsniciei Tatălui cu soţia Lui, Israel, şi vor urma o sumedenie de binecuvântări.

Relaţia Fiului cu Biserica

Cea de-a doua relaţie intimă pe care o vedem în Scripturi este căsătoria dintre Fiu şi mireasa Lui – Biserica. Nu este aceeaşi uniune maritală despre care am vorbit deja. Există două căsătorii – cea dintre Tată şi Israel şi cea dintre Isus şi Biserică. Nu trebuie să le confundăm pe cele două. Acesta este alt punct în care teologia reformată devine confuză. Ea nu face nici o diferenţă între cei doi miri. Cei care aderă la această mentalitate spun că dacă Israel este numit soţia Tatălui şi Biserica este numită mireasa Fiului şi Dumnezeul triunic este căsătorit cu amândouă, nu înseamnă asta că Dumnezeu este poligam? La urma urmei, Isus Hristos nu este tot Dumnezeu? Iar pentru că este clar în Scripturi că atât Israel, cât şi Biserica sunt unite prin legământ cu Dumnezeu, atunci divorţul de Israel trebuie să fie permanent, iar Biserica a devenit soţia-trofeu a lui Dumnezeu.

Acesta este un raționament complet nefondat. Atât Tatăl, cât și Fiul sunt singurul Dumnezeu adevărat, însă vedem de-a lungul Scripturii că Aceștia operează în calitate de persoane distincte ale Dumnezeirii triunice. Astfel, nu există nimic scandalos, inadecvat sau ilogic cu privire la Tatăl și Fiul având consoarte separate.

Israel nu este mireasa lui Hristos, precum nu este nimeni altcineva care a fost „declarat neprihănit" înainte de vremea Bisericii. Același lucru este real în dreptul celor care vor deveni creștini după îndepărtarea Bisericii la momentul răpirii. Sfinții din necaz și cei care își vor da viața lui Hristos în timpul mileniului nu vor fi adăugați la Biserică. Ei fac parte dintr-o categorie diferită. Numai cei care-L primesc pe Isus ca Domn și Mântuitor în perioada dintre Ziua Cincizecimii și răpire vor face parte din mireasa lui Hristos.

Pavel le scrie corintenilor despre nunta Bisericii cu Hristos: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată."(2 Corinteni 11:2)

Logodna este pasul dinainte de căsătorie. Pasajul spune: „Deja sunteți ai Mei, însă celebrarea căsătoriei nu a avut loc încă." Biserica nu a devenit încă mireasă în mod oficial, însă invitațiile au fost trimise deja.

Bisericii din Efes, Pavel îi vorbește despre sfințirea și pregătirea Bisericii astfel:

> „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană." (Efeseni 5.25-27)

Niciunul dintre noi nu suntem vrednici de a fi căsătoriţi cu Fiul lui Dumnezeu. Eu nu vă cunosc, însă voi înşivă vă cunoaşteţi. Voi nu mă cunoaşteţi, dar eu însumi mă cunosc. Dacă suntem sinceri, cu toţii ştim cât de nevrednici suntem, nu-i aşa? Cu toate acestea, Dumnezeu nu ne mai priveşte prin lentile care arată cine suntem în moduri ruşinoase. În schimb, ne priveşte prin filtrul sângelui lui Isus Hristos. Iar sângele Lui ne arată că am fost desăvârşiţi – fără pată şi fără zbârcitură, deoarece am fost spălaţi prin jertfa Mântuitorului de la cruce.

Noi, cei din Biserică, am fost logodiţi şi pregătiţi şi aşteptăm cu nerăbdare nunta:

> „Şi am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia! Domnul Dumnezeul nostru cel atotputernic a început să împărăţească. Să ne bucurăm, să ne înveselim şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat." (Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor.) (Apocalipsa 19:6-8)

Cine sunt sfinţii? Voi sunteţi sfinţii. „Ăăă, noi ştim cum suntem, Amir. Nu suntem sfinţi." Ba da, sunteţi. Amintiţi-vă, nu este vorba despre cine sunteţi sau ce aţi făcut. Este vorba despre cine este Isus şi ce a făcut El pentru voi.

Pasajul din Apocalipsa continuă: „Apoi mi-a zis: 'Scrie: Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!' Apoi mi-a zis: 'Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!'" (Apocalipsa 19:9)

Tatăl ne-a spălat şi ne-a pregătit pentru ziua când vom deveni mireasa Fiului Său. Când va avea loc nunta? Nu la momentul despre care am citit în Apocalipsa 19. Pasajul vorbeşte despre momentul în care ne vom întoarce pe pământ împreună cu Hristos la cea de-a doua Lui venire. Aceea nu este ceremonia de nuntă;

este celebrarea de după. Este recepția, cu mesele extravagante și cu tortul cel mare și cu toți invitații dansând împreună. Nunta în sine va avea loc când vom fi răpiți. Căsătoria nu va avea loc pe pământ, ci în ceruri. Dacă vreți să fiți parte din mireasa lui Hristos, atunci ați face bine să vă pregătiți să vă întâlniți Mirele pe nori.

Însă, minunatele binecuvântări nu se încheie aici. Fiind un soț bun, Isus pregătește o reședință veșnică incredibilă, în care să locuiască cu mireasa Lui pe vecie. Descrierea acestei noi locuințe – Noul Ierusalim – este prea lungă ca să fie inclusă în această carte. În câteva capitole ne vom uita mai în detaliu la cartea Apocalipsa. Cu toate acestea, dacă nu ați mai citit până acum despre Noul Ierusalim, vă încurajez să deschideți Biblia la Apocalipsa 21:9-22 și să vă pregătiți să fiți uimiți. În timp ce citiți, amintiți-vă că Ioan scrie ceea ce noi vom experimenta literalmente. Nu este o alegorie sau o parabolă. Dacă Îl aveți pe Isus ca Domn și Mântuitor, veți umbla în mod fizic pe acele străzi de aur și veți vedea acele pietre prețioase cu ochii voștri. Cuvintele din Biblie descriu realitatea – viitoarea voastră locuință.

UN DUMNEZEU AL RESTAURĂRII

Prin Israel și Biserică, învățăm despre Dumnezeu. Învățăm că El este gelos. Dar este de asemenea iubitor și iertător. El este Dumnezeul restaurării și reconcilierii. În timp ce lucram la acest capitol, mă gândeam la toți acei învățători care susțin că Dumnezeu a abandonat Israelul și că Israel nu mai este poporul lui Dumnezeu. Prin această învățătură reformată care se răspândește pretutindeni în lume, mulți oameni din Biserică par să se distanțeze de Israel – întorc spatele națiunii care a pus bazele credinței lor.

Acest lucru m-a făcut să mă gândesc la povestea minunată a fiului risipitor. Această pildă poate fi folosită pentru a ilustra Biserica și poporul Israel. Fiul credincios poate reprezenta Biserica, iar cel risipitor Israelul. Fiul risipitor a plecat și a luat-o

pe calea lui. În mod asemănător, Israel I-a întors Tatălui spatele şi a alergat după alţi dumnezei. Chiar şi când poporul s-a oprit din idolatria ostentativă, au făcut schimb, pe rând, de idoli. Iubeau mai degrabă legea decât Îl iubeau pe Dătătorul legii. Însă vine ziua când Israel se va întoarce la Dumnezeu, iar El nu Îşi va respinge poporul. În schimb, aşa cum tatăl l-a primit pe fiul risipitor, şi El îi va îmbrăţişa şi le va celebra întoarcerea.

Cu toate acestea, fiul cel mare nu a vrut să mai aibă de-a face cu fiul risipitor. El a rămas credincios în timp ce risipitorul L-a respins pe Mântuitor şi a devenit o naţiune seculară. Biserica se vede astăzi pe ea ca fiind poporul ales al lui Dumnezeu, şi nu Israel cel fugar şi compromis.

Biserica ar trebui să iubească poporul Israel şi să se roage pentru mântuirea lui.

Dar de ce nu pot fi ambele? Nu este ca şi cum dragostea lui Dumnezeu pentru Israel va fura din dragostea Lui pentru Biserică, sau invers. Rezervorul dragostei lui Dumnezeu este fără fund. Dacă El oferă mult unuia, nu ar trebui să existe îngrijorare că nu va mai exista nimic pentru celălalt. Asta este ideea pe care tatăl a încercat să i-o transmită fiului mai mare când i-a spus: „Fiule, tu întotdeauna eşti cu mine şi tot ce am eu este al tău. Dar trebuia să ne înveselim şi să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, şi a înviat, era pierdut, şi a fost găsit." (Luca 15:31-32)

Biserica ar trebui să iubească poporul Israel şi să se roage pentru mântuirea lui. Iar noi ar trebui să aşteptăm cu entuziasm ziua când picioarele lui Isus vor călca pe Muntele Măslinilor, iar noi – sfinţii, mireasa Lui – fiindu-I alături. Deoarece atunci cei din poporul Israel „îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut." (Zaharia 12:10) Atunci, din acea întristare şi recunoaştere a lui

Mesia va veni o pocăință la nivel de națiune, unde fiecare bărbat, femeie și copil va cădea înaintea Domnului și Mântuitorului lui. „Și atunci tot Israelul va fi mântuit." (Romani 11:26)

Capitolul 5.

DRAGOSTEA „DURĂ" A LUI DUMNEZEU

Întâi la iudei, apoi la neamuri

Există o criză a drogurilor care a pus stăpânire pe această lume cu forța. În fiecare regiune din lume, drogurile se extind violent. Multe vieți sunt distruse și mii de oameni mor anual. În anul 2017, 585.000 de oameni au murit din pricina consumului de droguri.[1] Potrivit centrelor de prevenție și control al bolilor din Statele Unite, această tendință ascendentă a început în anii 1990 cu o creștere însemnată a prescrierii de opioide.[2] Începând cu anii 2000, forțele de ordine au început să se ocupe de distribuirea ilegală de opioide și să sancționeze doctorii care exagerau cu prescrierile acestor medicamentații periculoase. Acest lucru a făcut ca drogurile să fie mai greu de găsit și mult mai scumpe.

Ca urmare, cei dependenți au început să caute alternative mai ieftine. Și le-au găsit în heroină.[3] Destul de curând nu toxicomanii își injectau acest drog periculos, ci și oamenii de afaceri, mamele de vârstă mijlocie și studenții din suburbii. Apoi, în jurul anului 2013, un nou val de opioide sintetice a început să se răspândească pe străzi, inclusiv fetanilul[4], care este letal. Folosit în combinație cu heroina, în pilulele contrafăcute și alte opioide, doar puțin din substanța toxică este de ajuns ca să producă reacții serioase, sau

chiar moarte. În anul 2018, în Statele Unite au murit 67.367 de persoane de supradoză de droguri. Aproximativ 70% din acele morți s-au datorat opioidelor și dintre acestea, două din trei – sau mai mult de 31.000 – aveau de-a face cu noile opioide sintetice.

Este ușor să citim aceste numere, să ne spunem „Ce tragedie!" și să trecem mai departe. Însă acest număr uriaș este format din indivizi. A fost nevoie de 67.367 de bărbați și femei și adolescenți care să-și dea ultima suflare ca acea statistică masivă din 2018 să se formeze. Și, aproape fiecărui individ dintre aceștia îi era asociată o familie. Poate v-ați pierdut chiar voi membri din familie din cauza acestei pandemii de droguri. Dacă acesta este cazul, inima mi se frânge pentru voi. Știu că este un sentiment mare de neputință să vă priviți pe cei pe care-i iubiți alunecând pe panta dependenței.

Mulți oameni fac tot ce le stă în putință ca să-și protejeze copilul, partenerul sau fratele. Ceea ce duce adeseori la relații de codependență, în care, ceea ce pare dragoste poate fi de fapt ceea ce alimentează dependența. Pentru a obține ajutor, unii planifică intervenții prin care să-l smulgă pe cel la care țin din nebunia indusă de droguri. Alții abordează situația cu o dragoste „dură", întrerupând relația cu cel dependent, într-un efort de a-l obliga să caute ajutor. Nu-mi pot imagina prin ce suferință aș trece dacă aș fi nevoit să închid ușa unui copil de-al meu care a refuzat să primească ajutor împotriva dependenței. Dar și dacă aș fi obligat în mod tragic să ajung în acel punct, știu că un lucru va continua să rămână real: copilul meu preaiubit nu va înceta să fie copilul meu preaiubit.

O VREME A DISCIPLINEI

Israel era dependent de păcat. Și mai rău este faptul că poporul nu doar că nu se oprea din păcătuit, dar nici nu își dorea să o facă. Ei iubeau păcatul. Îl savurau. Părea că fiecare generație succesoare ducea păcatul la un alt nivel, întrecând în păcat chiar

și națiunile din jurul lor. Domnul a spus cu referire la orașul și oamenii din Ierusalim:

> „Dar el s-a răzvrătit împotriva legilor și poruncilor Mele și s-a făcut mai vinovat decât neamurile și țările dimprejur; căci a nesocotit legile Mele, n-a urmat poruncile Mele." De aceea, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Pentru că ați fost mai îndărătnici decât neamurile care vă înconjoară; pentru că n-ați urmat poruncile Mele și n-ați împlinit legile Mele, și n-ați lucrat nici măcar după legile neamurilor care vă înconjoară – din pricina aceasta, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, am necaz pe tine și voi aduce la îndeplinire în mijlocul tău judecățile Mele, sub ochii neamurilor." (Ezechiel 5:6-8)

Dumnezeu a trimis profet după profet ca să comunice poporului să se oprească. Au existat intervenții după intervenții. Uneori, Israel și Iuda ignorau mesajul. Alteori, plini de mânie, omorau mesagerul. Dar alteori promiteau să se schimbe – promisiune pe care se poate să o fi ținut... o perioadă. Dar, în cele din urmă, sfârșeau mereu în același loc, cufundați în imoralitate și violență și avariție și închinare la idoli.

Dumnezeu Se săturase. Șansele lor s-au terminat. A venit vremea pentru dragostea „dură". Le-a spus israeliților: „Voi aduce peste voi vremuri foarte grele. Apoi voi rupe legăturile cu voi." La fel cum un părinte își întrerupe relația cu copilul lui ca să-l determine să se schimbe, și Dumnezeu Și-a îndepărtat mâna de peste copiii Lui. Gata cu binecuvântările, gata cu protecția, gata cu ascultatul rugăciunilor, gata cu acceptarea închinării lor doar cu jumătate de măsură și gata cu țara. A terminat-o cu ei, iar acum ei aveau să fie pe cont propriu – zdrobiți, învinși și fără casă. Însă mai aveau o nădejde: copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu nu încetează niciodată să fie copiii Lui preaiubiți.

Profeţia pe care tocmai am citit-o din Ezechiel 5 s-a împlinit când poporul din partea de sud, Iuda, a fost exilat în mod fizic în Babilon pentru o perioadă de 70 de ani. Totuşi, există o împlinire mai măreaţă a acestor cuvinte vizibilă în exilul spiritual al poporului evreu din relaţia apropiată cu Dumnezeu. Această separare continuă şi azi. Ei au respins conducerea lui Dumnezeu Tatăl în timp ce se aflau în ţara promisă, alegând în schimb să se dedice altor dumnezei.

Odată ce s-au întors în ţara lor, după pauza de 70 de ani, L-au disprețuit din nou pe Dumnezeu. După cum am văzut mai devreme, de data aceasta L-au respins pe Fiul lui Dumnezeu – Isus Mesia – alegând în schimb să se dedice religiei şi legii. Doar pentru că cineva umblă, vorbeşte, se roagă şi aduce jertfe precum un individ special nu înseamnă că este un individ special. Evreii de pe vremea lui Hristos erau ceea ce Isus a numit „morminte văruite" – „care pe din afară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor şi de orice fel de necurăţenie." (Matei 23:27) Din păcate, în ultimii 2.000 de ani, nimic nu a schimbat asemănarea doar exterioară a lui Israel cu un individ special.

Pentru că nimic nu a reformat atitudinea lui Israel faţă de Mesia, poporul continua să se afle sub dragostea „dură" a lui Dumnezeu. Dar, în fiecare criză poate să zacă o oportunitate. Ceea ce pentru evrei poate să fie o criză în relaţie, pentru Biserică este o oportunitate de a creşte. În timp ce evreii continuau să fie disciplinaţi, pentru neamuri a fost deschisă uşa ca să-L descopere pe Mesia. Acest lucru a respectat tiparul stabilit de Dumnezeu. Mântuirea a fost oferită întâi evreilor, apoi neamurilor. Pavel a afirmat această ordine când a spus: „Căci mie nu mi-e ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului." (Romani 1:16)

„Dar, Amir, este corect faţă de evrei ca Dumnezeu să le ofere mântuirea şi apoi să-şi retragă acea ofertă şi să le-o dea

neamurilor?" Nu este ca şi cum Dumnezeu a smuls din mâinile evreilor ceva ce aceştia îşi doreau cu disperare. Ei nu-l celebrau pe Mesia şi nici evanghelia mântuirii Lui atunci când Dumnezeu a apărut şi le-a spus: „Îmi pare rău, va trebui să-mi daţi înapoi ce v-am dat." Prin Israel a venit mântuirea în lume. Isus S-a născut iudeu şi a trăit toată viaţa Lui în sânul poporului Său. El Şi-a deschis braţele pentru evrei, arătându-le prin învăţăturile Lui calea spre mântuire şi demonstrându-Şi divinitatea prin minuni. Însă, în ciuda desăvârşirii adevărului Său şi a puterii lucrărilor Lui, naţiunea şi-a întors în mod colectiv spatele faţă de Dumnezeu. „A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au primit." (Ioan 1:11)

Dumnezeu are căile Lui, iar căile Lui sunt întotdeauna consistente.

Când Pavel şi Barnaba au dus evanghelia în Antiohia din Pisidia, au început din sinagogă, după procedura standard. Iniţial, au existat răspunsuri foarte pozitive – puţin prea pozitive pentru liderii evrei. Aceştia au început să fie invidioşi pe succesul lui Pavel şi Barnaba, aşa că şi-au început atacurile. Când opoziţia a devenit prea mare, misionarii au declarat: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiţi şi singuri vă judecaţi nevrednici de viaţa veşnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri." (Faptele apostolilor 13:46) Întâi la iudei, apoi la neamuri.

Această ordine „întâi la evrei, apoi la neamuri" se extinde dincolo de binecuvântările evangheliei. Şi judecata lui Dumnezeu urmează acelaşi tipar. El „va da mânie şi urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului şi ascultă de nelegiuire. Necaz şi strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul: întâi peste iudeu, apoi peste grec." (Romani 2:8-9)

Chiar şi o privire rapidă asupra istoriei poporului evreu ne va arăta că au suferit „mânie şi urgie, necaz şi strâmtorare" în ultimele două milenii. Însă vine curând o zi când necazul lor va

creşte foarte mult. Atunci va începe şi judecata neamurilor. Pentru cei care nu fac parte nici din Biserică, nici din poporul Israel, acest necaz va fi o vreme de pedeapsă şi judecată, care într-un final va fi lipsită de nădejde.

Pentru popoarele alese, totuşi, există nădejde în această perioadă de necaz. După ce Pavel a promis mânie în Romani 2, el a continuat spunând că: „Slavă, cinste şi pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste iudeu, apoi peste grec." (versetul 10) La finalul mâniei, poporul Israel ca recunoaşte realitatea lui Mesia şi va primi în mod individual darul mântuirii. Atunci Îşi va primi Tatăl soţia înapoi, iar Biserica îşi va începe noua relaţie în calitate de mireasă a lui Hristos.

O CHEMARE IREVOCABILĂ

Israel se află într-o stare de dragoste „dură". Când evreii L-au respins pe Mesia, Dumnezeu le-a întors spatele. Dar, amintiţi-vă, dragostea „dură" nu este o rupere permanentă a relaţiei. Nu este o „respingere dură", sau o „distrugere dură". *Dragostea* este substantivul principal – „*dură*" este doar o modificare a subiectului. După cum spune Pavel:

> „Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduieşte totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârşi; limbile vor înceta; cunoştinţa va avea sfârşit." (1 Corinteni 13:4-8)

Aceste caracteristici Îl descriu pe Dumnezeu, deoarece „Dumnezeu este dragoste" (1 Ioan 4:8). Şi la fel cum dragostea Lui nu încetează niciodată faţă de poporul Lui ales, Biserica, nu

va înceta nici față de poporul Lui ales, Israel. Așadar, mai degrabă decât să-i elimine pe evrei din poveste, ca pe niște personaje care au existat în planul Lui, Biserica ar trebui să-i celebreze. Datorită faptului că evanghelia a fost oferită prin evrei, neamurile o pot primi, potrivit ordinii stabilite de Dumnezeu. „Întreb, dar: 'S-au poticnit ei ca să cadă?' Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos." (Romani 11:11) Întâi la iudei, apoi la neamuri.

De fapt, să-i disprețuim pe iudei considerând că s-au îndepărtat prea mult ca să mai poată fi răscumpărați, este culmea ipocriziei.

> „În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-ați ascultat de Dumnezeu, și după cum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare acum, tot așa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toți."(Romani 11:28-32)

În primul rând, Pavel spune că darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt irevocabile. Dacă Dumnezeu v-a făcut o chemare, atunci chemarea aceea este pentru totdeauna. Nu sunteți mulțumitori că acest lucru este adevărat? Dacă ar fi existat vreun nivel arbitrar de păcătoșenie care, odată trecut, ar revoca darul lui Dumnezeu de viață veșnică, cum ar putea să mai aibă cineva pace? Vă veți întreba întotdeauna de ce parte a liniei vă aflați. Oare indicatorul meu de păcat îmi arată că am ajuns la nivelul care-mi va declanșa scaunul de catapultare, iar eu am fost ejectat din rândul celor aleși direct între cei eliminați?

Alt scop pe care îl are Pavel în acest pasaj din Romani 11 este să corecteze memoria selectivă din mijlocul celor din Biserică. Ce

eraţi voi înainte de Hristos? Păcătoşi. Ce anume a schimbat acest aspect? Mila lui Dumnezeu. Aţi meritat-o? Nu. Atunci, cu ce sunt diferiţi evreii de voi? De fapt, exact cum neascultarea lor a avut un rol de jucat în faptul că voi aţi ajuns să vă pocăiţi şi să primiţi milă, şi ascultarea voastră poate avea un rol de jucat în pocăinţa lor şi primirea milei. Cât de incredibil!

Darurile şi chemarea lui Dumnezeu sunt irevocabile. Dacă Dumnezeu v-a făcut o chemare, atunci chemarea aceea este pentru totdeauna.

Dumnezeu nu a respins Israelul. De fapt, deja a început să pregătească scena pentru momentul în care-i va chema din exilul sub această dragoste „dură" înapoi acasă. De unde ştim asta? Ascultăm îndeaproape sunetul chemării lor acasă.

PRIN PUTEREA INVESTITĂ ÎN SAN REMO

O celebrare centenară specială a avut loc în aprilie 2020. A fost aniversarea a 100 de ani de la Conferinţa de la San Remo din 20-26 aprilie 1920 – un eveniment în care, dacă oamenii ar fi ascultat mai atent, ar fi putut auzi cum Dumnezeu Îşi cheamă poporul ales înapoi la Sine. Ca să înţelegem importanţa evenimentului de la San Remo, trebuie să mergem înapoi cu câţiva ani, la finalul Primului Război Mondial.

În anul 1917, fostul prim ministru britanic, lordul Arthur Balfour era ministrul de externe al Marii Britanii. În timp ce slujea pe acel post, i-a scris lordului Rothschild, care era capul unei familii de bancheri evrei şi un susţinător al sionismului, o scrisoare.

Ministerul de Externe

2 noiembrie 1917

Domnule Rothschild,

Îmi face mare plăcere să vă comunic, din partea Guvernului Maiestății Sale, următoarea declarație de simpatie cu aspirațiile sioniste iudaice care au fost depuse și aprobate de Cabinet.

> Guvernul Maiestății Sale privește cu favoare instaurarea unui cămin național pentru poporul evreu în Palestina și va depune eforturile necesare pentru a facilita atingerea acestui obiectiv, înțelegându-se că nu se va face nimic cu potențialul de a produce prejudicii drepturilor civile și religioase ale comunităților non-iudaice existente deja în Palestina, sau drepturilor și statutului politic pe care le au evreii în orice alte țări.

V-aș fi mulțumitor dacă veți aduce această declarație la cunoștința Federației Sioniste.

Cu sinceritate,

Arthur James Balfour[5]

Aceasta a fost o scrisoare remarcabilă, deoarece reprezenta prima dată când un guvern și-a prezentat sprijinul pentru formarea unui cămin național pentru evrei. Și nu doar un cămin, ci în țara care le-a fost dată evreilor de către Dumnezeu cu multă vreme în urmă. Granițele acestei țări – la care se făcea referire în acea perioadă ca Palestina – arătau foarte diferit de cum sunt trasate astăzi. Dacă ați putea cerceta o hartă a acelei vremi, ați vedea că acest teritoriu, fost otoman, includea nu doar ceea ce este astăzi Israel, ci și Iordania. Așadar, când această scrisoare a fost trimisă, Balfour și Cabinetul nu considerau Palestina și Iordania ca fiind separate. Iordania s-a format mai târziu și a fost oferită în dar hașemiților – un trib de beduini din Arabia – ca semn de

mulţumire pentru că au ajutat armata britanică în Primul Război Mondial. Însă, în 1917, guvernul Marii Britanii a solicitat ca întreg teritoriul compus din Israelul de azi şi Iordania să fie considerat patria poporului evreu.

Deşi Declaraţia Balfour a fost un mare prim pas, nu avea autoritate legală. Era pur şi simplu o declaraţie plăcută prezentată de britanici faţă de evrei. Abia la conferinţa de la San Remo din aprilie 1920 această declaraţie a început să prindă forţă. La această adunare au participat Marea Britanie, Italia, Franţa şi Japonia, iar Statele Unite au participat în calitate de observator neutru. La acest summit au continuat discuţiile dintre aceste naţiuni, care au început în Londra cu două luni în urmă. Scopul lor era să determine ce vor face cu teritoriile capturate din Primul Război Mondial.

Puterile internaţionale care au participat au decis că cel mai bine ar fi ca Palestina să fie pusă sub mandat britanic. Aceste puteri au fost de acord şi cu următoarele:

> Mandatul britanic va fi responsabil pentru punerea în aplicare a declaraţiei originale făcută în data de 2 noiembrie 1917, de guvernul britanic şi adoptată de celelalte puteri aliate, în favoarea instaurării în Palestina a unui cămin naţional pentru poporul evreu, înţelegându-se că nu se va face nimic cu potenţialul de a produce prejudicii drepturilor civile şi religioase ale comunităţilor non-iudaice existente deja în Palestina, sau drepturilor şi statutului politic pe care le au evreii în orice alte ţări.[6]

Înţelegeţi importanţa acestui lucru? Britanicii au fost îndeajuns de cumsecade ca să dea o declaraţie, însă la San Remo declaraţia a devenit un acord internaţional trainic. Acesta este fundamentul legal pentru întoarcerea poporului Israel înapoi în ţara lui şi ca graniţele să fie cum au fost intenţionate original – incluzând atât Israelul din ziua de azi, cât şi Iordania.

Granițele originale nu au rezistat prea mult. Curând, britanicii au decis că își doresc petrolul brut al arabilor în loc de uleiul de măsline al evreilor și astfel au început să radă teritorii de pe hartă. Au luat o pătrime, au transformat-o în Transiordania și au dat-o hașemiților. Aceștia au luat Înălțimile Golan și le-au dat francezilor într-un schimb de teritorii. Între timp, granițele stabilite în 1920 s-au redus tot mai mult. Apoi a urmat rezoluția Statelor Unite din 1947 prin care se recomanda împărțirea Palestinei – acțiune pe care acest corp nu a avut nici o autoritate să o întreprindă, dar care ar fi fost imputernicită dacă nu ar fi izbucnit un război civil care a condus în cele din urmă la înființarea statului Israel.

Din acest motiv sărbătorim rezoluția din anul 1920 de la San Remo și din acest motiv este centenarul un eveniment atât de special. La San Remo a fost esențial planificat și instaurat Israel. Apoi ne-au luat 28 de ani și un război sângeros ca să ne declarăm și să formalizăm independența.

ÎN CURÂND VINE VREMEA

„Interesantă lecție de istorie, Amir, dar are un scop anume?" O întrebare corectă, dar oarecum obraznică. Mai aveți puțină răbdare cu mine. Mulți credincioși încurcă trâmbițele din Apocalipsa – cele șapte trâmbițe care introduc cele șapte judecăți din capitolele 8-11 – cu trâmbița pe care o vom auzi înainte de răpire și trâmbița care va anunța cea de-a doua venire a lui Isus. E de înțeles. Sunt multe trâmbițe în Biblie. Însă, după cum am văzut în capitolul 2, nu fiecare trâmbiță din Biblie indică în mod automat înspre Apocalipsa. Trâmbițele făceau parte din cultura evreilor, iar sunetele lor nu erau absolut deloc evenimente rare.

Când s-au făcut săpături în apropierea zidului vestic al Muntelui Templului din Ierusalim, s-a descoperit ceva interesant. O piatră mare în formă de „L" trântită la pământ în timpul distrugerii templului de către romani a fost descoperită având

inscripţia incompletă în limba ebraică: „Casei trâmbiţării pentru a anunţa..."[7] Ce anume era această trâmbiţare şi ce anume anunţa? Răspunsurile se găsesc în dorinţa preoţilor de a se asigura că nimeni nu uita sau nu întârzia la evenimentele religioase. Din acest colţ al zidului templului se suna dintr-o trâmbiţă la diferite intervale pentru a-i conştientiza pe evrei că Sabatul avea să înceapă sau că sărbătorile erau pe cale să înceapă.

Scopul primei suflări din trâmbiţă era ca cei de departe să vină mai aproape.

Scopul celei de-a doua suflări din trâmbiţă era de a-i aduce în cetate pe cei care erau la jumătatea drumului.

Scopul celei de-a treia suflări din trâmbiţă era de a-i conştientiza pe cei care erau ocupaţi imediat în afara zidurilor cetăţii că este vremea să intre înăuntru.

Scopul celei de-a patra era de a-i avertiza pe cei de la porţile cetăţii că ar trebui să intre.

Scopul celei de-a cincea era de a-i încuraja pe cei de pe străzile cetăţii să înceapă să se îndrepte înspre casele lor.

Scopul celei de-a şasea era de a-i conştientiza pe cei aflaţi deja în casele lor că este timpul să se pregătească de Sabat.

Scopul celei de-a şaptea era de a-i conştientiza pe toţi că a venit vremea – începutul Sabatului sau al sărbătorii.

Fiecare dintre aceste trâmbiţe avea scopul de a aminti poporului că vremea se apropie. Pregătiţi-vă acum. Nu aşteptaţi până în ultimul moment. Nu vreţi ca Sabatul să înceapă cât încă vă aflaţi în afara cetăţii sau alergaţi spre casă pe străzile pustii. Cred că în ultimii aproximativ 100 de ani aceste trâmbiţe au anunţat apropierea începerii unui eveniment măreţ.

Declarația Balfour a fost o sunare din trâmbiță. „Îmi aduc poporul acasă, așa cum am spus că o voi face."

Convenția de la San Remo a fost o sunare din trâmbiță. „Am stabilit granițele țării în care poporul meu se va aduna, exact așa cum am promis că o vor face înainte de întoarcerea Mea." Acestea sunt semne că răsplătirea Bisericii este aproape și finalul perioadei de dragoste „dură" în care se află Israel este tot mai aproape.

Au existat și alte trâmbițe. Holocaustul a fost un sunet puternic de trâmbiță prin care poporul evreu a fost chemat înapoi în țara lui. Ziua independenței Israelului din anul 1948, victoria dată de Dumnezeu în războiul de șase zile din anul 1967, succesul miraculos din cadrul războiului de Yom Kippur din anul 1973, creșterea populației, economiei și puterii statului Israel, recunoașterea de către președintele Donald Trump că Ierusalim este capitala Israelului din anul 2018 – toate acestea sunt trâmbițe care transmit: „Grăbiți-vă! Pregătiți-vă! Ziua se apropie." Nu sunt doar evenimente istorice, ci sunt și modalitatea lui Dumnezeu de a ne atrage atenția ca să fim pregătiți pentru ce urmează.

Ce anume anunță mai specific aceste suflări din trâmbiță? Ele proclamă împlinirea capitolelor 36-37 din Ezechiel. Dumnezeu a promis:

> „Iar voi, munți ai lui Israel, veți da crengi și vă veți purta roadele pentru poporul Meu, Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple. Iată că vă voi fi binevoitor, Mă voi întoarce spre voi, și veți fi lucrați și semănați. Voi pune să locuiască pe voi oameni în mare număr, toată casa lui Israel, pe toți! Cetățile vor fi locuite și se vor zidi iarăși dărâmăturile. Voi înmulți pe voi oamenii și vitele, care vor crește și se vor înmulți: voi face să fiți locuiți ca și mai înainte și vă voi face mai mult bine decât odinioară; și veți ști că Eu sunt Domnul." (Ezechiel 36:8-11)

Din nou, El a jurat:

„Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părţile şi-i voi aduce înapoi în ţara lor. Voi face din ei un singur neam în ţară, pe munţii lui Israel; toţi vor avea un singur împărat şi nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărţiţi în două împărăţii." (Ezechiel 37:21-22)

Pentru un cititor al Bibliei din secolul al 19-lea, aceste evenimente ar fi părut imposibile. Israel – stat naţional? O adunare a miilor de enclave evreieşti din întreaga lume într-o singură ţară? Imposibil.

Apoi, trâmbiţele au început să răsune. În 1917, apoi în 1920, apoi în 1948 şi până astăzi, acestea au răsunat, transmiţând: „Fiţi pregătiţi, deoarece, odată împlinite capitolele 36-37 din Ezechiel, vor urma capitolele 38-39. Şi nu vreţi să fiţi aici la împlinirea acestora." Primele două capitole (36-37 din Ezechiel) relatează despre restaurarea ţării şi adunarea poporului lui Dumnezeu într-un singur loc. Odată ce acestea se întâmplă, Domnul va începe să disciplineze naţiunile despre care se relatează în următoarele două capitole. Această disciplină este necazul cel mare, sau „vremea de necaz pentru Iacov." (Ieremia 30:7). Aici vom vedea evenimentele din Apocalipsa derulându-se şi pe care le vom analiza în capitolele 7-11 ale acestei cărţi. Va fi o vreme a unei devastări globale mai mari decât au existat oricând altcândva.

ASCULTAŢI?

Cum vă simţiţi când vă gândiţi la sunetul acestor trâmbiţe? Vă fac să vă simţiţi agitaţi, sau experimentaţi un sentiment progresiv de entuziasm? Vă temeţi de mânia viitoare, sau aveţi pace din pricina nădejdii întoarcerii lui Isus? Răspunsurile voastre la aceste întrebări vor depinde în mare parte de cum staţi cu relaţia voastră cu Mântuitorul. Fiecare sunet al trâmbiţei aduce lumea cu un pas

mai aproape de marele necaz. Dar aduce și fiecare creștin cu un pas mai aproape de a vedea fața lui Isus.

Aceia dintre noi care ne-am dat viața lui Isus și am primit iertarea Lui nu vom avea parte de ororile necazului. Noi nu suntem sortiți mâniei. Isus a promis: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului." (Apocalipsa 3:10) Potrivit cuvintelor lui Isus, ca noi să evităm încercarea care vine peste întreaga lume, trebuie să nu mai facem parte dintre cei care încă locuiesc pe pământ. Există trei opțiuni pentru a nu mai fi locuitori ai pământului – să fim morți, să fim mutați sau să trăim într-o biosferă pe Marte. Din moment ce planeta Marte nu a fost încă colonizată, nu ne mai rămân decât celelalte două variante – moartea sau mutarea.

Ca membrii Bisericii să fie răpiți de pe pământ este nevoie de un act supranatural. Iar acesta poate veni doar din mâna lui Dumnezeu:

> „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte."(1 Tesaloniceni 4:16-18)

Promisiunea de a nu mai fi aici în timpul necazului este mângâierea noastră în timp ce vom vedea cei șapte ani apropiindu-se. Nu vă încurajați unii pe alții spunând „Hei, haide să ne întâlnim ca să trecem împreună prin necaz. Toată moartea și distrugerea care vor avea loc – va fi super."

În biserică, ochii noștri sunt fixați pe ce face Dumnezeu în poporul Israel, astfel încât să ne facem o idee cât mai este până la adunarea noastră. Din acest motiv este atât de important să cercetăm știrile, să ascultăm trâmbițele. Veți auzi sunetul acestora

când ascultaţi ce face Dumnezeu în Israel. Chiar şi în mijlocul războaielor şi veştilor de război. Israel încă stă tare. Chiar şi în plină pandemie de coronavirus, suntem în continuare cea mai puternică naţiune din Orientul Mijlociu.

În biserică, ochii noştri sunt fixaţi pe ce face Dumnezeu în poporul Israel, astfel încât să ne facem o idee cât mai este până la adunarea noastră.

În toiul pandemiei, putem vedea şi modul în care vrăjmaşul continuă să atace. Datorită modului în care Israel s-a descurcat iniţial, mulţi oameni au crezut că am descoperit o cură pe care nu vrem să o împărtăşim cu restul lumii. O aiureală, desigur, dar nu ai cum să te certi cu astfel de oameni. Lipsa unei cure a devenit foarte evidentă mai târziu, când Israel a fost nevoit să intre a doua oară în carantină naţională din pricina unui nou focar. Cu toate acestea, antisemitismul continuă să se răspândească pe glob. O ură nou-nouţă împotriva poporului evreu a început să prindă contur în biserică din pricina acuzelor conspirative ale unor profeţi mincinoşi care dau vina pe sionism pentru tot ce mişcă de la războaie, până la revolte şi pandemie. Cea mai rea parte cu privire la acest nonsens ridicol este că aceşti oameni susţin că au ca fundament Biblia, folosind hermeneutică dubioasă şi concluzii preconcepute. Cum trebuie să dea din cap Duhul Sfânt a negare când vede în ce moduri eretice este folosit Cuvântul insuflat de El!

Pentru cei optimişti cu privire la viitorul planetei noastre, am veşti rele. Lumea aceasta nu va deveni mai bună. Nu va deveni brusc un loc minunat, în care vrăjmaşii se împacă şi războaiele se încheie, şi poluarea dispare şi urşii polari îşi redobândesc toate terenurile de gheaţă pierdute. Viaţa nu va deveni mai uşoară şi mai sigură. Isus a spus: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi." (Ioan 14:2-3)

El Se întoarce ca noi să putem fi alături de El, nu ca să locuiască aici cu noi. El ne pregătește viitoarea locuință, nu așteaptă ca noi să-I pregătim Lui viitoarea locuință. Această promisiune ne aduce celor din biserică pace și ne împuternicește să ne încurajăm unii pe alții.

Dacă poporul Israel ar auzi trâmbițele și le-ar înțelege semnificația, nu ar simți aceeași pace. Nu există nici o încurajare pe termen scurt pentru evreii care nu L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor. Ei merg pe o cale separată față de Biserică și vor fi legați de pământ în perioada de necaz care urmează. Și totuși, există o nădejde pe termen lung. Amintiți-vă, Dumnezeu Tatăl nu va întoarce spatele copiilor Lui dependenți de păcat. Perioada lor de dragoste „dură" va avea un final. Odată ce numărul neamurilor va fi complet, iar vremea disciplinei necazului se va încheia, în acea zi glorioasă „tot Israelul va fi mântuit" (Romani 11:26). Dacă există vreo consolare pentru poporul Israel, este în acest loc.

Capitolul 6.

TIMPURILE STABILITE DE DUMNEZEU

Să înțelegem timpul pentru a înțelege timpurile

Ar fi greu să ne imaginăm timpul fără timp. Timpul pur și simplu este – ca aerul. Nu vă gândiți la el, pur și simplu îl trăiți. Timpul este o constantă. Pe de altă parte, timpul este orice altceva, dar nu o constantă. În ciuda faptului că se află în mod constant în jurul nostru, el se îndepărtează în mod costant de noi. Poate fi cel mai puțin constant lucru din întregul univers. Fiecare moment din timp durează o nanosecundă, apoi trece la următoarea. Și totuși, nu rămânem niciodată fără timp. Chiar și când Dumnezeu a făcut timpul să stea în loc pentru Iosua și armata lui, Biblia spune că: „Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă." (Iosua 10:13) Se poate ca soarele să se fi oprit, însă minutele și orele au continuat până când a trecut aproape o zi întreagă.

Nu putem scăpa de trecerea timpului. Cu cât îmbătrânim mai mult, cu atât este mai evident acest adevăr. Dar, deși timpul este întotdeauna, el nu a existat dintotdeauna. A existat o vreme când timpul nu exista. Înainte ca Dumnezeu să creeze toate lucrurile, El a trăit într-un timp fără timp. Nu existau secunde, sau minute, sau ore, sau zile. El nu Se trezea dimineața gândindu-Se cum

Îşi va petrece ziua, pentru că nu exista dimineaţă şi nu exista zi. Timpul este un rezultat minunat al creaţiei Lui – ceva ce ne permite să discernem între trecut, prezent şi viitor. Însă timpul nu este necesar, Dumnezeu nu este limitat de timp. Isus Şi-a demonstrat existenţa în afara înţelegerii naturale a timpului, când, ignorând gramatica necesară trecerii timpului, le-a spus fariseilor: „Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu." (Ioan 8:58)

O afirmaţie puternică a dumnezeirii Lui care cel mai sigur îi va face pe profesorii englezi să se înfioreze.

Existenţa dinainte de timp este ceva de doar Dumnezeu a experimentat. Contrar anumitor sisteme de credinţă, noi nu trăiam împreună cu El sub forma unor bebeluşi-duhuri într-o stare de dinainte de a ne naşte pe pământ. Cu toate acestea, deşi nu am existat alături de El înainte ca timpul să înceapă, vom fi alături de El când timpul nu va mai exista – dacă L-am primit pe Isus ca Domn şi Mântuitor al nostru. Dumnezeu deja a stabilit când se va încheia timpul, şi, dacă El a stabilit deja, putem fi absolut siguri că aşa se va întâmpla.

Deocamdată, pare adeseori că timpul ne guvernează vieţile. Avem întâlniri şi programe. Ştim unde trebuie să fim şi când trebuie să fim acolo. Dacă cineva este punctual şi apare la timp la o întâlnire, considerăm acest lucru un semn de caracter bun. Dacă cineva întârzie, ne simţim nerespectaţi şi ne întrebăm dacă acea persoană este demnă să depindem de ea în alte domenii ale vieţii. Timpul ne spune când să ne punem să dormim şi când să ne trezim. El determină momentul când trebuie să fim la lucru, sau când trebuie să ne ducem copii la antrenamentul de fotbal sau când trebuie să ajungem la biserică ca să putem să ne ocupăm locurile obişnuite.

Această dependență de timp îi face pe mulți credincioși să stea în casele lor cu un cronometru în mână, gândindu-se: *„Bine, Doamne, când va avea loc răpirea? Ai spus că în curând, iar la momentul acesta probabil întinzi exagerat limitele definiției a acestui cuvânt. O zi sau chiar o săptămână se încadrează în definiția cuvântului „curând". Dar 2000 de ani par cam în exces."* Astfel, creștinii fac predicții și programează dăți. Dar, pe cât de greu ne este să acceptăm, când Îl întrebăm pe Dumnezeu „Când?", răspunsul Lui este de obicei: „Nu vă privește."

Profetul Habacuc i-a adresat cândva o întrebare de genul acesta lui Dumnezeu, la care El a răspuns: „Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit." (Habacuc 2:3)

Dumnezeu i-a spus lui Habacuc că a stabilit un timp în care toate preocupările lui vor fi adresate. Dar acel timp nu a venit încă. Nu există niciun motiv să fim nerăbdători. În timp ce lui Habacuc i se poate părea că timpul se târăște, pentru Dumnezeu timpul stabilit este perfect.

Același mesaj ni-l transmite Dumnezeu nouă în timp ce tânjim după venirea Lui. Este un lucru bun să ne dorim întoarcerea lui Hristos. Cu toate acestea, dacă credeți că El întârzie, se datorează propriei voastre nerăbdări. El a stabilit un timp, iar acesta va veni cu siguranță, deoarece Cel care a promis este credincios. Acest lucru este adevărat cu privire la toate aspectele planului lui Dumnezeu pentru această lume. El a stabilit timpuri și El are autoritatea de a determina când și cum se vor desfășura planurile Lui.

Ca să înțelegem diferențele dintre Israel și Biserică, trebuie să fim atenți la cronologiile lor individuale. Ambele au un curs separat prin istoria și viitorul pe care le-a pregătit Dumnezeu. Dar, pentru a recunoaște cum se intersectează și cum se despart

cele două căi, trebuie să apreciem conceptul de timp şi cum este acesta folosit de Dumnezeu ca să-Şi îndeplinească voia. Acest lucru este în mod special adevărat când privim la finalul timpului prezentat în cartea Apocalipsa. Aşadar, înainte să începem acea carte apocaliptică minunată scrisă de apostolul Ioan, trebuie să stabilim un cadru referitor la modul în care lucrează Dumnezeu atât în timp, cât şi în afara lui.

CÂND A CREAT LUMEA, DUMNEZEUL ETERN A CREAT TIMPUL

„La început... " (Geneza 1:1) Timpul este introdus în primele două cuvinte din Biblie. Faptul că există un început implică faptul că există şi un mijloc şi un final. Timpul trece de la *a* la *b* şi ajunge într-un final la *c*. A cui mână se află în spatele acestei creaţii? Desigur, este a Tatălui, prin Fiul Său, Cuvântul. „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El." (Ioan 1:1-3) Isus „a făcut", iar timpul a fost produsul secundar natural.

De la aceste prime acte ale creaţiei, Dumnezeu a început să definească timpurile. El ne-a dat zile. „Dumnezeu a zis: 'Să fie lumină!' Şi a fost lumină. Dumnezeu a văzut că lumina era bună; şi Dumnezeu a despărţit lumina de întuneric. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, şi apoi a fost o dimineaţă: aceasta a fost ziua întâi." (Geneza 1:3-5) Apusul, apoi răsăritul – şi ne-am făcut cu o zi. Aceasta a fost prima dată când a existat o zi întâi. Voi îi spuneţi Duminică, însă în evreieşte, noi îi spunem prima zi. De ce? Pentru că este prima zi a săptămânii. Duminica poate nu este întotdeauna însorită (în eng. duminică = sunday – ziua soarelui, n. tr.), însă nu există nici o săptămână în care prima zi să nu fie prima.

Lunile au fost stabilite de Dumnezeu. Când îi informa pe Moise şi Aaron cu privire la planurile Lui de a nimici întâii-născuţi din Egipt, El a spus: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului." (Exod 12:2) Paştele au instaurat lunile evreieşti şi o serie de luni au devenit un an.

Şi anotimpurile au fost rânduite de Dumnezeu. După potop, Dumnezeu a mirosit aroma plăcută a jertfei lui Noe şi a făcut o promisiune: „Cât va fi pământul, nu va înceta semănatul şi seceratul, frigul şi căldura, vara şi iarna, ziua şi noaptea!" (Geneza 8:22) Dumnezeu a creat încălzirea globală. De asemenea, a creat răcirea globală. Vor exista perioade calde şi perioade reci, perioade pentru plantat şi perioade pentru cules – fiecare în anotimpul potrivit.

Când Dumnezeu a creat, timpul a început. Apoi, El a luat timpul şi l-a aranjat într-o ordine care să ne ajute să măsurăm trecerea acestuia. Acesta este sistemul care ne direcţionează acum viaţa.

DUMNEZEU NE-A CREAT ÎN TIMP

Când Dumnezeu a rostit momentul omenirii în care a spus „Să facem om... ", a făcut-o în timp. Au trecut cinci zile de când a început procesul de creare. În acel moment, noi am fost introduşi în fluxul istoriei. De ce atunci şi nu înainte? Pentru că întreaga creaţie de până atunci era în proces de pregătire pentru această realizare supremă a planului Său de creare. Acesta a fost momentul glorios în care a introdus o parte din El în creaţie – implantarea supranaturalului în natural, spiritualului în lumea fizică. „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut." (Geneza 1:26-27)

Din prima clipă a istoriei omenirii, noi am urmat planul stabilit de Dumnezeu, guvernaţi fiind de timpurile, momentele şi anotimpurile Lui.

În întreaga Sa lucrare pe pământ, și Isus a fost guvernat de timpurile Tatălui. Când umbla cu ucenicii Lui, le-a spus: „Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică." (Ioan 7:6). În mod similar, când mama Lui i-a cerut să ajute la nunta din Cana, răspunsul lui Isus a fost: „Nu Mi-a venit încă ceasul." (Ioan 2:4)

Tatăl a stabilit timpurile pentru Fiul Său, iar Fiul era supus acestora.

Dumnezeu a rânduit și timpurile noastre. Poate credem că timpul nostru ne aparține, dar, de fapt, îi aparține Lui. „Soarta mea este în mâna Ta; scapă-mă de vrăjmașii și de prigonitorii mei!" (Psalmul 31:15)

Nu aveți control suprem asupra zilelor voastre. Se poate să vă aveți toată viața planificată – planurile voastre de educație, calea carierei voastre, când vreți să vă căsătoriți, când să începeți o familie, la ce vârstă să ieșiți la pensie și câți bani veți avea puși deoparte ca să vă puteți bucura de anii care v-au mai rămas. Minunat! Dar trebuie și să recunoașteți că în orice moment s-ar putea să ajungeți în fața unui camion sau să fiți loviți de o boală epuizantă sau să descoperiți că nu puteți avea copii sau să suferiți o deraiere a carierei.

Pavel a scris: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele." (Efeseni 5:15-16; cf. Coloseni 4:5)

Dumnezeu, care stă în afara timpului, vede toate zilele noastre. El a stabilit începutul și sfârșitul și știe despre toate cucuiele și rănile pe care le vom dobândi în mersul nostru. El spune: „Plănuiți-vă viitorul, dar profitați cât de mult puteți de prezent. Ziua de azi este aici; de ziua de mâine nu puteți fi siguri. Asigurați-vă că răspândiți lumina Mea în fiecare moment din fiecare zi cât încă mai aveți timp."

DUMNEZEUL NOSTRU SUVERAN A DETERMINAT UN MOTIV, UN TIMP ŞI UN LOC PENTRU FIECARE LUCRU

Unul din sentimentele care te fac să te simţi cel mai neajutorat este momentul în care îţi dai seama că markerul folosit ca să scrii pe tabla albă este permanent. Nu mai există cale de întoarcere. Poţi să ştergi, poţi să dai cu spray, poţi să implori îngerii tablei albe să vină şi să te salveze, dar realitatea rămâne că mâzgăliturile negre care umbresc suprafaţă cândva imaculată nu vor mai dispărea niciodată în mod complet.

Planurile lui Dumnezeu sunt perfecte; de aceea şi timpurile Lui sunt perfecte.

Dumnezeul nostru este suveran, ceea ce înseamnă că El deţine controlul asupra tuturor lucrurilor. Fiind suveran, nu doar are autoritatea de a stabili toate timpurile, dar şi puterea de a realiza acele timpuri. Planurile Lui sunt perfecte; de aceea şi timpurile Lui sunt perfecte. Suveranitatea Lui presupune că dacă ar fi avut un calendar pe o tablă albă gigantică în care să treacă toate momentele importante din istorie, ar fi putut să o facă folosind markere Sharp. Nici o circumstanţă nu L-ar putea determina să întindă mâna după buretele de şters. Nici o criză, precum războaiele, sau virusurile, sau dezastrele naturale nu L-ar putea pune în poziţia în care să caute pe Google „solvenţi pentru markere permanente". Ce a stabilit El este 100% perfecţiune şi se va împlini.

Momentul perfect pentru creaţie

Dumnezeu a stabilit momentul perfect pentru crearea lumii. Existând în afara timpului, Dumnezeu a ales timpul perfect în care să înceapă timpul. Stephen Hawking nu a putut înţelege de ce universul a apărut când a apărut. Cartea lui „Scurta istorie a timpului", nu a adus nici o înţelegere cu privire la modul în care

timpul a devenit timp. În schimb, el şi-a scris supoziţiile cu privire la timpurile şi căile universului, dar nu a dat niciun răspuns la întrebarea filosofică privind scopul universului. Însă soluţia chiar nu este dificilă. Universul există pentru că Dumnezeu a decis să existe. Şi a început să existe la un moment concret din acelaşi motiv – Domnul a decis că aşa este potrivit.

Momentul perfect pentru potop

Dumnezeu a determinat momentul perfect în care să trimită un potop peste pământ. În una din zile, Domnul suveran l-a luat deoparte pe Noe şi i-a descoperit când anume va trimite un potop şi cât va dura acesta. El nu a spus: „Hei, Noe, m-am gândit să inund pământul. Să-Mi zici cât timp crezi că îţi va lua să construieşti o arcă, ca să pot determina cronologia." Domnul nu l-a verificat din când în când pe constructorul arcei – „Eşti aproape gata? Încerc să bat în cuie programul." Dumnezeu Şi-a avut timpurile deja stabilite, iar când arca a fost finalizată, i-a spus slujitorului Său credincios: „Intră în corabie, tu şi toată casa ta; căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea în neamul acesta de oameni... Căci după şapte zile, voi face să plouă pe pământ patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; şi voi şterge astfel de pe faţa pământului toate făpturile pe care le-am făcut." (Geneza 7:1, 4)

I-a spus slujitorului Său data potopului – la o săptămână după acea zi – iar Noe a trebuit să trăiască următoarele şapte zile cu acea realitate.

Imaginaţi-vă că aţi privi în jurul vostru fiind conştienţi că fiecare persoană pe care o vedeţi, în afară de cei din familia voastră imediată, va muri peste o săptămână. Ce aţi face în acele şapte zile? Ştim ce a făcut Noe – le-a spus tuturor să se împace cu Dumnezeu cât încă este vreme. Apostolul Petru l-a numit pe Noe „propovăduitor al neprihănirii" (2 Petru 2:5) şi trebuie să presupunem că exact asta făcea Noe în timp ce vedea cum timpul acestora se apropie de final.

Când Dumnezeu vrea ca noi să cunoaştem o dată, ne va spune data. Iar dacă nu ne descoperă acest lucru, există întotdeauna un motiv. Fiecare persoană de pe acest pământ are un ceas cu cronometru în viaţa ei. Ne-am născut cu o dată a expirării. Noe ştia la ce timp era setat cronometrul contemporanilor lui – noi nu dispunem de asemenea cunoaştere astăzi. Lipsa certitudinii ar trebui să fie ca un foc aprins sub noi care să ne determine să fim propovăduitori ai neprihănirii, deoarece prietenii şi membrii familiei noastre care nu sunt credincioşi poate mai au de trăit 70 de ani, sau şapte sau poate doar până mâine.

Momentul perfect pentru fiul lui Avraam

Dumnezeu a determinat momentul perfect când avea să-Şi împlinească promisiunea faţă de Avraam de a-i dărui un fiu. În legământul pe care l-a făcut cu Avraam, Domnul i-a spus: că va face din el „un neam mare" (Geneza 12:2). Acest lucru trebuie să-l fi umplut de entuziasm pe acest om vârstnic care probabil a renunţat la orice nădejde de a mai avea copii. Apoi, timpul a trecut fără nici un urmaş, iar el a început să se întrebe dacă nu cumva Dumnezeu Şi-a uitat promisiunea. În cele din urmă nu a mai avut răbdare şi s-a gândit să-I dea o mână de ajutor lui Dumnezeu concepând un copil cu slujnica soţiei lui, Agar. Acest singur act de nerăbdare a dus la o istorie de 4.000 de ani de vrăjmăşie între fiul Agarei, Ismael şi viitorul fiu al Sarei, Isaac.

O, dacă am învăţa să aşteptăm după Dumnezeu – să avem încredere că El deja are un timp în care să ne răspundă la rugăciuni trecute pe tabla albă cu marker permanent. Răspunsul lui Avraam se afla scris pe tablă cu litere mari, groase şi a fost acolo veacuri întregi. Cunoscând disperarea lui Avraam, în una din zile, Dumnezeu a decis să-i ofere viitorului patriarh o vedere asupra calendarului Său. Alături de doi îngeri, i-a făcut o vizită lui Avraam. În timp ce era acolo, i-a spus părintelui poporului Său ales:

„La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu." (Geneza 18:14). Dumnezeu a rânduit un timp. Iar când Avraam și-a rânduit propriul timp, a produs haos.

Când timpul rânduit de Dumnezeu a sosit – boom! – un fiu i s-a născut acestui cuplu de oameni în vârstă. Prin acest fiu, Isaac, avea să vină poporul ales al lui Dumnezeu. Israel a fost instaurat la momentul perfect, potrivit calendarului lui Dumnezeu. Descendenții acestui copil născut în mod miraculos aveau să fie o binecuvântare pentru întreaga lume, iar pe linia lor genealogică avea să vină Mântuitorul lumii. Astfel, Avraam a devenit de două ori tată. A devenit tatăl fizic al evreilor și a devenit tatăl spiritual al Bisericii și în cele din urmă al tuturor celor care își găsesc mântuirea în Isus Hristos. Un tată, un fiu promis, două linii genealogice separate și foarte distincte de descendenți.

Momentul perfect pentru nașterea lui Isus

Dumnezeu a determinat momentul perfect ca Fiul Lui să vină în lume. Înainte ca timpul să înceapă, Dumnezeu a trecut în calendarul Său momentul sosirii lui Emanuel:

„El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi care prin El sunteți credincioși în Dumnezeu care L-a înviat din morți și I-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu." (1 Petru 1:20-21).

Când a sosit timpul, Isus, *Yeshua HaMashiach* – mântuirea lumii – S-a născut într-un sat mic la sud de Ierusalim. „Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea." (Galateni 4:4-5)

A existat un timp stabilit, o zi stabilită, o oră stabilită când să vină Isus. De ce a venit atunci și nu în alt punct din istorie? Putem să speculăm cât vrem și să venim cu niște concluzii foarte

logice. Dar, în cele din urmă, momentul a fost perfect, pentru că Tatăl l-a făcut să fie perfect. Secunda în care Mântuitorul nostru a luat prima gură de aer în mijlocul creației Lui a fost determinată înainte ca universul să fi prins formă. Repet, timpul perfect al lui Dumnezeu nu este bazat pe evenimente sau circumstanțe. El este perfect pentru că este timpul lui Dumnezeu.

Momentul perfect pentru lucrarea lui Isus

Dumnezeu a determinat momentul perfect pentru începutul lucrării lui Isus. Marcu scrie: „După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galileea și propovăduia Evanghelia lui Dumnezeu. El zicea: 'S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.'" (Marcu 1:14-15)

În Luca 3:23 citim că Isus avea aproximativ 30 de ani când Și-a început lucrarea. Gândiți-vă cum ar fi fost dacă Și-ar fi început-o la 21 de ani. Sau dacă ar fi fost recunoscut ca un copil geniu și ar fi început să vindece oameni și să răspândească evanghelia la vârsta de 13 ani. Nu ar fi putut oare să scoată mult mai mulți demoni, sau să vindece mult mai mulți leproși și să dea vedere mult mai multor orbi sau să predice evanghelia mântuirii la mult mai mulți oameni pierduți? Dumnezeu a devenit om și a trăit pe acest pământ pentru doar 33 de ani și doar 9% din acei ani au fost petrecuți în lucrare. Nu a fost o risipă? Absolut deloc. Lungimea lucrării Lui a fost perfectă. De ce? Deoarece Dumnezeu a stabilit acest timp.

Momentul perfect pentru crucificarea lui Isus

Dumnezeu a determinat momentul perfect pentru moartea Fiului Său. Când am scris aceste cuvinte, recunosc că am fost nevoit să mă opresc și să cântăresc acest lucru. Tatăl Însuși a planificat jertfa agonizatoare a singurului Său Fiu. Nu pot să-mi imaginez asta. În afară de Dumnezeu nu există nimeni pe care să-l iubesc mai mult decât îmi iubesc familia. Se poate să fiți oameni

minunaţi, dar dacă am ajunge într-un punct în care să fiu nevoit să aleg între voi şi cineva din familia mea? Îmi pare rău, familia mea va câştiga întotdeauna. M-aş sacrifica cu uşurinţă pentru voi, dar să nu vă atingeţi de soţia şi de copiii mei. Totuşi, dragostea Tatălui pentru noi a fost atât de mare încât a dat de bună voie viaţa Fiului pentru a noastră. Luaţi-vă câteva momente înainte să treceţi mai departe şi gândiţi-vă la ce a făcut Dumnezeu pentru voi şi mulţumiţi-I.

Când Isus Şi-a trimis ucenicii să pregătească totul pentru Paşti, cu o seară înainte de crucificarea Lui, le-a descoperit că „vremea Mea este aproape" (Matei 26:18). Cronometrul pentru moartea Lui a început în momentul în care S-a născut şi avea să se termine curând. „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiţi." (Romani 5:6).

El Şi-a trăit viaţa cu un spectru al crucificării atârnându-I deasupra capului, iar acum a sosit termenul stabilit. Imaginaţi-vă că v-aţi trăi viaţa ştiind că într-o anumită zi veţi muri de o moarte groaznică. V-aţi trezi în fiecare dimineaţă admiţând că sunteţi cu 24 de ore mai aproape de sfârşit. Cu un an mai aproape, o lună mai aproape, o zi mai aproape – nu este de mirare că agonia lui Isus a fost atât de mare în grădina Ghetsimani. Dar vremea a sosit; trebuia înfăptuit. Prin urmare, Îl vedem pe Isus acceptând timpul stabilit de Tatăl – „Totuşi facă-se nu voia Mea, ci a Ta." (Luca 22:42)

Momentul perfect pentru trimiterea Duhului

Dumnezeu a determinat momentul perfect pentru trimiterea Duhului care să ducă la naşterea Bisericii. În seara în care S-a dus la cruce, Isus le-a vorbit ucenicilor despre Duhul Sfânt care avea să vină la ei. „Când va veni Mângâietorul, pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine." (Ioan 15:26)

În acele vremuri de îndoială, când aveau să se îndoiască despre ce le-a spus Isus despre El Însuşi, Duhul Sfânt avea să fie prezent să le confrunte necredinţa şi să le afirme ce ştiau că este adevărat.

Lucrarea Duhului de înţelepciune avea să se extindă dincolo de cuvintele lui Isus la tot adevărul. în aceeaşi conversaţie, Isus a continuat spunându-le:

> „Totuşi vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite... Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi." (Ioan 16:7, 13-14)

De ce a trebuit Duhul Sfânt să aştepte până după moartea lui Isus ca să înceapă această lucrare minunată de adevăr şi afirmare? Pentru că Tatăl a decis că aşa este cel mai bine.

Fiecare eveniment important din calendarul spiritual al istoriei a fost stabilit prin înţelepciunea şi suveranitatea lui Dumnezeu, şi fiecare va avea loc la momentul potrivit.

Momentele perfecte pentru evenimentele viitoare

În cele din urmă, în timpul veacului Bisericii şi în vremurile care vor urma, programul lui Dumnezeu este stabilit. El a determinat momentul perfect pentru venirea lui Isus ca să-Şi răscumpere Biserica din mânia viitoare (Matei 24:36; 1 Tesaloniceni 1:9-10). El a stabilit data când Îşi va răsplăti sfinţii pentru faptele lor cu o cunună a neprihănirii (2 Timotei 4:8; cf. Coloseni 3:23-24). El a decis perioada glorioasă în care Israel va experimenta trezire şi se va întoarce la El (Romani 11:26). A stabilit momentul acelei zile minunate când Îşi va trimite Fiul alături de mireasa Lui să conducă şi să judece lumea (Apocalipsa 19:4-21; cf. Fapte

17:30-31). În cele din urmă, a stabilit momentele perfecte în care să aducă omenirea la judecata finală (Apocalipsa 20:12) şi să instaureze un cer nou şi un pământ nou (Apocalipsa 21:1-4). Fiecare eveniment important din calendarul spiritual al istoriei a fost stabilit prin înţelepciunea şi suveranitatea lui Dumnezeu, şi fiecare va avea loc la momentul potrivit.

DUHUL SFÂNT NE DĂ ABILITATEA DE A ÎNŢELEGE TIMPURILE LUI DUMNEZEU

Există anumiţi oameni cu o abilitate remarcabilă de a recunoaşte tendinţele şi de a face pronosticuri politice, culturale şi spirituale rezonabil de precise. În funcţie de cât de bine pot aceşti oameni să îşi comunice predicţiile – sau câte cărţi reuşesc să vândă – pot ajunge chiar să aibă o influenţă asupra direcţiei în care o ia o naţiune. Acesta nu este un fenomen nou. Când David se afla în Hebron, adunându-şi bărbaţi pentru conflictul inevitabil cu Isboşet, fiul răposatului Saul, printre cei enumeraţi se aflau: „Din fiii lui Isahar, care se pricepeau în înţelegerea vremurilor şi ştiau ce trebuia să facă Israel." (1 Cronici 12:32) Aceşti bărbaţi aveau o înţelepciune dumnezeiască care le permitea să vadă că a venit timpul ca Dumnezeu să treacă puterea din Israel de pe linia unui împărat care a eşuat pe plan spiritual în mâna unui nou împărat, unul după inima lui Dumnezeu.

Astăzi, lumea trăieşte într-un timp mult mai greu de înţeles decât de obicei. În Statele Unite au avut loc proteste şi revolte şi jafuri. Oamenii cer ca departamentele de poliţie să fie sancţionate financiar. Există o mişcare intenţionată să şteargă istoria prin îndepărtarea statuilor şi „anularea" anumitor cărţi, filme şi cântece care au fost desemnate „pline de ură" de o minoritate multi-generaţională şi multietnică mică, dar puternică. Cei care deţin orice formă de importanţă publică sunt forţaţi să se ploconească înaintea organizaţiei politice socialiste *Black Lives Matter* (BLM)

sau să înfrunte gloate, pierderea poziției și violență uneori. Ce a început ca o mișcare de adresare a rasismului persistent în diferite părți ale culturii americane a fost deturnat de cei care susțin o agendă de extremă stânga și este folosit acum pentru a reforma în mod fundamental guvernul și cultura americane.

Bisericile – încă zdruncinate de faptul că au fost închise luni întregi din pricina virusului – se chinuie să găsească o modalitate potrivită de a confrunta mișcarea BLM. Mulți lideri creștini proeminenți fac greșeala de a îngenunchea ca să se pocăiască înaintea membrilor comunității african-americane, spunând că își asumă responsabilitatea „privilegiului celor albi" și trecutului rasist al națiunii. Alții se opun cu fermitate unor asemenea demonstrații spunând: „Nu o să ne plecăm genunchiul decât înaintea lui Isus Hristos." Majoritatea creștinilor sunt confuzi neștiind cum ar trebui să reacționeze – rugându-se să fie confruntat în mod potrivit orice rasism sistematic persistent, dar întrebându-se ce efect poate avea pocăința de păcate pe care nu le-au săvârșit, decât doar să întărească și mai mult o mișcare radicală în care nu au încredere deloc.

Confuzia cu privire la ce se întâmplă este reală, dar nu necesară. Dumnezeu ne-a dat înțelepciune să înțelegem timpurile, trebuie doar să cerem. Duhul Sfânt ne va direcționa acțiunile pe măsură ce vom căuta voia Lui. Doar prin Duhul Sfânt pot fi curățate cu adevărat apele tulburi ale culturii, astfel încât să putem vedea calea pe care suntem chemați să umblăm în aceste vremuri ciudate și neobișnuite. Iar când vine vorba de Duhul Sfânt, nu există întotdeauna o singură direcție care să se potrivească tuturor. Planurile și scopurile lui Dumnezeu sunt mult prea mari pentru asta. Așadar, în timp ce pentru unii oameni a îngenunchea de dragul reconcilierii poate reprezenta răspunsul greșit, pentru alții poate fi exact ce este necesar pentru a înainta un plan mai măreț pe care Dumnezeu îl pune în acțiune. Din acest motiv, creștinii

trebuie să fie rezervaţi în a judeca alţi creştini, când vine vorba de acţiuni şi reacţii care nu sunt clar delimitate în Scripturi ca fiind morale sau imorale.

În acelaşi fel în care Duhul Sfânt poate să aducă claritate situaţiei noastre actuale, El poate şi să ne deschidă ochii cu privire la vremurile viitoare. Tatăl deja ne-a descoperit multe dintre evenimentele care urmează să vină, şi a făcut asta prin profeţi. Profetul Amos, care a fost păstor, a scris: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci." (Amos 3:7)

Mesajul este trimis la profeţi, iar profeţii îl dau mai departe poporului. Ei sunt vestitorii Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, cuvintele lor pot fi luate ca un adevăr absolut. „Nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuieşte singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt." (2 Petru 1:20-21)

Profeţii din Scripturi au vorbit cuvinte venite direct din gura lui Dumnezeu. De aceea eu nu voi pretinde niciodată că sunt profet. Astăzi pare că toţi vor să fie profeţi. Pastori şi evanghelişti – pentru a-şi consolida autoritatea şi reputaţia – se autonumesc profetul Joe sau profetul Bill. Sau, dacă îşi pot adăuga un nume evreiesc la titlu, devine cu atât mai puternic. „Acum sunt profetul Yehuda ben Israel", ar putea anunţa un pastor înaintea congregaţiei lui, în timp ce soţia lui este ocupată în birou cu tăiatul tuturor cărţilor de vizită pe care scria „Pastor Bucky Johnson".

Cu o anumită ocazie am întâlnit o doamnă pe culoarul care duce spre avion. Ea mi-a spus: „O, sunteţi profetul Amir!" Aproape am făcut infarct. Eu nu sunt un canal al cuvintelor sfinte ale lui Dumnezeu. Nu am un scrib care trece pe hârtie ce spun, astfel încât să adaug 1 Amir şi 2 Amir la cele 66 de cărţi ale Bibliei. Ceea ce îi învăţ pe oameni sunt înţelegeri pe care Duhul Sfânt mi le dă

din Cuvântul insuflat al lui Dumnezeu. Aceleași înțelegeri sunt disponibile pentru toți cei care-și fac timp să studieze Scripturile.

Așadar, Duhul Sfânt ne-a binecuvântat prin Biblie cu informații cu privire la timpul lui Dumnezeu, atât pentru Israel, cât și pentru Biserică. Și Duhul Sfânt este Cel care ne aduce înțelegere cu privire la acele informații în momentele în care citim și studiem Cuvântul Său. Însă există o limită când vine vorba de ce ne arată. Mulți dintre noi suntem, din natură, curioși. Vrem răspunsuri, și le vrem acum. Să ne dorim răspunsuri nu este un lucru rău. De fapt, ar trebui să ne dorim să știm tot ce se poate ști despre Dumnezeu și planurile Lui. Cu toate acestea, trebuie să înțelegem și că există multă informație care trece dincolo de înțelegerea noastră. În mod intenționat Dumnezeu nu ne-a descoperit-o.

Înainte să Se înalțe la cer, ucenicii L-au întrebat pe Isus:

> „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?" El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului." (Faptele apostolilor 1:6-8)

Ucenicii au pus o întrebare bună. Isus le-a răspuns: „Scuzați-Mă, nu vă pot da un răspuns. În schimb, vă dau o misiune. Concentrați-vă pe lucrarea pe care o aveți aici, și lăsați-L pe Tatăl să Se ocupe de acele vremuri."

Mulțumiți-vă cu ce puteți cunoaște prin înțelepciunea și înțelegerea pe care vi le dă Duhul. În același timp, fiți atenți la cei care promit o cunoaștere tainică și care se avântă în subiecte care nu sunt clar prezentate în Scripturi. În cea de-a doua epistolă a lui, Petru ne-a avertizat cu privire la astfel de învățători mincinoși:

„Oamenii aceştia sunt nişte fântâni fără apă, nişte nori alungaţi de furtună; lor le este păstrată negura întunericului. Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc, cu poftele cărnii şi cu desfrânări, pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc slobozenia, în timp ce ei înşişi sunt robi ai stricăciunii. Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit." (2 Petru 2:17-19)

Aceşti învăţători mincinoşi sunt nişte „fântâni fără apă", aducând înţelegeri care, susţin ei, vor potoli curiozitatea celor care îşi doresc să vadă dincolo de uşile cunoaşterii pe care Dumnezeu le-a ţinut închise în mod intenţionat. Din nefericire, mulţi înghit aceste promisiuni şi îşi petrec tot timpul coborându-şi găleţile în fântâni goale, ignorând apa din belşug, dătătoare de viaţă din Biblie. Isus a spus: „Nu ţine de voi să cunoaşteţi vremurile şi anotimpurile", dar profetul sau învăţătorul mincinos spune: „Sigur, dar aruncaţi o privire la lunile sângerii şi la eclipsele solare şi la alinierea fără precedent a cometei Halley cu Venus şi cu staţia spaţială internaţională." În aceste zile, se pare că dacă vrei să cunoşti timpurile, trebuie să fii astronom, meteorolog sau astronaut.

Adevărul este că nu ai nevoie să-ţi fie urmat numele de o calificare ca să înţelegi timpurile lui Dumnezeu. Ai nevoie doar de o dorinţă de a învăţa şi de disciplina de a studia Cuvântul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt Se va ocupa de restul.

TREBUIE SĂ FOLOSIM CU ÎNŢELEPCIUNE TIMPUL ATÂTA VREME CÂT ÎNCĂ MAI POATE FI FOLOSIT

Deşi nu putem şti ziua exactă a întoarcerii lui Isus, ştim că este aproape. Pavel a scris:

„Cât despre vremuri şi soroace, n-aveţi trebuinţă să vi se scrie, fraţilor. Pentru că voi înşivă ştiţi foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea. Când vor zice: „Pace

> și liniște!", atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare." (1 Tesaloniceni 5:1-3)

Prevestirea sfârșitului ne înconjoară. Panta alunecoasă pe care lumea a alunecat continuă să devină tot mai abruptă. Timpul rânduit de Dumnezeu pentru a încheia veacul Bisericii pe pământ și pentru a începe disciplinarea lui Israel poate veni oricând. Cunoscând aceste lucruri, cum ar trebui atunci să trăim?

În prima lui epistolă, Petru ne-a oferit un răspuns detaliat la această întrebare:

> „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiți înțelepți, dar, și vegheați în vederea rugăciunii. Mai presus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate. Fiți primitori de oaspeți între voi, fără cârtire. Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor! Amin." (1 Petru 4:7-11)

Petru începe afirmând că sfârșitul este aproape. Conceptul de timp este pe cale să se dizolve. A început și se va sfârși (Apocalipsa 22:1-5). Înainte de acesta era veșnicia. Și după acesta va fi veșnicia. Gândiți-vă la asta – pentru prima dată în istorie, omenirea va fi transferată pe tărâmul veșnic. Timpul nu ne va mai afecta. Trupurile noastre glorificate nu vor mai avea de ce să se îngrijoreze cu privire la riduri, cearcăne și cheliile tipice bărbaților. Cum ne-ar mai putea afecta timpul dacă nu va mai exista timp? Nu știu cum este la voi, dar mie simpla idee de a trăi în afara timpului îmi scurtcircuitează creierul. Este singurul context în care propoziția „Nu ai nici un viitor" este o declarație pozitivă. Pare ilogic și sună

irațional, dar asta doar pentru că timpul este tot ce cunoaștem. Deocamdată, faptul că nu avem „nici un viitor" este încă în viitor.

Deşi încă mai avem, literalmente, timp, Petru ne spune să ne focalizăm pe lucrarea lui Dumnezeu. Suntem chemați să fim serioşi şi veghetori, nu frivoli şi focalizați pe noi înşine. Viețile noastre ar trebui să fie vieți sacrificiale, în care să iubim, să împărțim cu alții binecuvântările fizice şi spirituale primite de la Duhul Sfânt. Petru a înțeles asta mai bine decât majoritatea oamenilor. El a auzit direct din gura lui Isus trimiterea de a merge să răspândim evanghelia în lume. El a ştiut că acesta este motivul pentru care Domnul Îşi întârzie întoarcerea şi din acelaşi motiv continuă să o întârzie şi azi. „Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, şi o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință." (2 Petru 3:8-9)

Isus a spus: „Da, Eu vin curând." (Apocalipsa 22:20) Dar revenirea Lui nu va avea loc până la vremea aleasă deja de Dumnezeu pentru când îndelunga Lui răbdare va ajunge la capăt. Ne aflăm în acea fereastră de oportunitate. Trebuie să o folosim la maxim. Aşadar, în timp ce o parte a inimii noastre răspunde promisiunii lui Isus de a Se întoarce curând, spunând: „Amin! Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20), cealaltă parte spune „Mai dă-ne puțin timp, Tată, ca să mai putem conduce măcar un suflet la pocăință."

PARTEA A TREIA:
DOUĂ CĂI ÎN APOCALIPSA

Capitolul 7.

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Bun venit în Apocalipsa

Toată creația se îndreaptă, minut după minut, zi după zi, înspre o vreme în care timpul nu va mai exista. Dar nu toate căile înspre acea destinație finală sunt la fel. Israel are o cale, Biserica are alta, iar cei care nu fac parte nici din Israel, nici din Biserică, au o altă cale. În următoarele capitole ne vom focaliza pe planurile lui Dumnezeu pentru Israel și Biserică. Deși aceste două căi sunt separate momentan, vine o vreme când se vor uni pentru o vreme, până când, într-un final, vor deveni una. Ca hartă pentru cele două rute, vom folosi cartea Apocalipsa.

Voi fi foarte sincer cu voi. În trecut, nu îmi era ușor să aduc învățătură pe marginea acestei cărți apocaliptice minunate. Fiind un credincios tânăr, m-am luptat multă vreme cu cartea și chiar am avut tendința de a o evita pe măsură ce am crescut în credință. Cred că așa a fost în cazul mai multor creștini. Cartea este înfricoșătoare și, pe alocuri, ciudată. Uneori pare că citești o nuvelă SF sau o carte fantastică plină cu împărați și dragoni și fiare mari. Apocalipsa poate fi înspăimântătoare și îngrozitoare și incredibil de plină de confuzie. Mulți oameni au aceeași atitudine pe care am avut-o eu: „Pot să-mi trăiesc la fel de bine viața fără să învăț și să studiez cartea Apocalipsa. Prefer să nu am de-a face cu ea."

Acum că mi-am făcut timp să învăţ această carte, atitudinea de evitare a ei îmi frânge inima. Ignorând Apocalipsa, credinciosul ratează atât de multe lucruri. Aceasta este singura carte dintre cele 66 ale Bibliei cu privire la care Dumnezeu promite în mod specific o binecuvântare tuturor celor care o citesc şi respectă conţinutul ei. „Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!" (Apocalipsa 1:3)

Această formulă „învăţat + ascultat = binecuvântare" este o temă comună în Scripturi. Când Ezra şi-a descris călătoria spre Ierusalim, a scris:

> „Plecase din Babilon în ziua întâi a lunii întâi şi a ajuns la Ierusalim în ziua întâi a lunii a cincea, mâna bună a Dumnezeului său fiind peste el. Căci Ezra îşi pusese inima să adâncească şi să împlinească Legea Domnului, şi să înveţe pe oameni în mijlocul lui Israel legile şi poruncile." (Ezra 7:9-10)

Mâna bună a lui Dumnezeu era asupra acestui cărturar şi slujitor credincios. De ce? Cuvântul „căci" răspunde la întrebare. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Ezra pentru că acesta a căutat legea lui Dumnezeu, s-a supus acesteia şi i-a învăţat şi pe alţii din ea. Dacă căutaţi binecuvântarea Dumnezeului întregii creaţii, o veţi găsi în paginile Scripturii şi în dedicarea voastră de a urma ceea ce citiţi. Apostolul Ioan ne spune că acest lucru este adevărat în special când vine vorba de Apocalipsa.

„Dar, Amir, este aplicabilă în vieţile noastre Apocalipsa? Sigur, este interesantă şi toate cele, dar eu vreau să învăţ cum să trăiesc astăzi!" Această credinţă că nu există în Apocalipsa lucruri care pot fi aplicate în viaţa de zi cu zi este o înţelegere greşită comună cu privire la această carte minunată. Întoarceţi-vă la cuvintele lui Ioan pe care le-am citit mai devreme. El a spus: „Ferice de cine citeşte şi de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii şi *păzesc lucrurile scrise*

în ea!" dacă nu este nimic care poate fi aplicat – nici un îndemn de genul „acum faceți asta" sau „așa trebuie să trăiți acum" – atunci cum vom „păzi lucrurile scrise în ea"? Există pastori și învățători care ocolesc această carte din pricina așa-zisei lipsei de relevanță în viața de zi cu zi a creștinului. Aceasta este o tragedie. Asemenea evitare îi ține pe membrii bisericilor departe de sfatul complet al lui Dumnezeu, și face să nu le fie la îndemână binecuvântările specifice pe care le-a conectat Dumnezeu cărții Apocalipsa.

Primul pe lista celor care-și doresc ca voi să ignorați această carte este Satana. De ce? Pentru că nimeni nu vrea ca alții să citească despre înfrângerea lui finală. Apocalipsa descrie sfârșitul tuturor lucrurilor, inclusiv a diavolului alături de slujitorii lui. De fapt, cred din toată inima că singurul care are de câștigat de pe urma faptului că credincioșii nu studiază vreo parte specifică din Cuvântul lui Dumnezeu este Satana. Fără această carte, poate să-și înainteze iluzia că încă are putere mare. Această narațiune falsă cu privire la puterea diavolului postulează faptul că se duce o bătălie mare între bine și rău în această lume și că rezultatul final este pus la bătaie.

În cazul în care căutați adevărul cu privire la trecutul, prezentul și viitorul lumii, singurul loc în care îl puteți găsi este Cuvântul lui Dumnezeu.

Popularitatea acestui scenariu fals se datorează mai mult influenței filmelor, televiziunii și cărților, decât Scripturilor. Nu ar trebui să ne surprindă. Gândiți-vă cât de mult timp petrece un creștin în fiecare zi în tot felul de forme de entertainment comparativ cu cele câteva minute pe care le petrece ca să studieze Biblia. În cazul în care căutați adevărul cu privire la trecutul, prezentul și viitorul lumii, singurul loc în care îl puteți găsi este Cuvântul lui Dumnezeu. Este singura consemnare pe care o avem care ne pune la dispoziție o imagine completă și precisă nu doar a inimii lui Dumnezeu, dar și a planurilor Lui.

CARTEA APOCALIPSA 101

Haideţi să începem să vorbim despre cum a ajuns să existe cartea Apocalipsa. Întâi, trebuie să stabilim perioada în care a fost scrisă. Motivul pentru care este important acest lucru este că există oameni care susţin că din pricina perioadei în care a fost scrisă cartea, ea este irelevantă pentru noi azi. De ce? Ei pretind că deşi aceasta vorbea despre viitorul devastant al cititorilor originali, pentru noi astăzi este o naraţiune istorică greu de urmărit.

Cei care aderă la această perspectivă se numesc *preterişti*, termen care vine de la cuvântul latin *praeter*, care înseamnă „trecut". Ei susţin că ceea ce descrie Ioan în Apocalipsa *s-a* împlinit în *trecut*, mai degrabă decât că *se va* împlini în *viitor*. De obicei, mână în mână cu preterismul merge credinţa că legătura lui Dumnezeu cu Israel s-a încheiat în anul 70 d. Hr., când Ierusalimul a fost prădat de romani şi templul a fost distrus. Din acel punct înainte, „planul B", Biserica a ocupat locul din strategia de mântuire a lui Dumnezeu, care era ocupat cândva de „planul A", poporul Lui care a eşuat – evreii. După cum am văzut, aceasta este premisa fundamentală a teologiei înlocuirii – credinţa că Dumnezeu a respins permanent Israelul şi că a oferit Bisericii toate promisiunile făcute acestui popor.

Preterismul afectează modul în care oamenii datează cartea Apocalipsa. Pentru evenimentele descrise ca făcând referire la prădarea Ierusalimului în anul 70 d. Hr., cartea trebuie să fi fost scrisă la finalul anilor 60. Preteriştii spun că toate ororile descrise în Apocalipsa s-au împlinit în mod figurativ prin persecuţia severă suferită de creştini sub conducerea sângeroasă a împăratului Nero, înainte de apogeul distrugerii, când împăratul Vespasian a poruncit ca oraşul să fie demolat în anul 70 d. Hr. Cu toate acestea, este necesară o anumită manipulare şi o alegorizare a conţinutului pentru a face ca aceste date să se potrivească, pentru că mare parte din ce este descris nu are, pur şi simplu, nici o corelare cu istoria reală a lumii.

De exemplu, în anul 70 d. Hr. nu a existat un iaz de foc. Anul nu a marcat începutul împărăției de 1.000 de ani. Nu a existat un lider măreț care să efectueze lucruri incredibile precum să se învie din morți. Fie te uiți la Apocalipsa și spui că acele pasaje nu înseamnă ceea ce par să însemne, fie trebuie să admiți că încă nu au ajuns să aibă loc. Data scrierii pretinsă de preteriști, finalul anilor 60 d. Hr., este în întregime incompatibilă cu o interpretare literală a Scripturilor. De aceea, data la care a fost scrisă trebuie să fie după distrugerea Ierusalimului.

Un alt motiv pentru susținerea unei dăți ulterioare – anii 95-96 d. Hr. – este locația unde a fost scrisă Biblia. Ioan a scris: „Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Isus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos." (Apocalipsa 1:9)

Tatăl Bisericii din al doilea secol, Ireneu, susține că exilul lui Ioan pe insula Patmos a avut loc în cea de-a doua parte a domniei împăratului Domițian (81-96 d. Hr.). Eusebiu, scriind la începutul secolului al IV-lea, a afirmat data lui Ireneu.

Această dată mai târzie nu doar îndepărtează nevoia de a alegoriza textul, dar se și potrivește mai bine în istorie. Cartea a fost scrisă cu mai bine de două decenii după distrugerea Ierusalimului și templului. De aceea nu există nici o mențiune în ea că în oraș au loc ceremoniile de jertfe. De fapt, nu este menționat nici un eveniment de dinainte de anul 70 d. Hr., nici un discurs despre revolta evreilor sau despre demolarea templului care avea să aibă loc. Dacă Ierusalimul de dinainte de anul 70 d. Hr. a fost cu adevărat centrul pentru scrierea cărții ar fi rezonabil să credem că ar trebui să existe anumite informații precise și detaliate cu privire la orașul sfânt al lui Dumnezeu din acea perioadă. Dar nu există nimic specific cu privire la Ierusalimul din primul secol. De fapt, judecățile din Apocalipsa au amploare

globală. Vedem că Dumnezeu le toarnă peste întreaga lume, nu doar peste un singur oraş.

Pe lângă dată, mai există o altă chestiune fundamentală pe care „savanţii" biblici tind să o atace – autorul cărţii. Numeroase teorii non-ioanine indică diferiţi autori potenţiali. O teorie populară susţine că autorul cărţii ar fi putut foarte bine să fie unul dintre bătrânii bisericii din biserica din Efes, care a fost exilat pe insula Patmos. Acest bărbat şi-a scris propria viziune – apoi, pentru a dobândi credibilitate, s-a semnat cu numele lui Ioan. Însă, nu este nevoie decât să citim celelalte scrieri ale lui Ioan ca să vedem că această carte i se potriveşte ca o mănuşă.

Ioan era interesat de semne, iar numărul şapte era important pentru el. Dacă ne uităm în evanghelia lui, observăm că este plină cu specificări a unor semne miraculoase. El scrie despre faptul că Isus a schimbat apa în vin (Ioan 2:1-11), că a vindecat pe fiul unui slujbaş împărătesc (4:46-54), că a vindecat un om bolnav la scăldătoarea Betesda (5:11-15), că a hrănit 5.000 de oameni (6:5-14), că a umblat pe ape (6:16-24), că a vindecat pe orbul din naştere (9:1-7) şi că l-a înviat din morţi pe Lazăr (11:1-45). Ioan a inclus aceste şapte semne în evanghelia lui ca să arate că Isus este într-adevăr Mesia cel promis. El nu este doar un om; El este Emanuel – Dumnezeu cu noi. Găsim totodată şi în Apocalipsa această accentuare a semnelor şi minunilor, iar numărul şapte este constant pe tot parcursul – şapte peceţi, şapte trâmbiţe, şapte potire. Chiar şi stilul şi folosirea limbii greceşti vorbite de un om de rând, care sunt semne distinctive ale scrisului lui Ioan, sunt evidente în Apocalipsa.

Data mai târzie a scrierii, alături de faptul că Ioan este autorul, se potrivesc cel mai bine stilului şi conţinutului cărţii. De ce există atât de multe eforturi în ziua de azi pentru a face cartea fie să pară irelevantă, fie să fie scrisă de un impostor? Are legătură cu binecuvântarea din Apocalipsa 1:3. Diavolul încearcă să vă

jefuiască de favoarea lui Dumnezeu care vine în urma citirii, înțelegerii și aplicării a ceea ce conține cartea. El vrea să vă oprească de la a experimenta plinătatea Cuvântului revelator al lui Dumnezeu. Gândiți-vă cât de specială este această carte! Ioan a scris: „Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând, prin îngerul Său, la robul Său Ioan care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut." (Apocalipsa 1:1-2)

Dumnezeu a avut un mesaj atât de important de transmis, că L-a ales pe Fiul Său ca să ni-l aducă în persoană. Iar conținutul de dat mai departe era atât de incredibil, atât de năucitor, încât nu era de ajuns doar să i-l *spună* lui Ioan – El a trebuit să *arate* aceste lucruri ucenicului pe care Mântuitorul l-a iubit mult. Apostolul nu doar a auzit despre lucrurile care aveau să vină, el le-a văzut cu ochii lui. Repet, nu este de mirare de ce încearcă vrăjmașul atât de mult să-i împiedice pe credincioși să citească această carte.

Dumnezeu nu ghicește viitorul. El deja îl știe.

O PREVIZUALIZARE A CE ARE SĂ SE ÎNTÂMPLE

Cu cât studiez mai mult cartea Apocalipsa, cu atât o iubesc mai mult. Este ca filmul *Back to the future*. Când o citim, ne întoarcem în timp la momentul în care Dumnezeu ne-a descoperit viitorul pe care l-a stabilit pentru această lume. Ce citim nu este ce s-ar putea întâmpla. Este ce *se va* întâmpla 100%, în mod absolut. Dumnezeu nu ghicește viitorul. El deja îl știe. El a urmărit filmul deja; a văzut filmarea. De fapt, El a scris scenariul și a regizat întregul film.

În Apocalipsa, Dumnezeu ne arată trailerul pentru ce urmează să se întâmple. Nu vedem toate detaliile, dar aflăm destule lucruri cât să înțelegem firul epic. Va fi un film de acțiune, cu multă violență. Dar este și un film romantic, conținând o nuntă și un mare

festin. Însă există o problemă la această previzualizare – Regizorul ne lasă să ştim finalul! Dar, în timp ce-n lumea cinematografiei acesta este un lucru neindicat, în cazul de faţă, cunoaşterea felului în care se încheie totul ar trebui să ne facă şi mai entuziasmaţi să descoperim cum se desfăşoară acţiunea.

De ce ne descoperă Dumnezeu ce are să se întâmple la finalul tuturor lucrurilor? Nu doar ca să ne stingă curiozitatea, sau ca să le putem arăta altora că ştim mai multe decât ei. Ci ca să fim conştienţi de destinele atât al credincioşilor, cât şi al necredincioşilor. Şi ca să ne încurajeze pe cei care-L urmăm pe Hristos într-o lume atât de rea. Vă simţiţi doborâţi la pământ de imoralitatea foarte răspândită şi de atitudinea împotrivitoare lui Dumnezeu din cultura noastră? Fiţi tari – Dumnezeu are un plan pe care-l va implementa la momentul ales de El spre binele nostru. Iar acel moment este aproape!

Acum, de ce credem că evenimentele descrise în Apocalipsa sunt aproape, când Ioan a scris cartea cu 2.000 de ani în urmă? Cum putem spune că astăzi s-ar putea să fie ziua întoarcerii lui Hristos? Dacă aceste lucruri nu s-au întâmplat până acum, putem continua să credem că se vor întâmpla vreodată? La un moment dat, nu va fi nevoit gânditorul raţional să facă un pas înapoi şi să spună: „Ei, bine, este clar că am interpretat cutare lucru greşit"?

Răspunsul la aceste întrebări are de-a face cu modul în care înţelegem noi timpul. Nouă ni se pare că a trecut o veşnicie de când a scris Ioan Apocalipsa. Dar, amintiţi-vă: Dumnezeu experimentează diferit timpul. El Se află în afara timpului. El nu întârzie. În schimb, după cum am văzut mai devreme în 2 Petru 3:8-9, El este îndelung răbdător. El le dă oamenilor din lume mai mult timp ca să se pocăiască. Unul dintre beneficiile pandemiei de Coronavirus este că i-a determinat pe mulţi oameni să-şi reevalueze viaţa – să cântărească ce este important pentru ei şi să examineze modul în care îşi folosesc timpul. Oamenii au

încetinit ritmul vieții îndeajuns de mult încât să se întrebe cum se raportează ei la Dumnezeu. „Ce se întâmplă dacă contractez acest virus? Ce se va întâmpla dacă voi muri singur într-o cameră de spital? Nu mai este nimic altceva legat de viață? Sunt pregătit pentru momentul în care viața mea se va încheia?"

Deși nu ar trebui niciodată să ne bucurăm de vreo pandemie, putem fi mulțumitori pentru modul în care a folosit Dumnezeu această pandemie. Vremea judecății este aproape. „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecată." (Evrei 9:27)

Trăim, murim, apoi vine judecata. Odată ce am murit, gata. Nu mai există alte șanse. Ce pace primim când știm că Dumnezeu este un judecător drept! Indiferent dacă vom fi pedepsiți sau răsplătiți, putem fi siguri că va fi complet corect, bazat pe harul, mila și dreptatea Dumnezeului desăvârșit și suveran.

În curând, Cel care împiedică va fi îndepărtat, iar mânia lui Dumnezeu va fi turnată peste această lume nelegiuită. Este vremea să spunem povestea completă și să nu ascundem nimic de nimeni. Aceasta este esența cărții Apocalipsa. Trebuie să ne amintim că mare parte din ce am citit se referă la ei versus noi. Cu alte cuvinte, nu este despre noi, credincioșii; este despre ei, necredincioșii. Necazul nu are de-a face cu noi, Biserica; are de-a face cu ei – Israel. Creștinii din veacul Bisericii nu vor rămâne pe pământ ca să experimenteze judecățile. Dar tot este necesar ca noi să știm ce are să se întâmple. Altfel, aceste informații nu i-ar fi fost oferite lui Ioan ca să fie scrise. Apocalipsa este pentru credincioși, ca ei să citească și să înțeleagă, pentru că noi suntem cei pe care Dumnezeu vrea să-i binecuvânteze prin această carte. Ea a fost dată de Dumnezeu și pentru că El vrea să înțelegem că El știe ce se întâmplă în lume. El știe cât de rele sunt lucrurile și că vor continua să se înrăutățească. Și *va* face ceva în această privință.

Trebuie să ne agăţăm de aceste adevăruri. Isus a înviat, după cum a fost promis. El Se va întoarce ca să ne ia, după cum a fost promis. El va domni peste întreaga lume, după cum a fost promis. Şi El va judeca toate popoarele, după cum a fost promis.

MESAGERUL ŞI MESAJUL

Un bătrân stă pe o stâncă cu ochii închişi. Briza dimineţii îi mişcă barba în partea stângă. Stă atât de nemişcat încât este greu să îţi dai seama dacă doarme sau se roagă. Răspunsul devine evident când sprâncenele i se strâng şi buzele i se mişcă aproape imperceptibil în timp ce şopteşte. După câteva secunde devine din nou nemişcat şi nu se mai aud decât clipocitul uşor al apei pe ţărmul din jurul lui şi trilul pescăruşilor deasupra capului său căutând crabi mici, arici sau resturi de la micul dejun modest al bărbatului – pâine şi un peştişor uscat.

Doar privind la trupul slab, rahitic al acestui bărbat aflat pe această plajă stâncoasă este greu să ne imaginăm viaţa plină de poveşti pe care a dus-o. Crescând învăţând meseria de pescar de la tatăl lor, Zebedei, el şi fratele lui mai mare, Iacov, erau meniţi să preia corăbiile şi afacerea tatălui lor. Apoi, în una din zile, a apărut un bărbat care a schimbat complet direcţia vieţii lui. Acest om înţelept, iubitor şi făcător de minuni i-a chemat pe Iacov şi Ioan – alături de partenerii de afaceri Andrei şi Petru – să-L urmeze. Şi spre marea uimire a lor şi a tuturor celor care-i cunoşteau, aceşti bărbaţi robuşti s-au trezit că-şi părăsesc corăbiile ca să devină acoliţii Lui.

Mulţi dintre cei care-i cunoşteau pe Iacov şi Ioan probabil au dat din cap spunându-şi: „Serios? Bărbaţii aceştia? Ei sunt cei care-L vor urma pe acest om sfânt?" Cei doi erau cunoscuţi pentru temperamentul lor care L-a determinat pe noul lor învăţător, Isus, să le dea numele *Boanerges* – „Fiii tunetului". În una din zile, după ce Isus şi ucenicii Lui au fost ignoraţi de o cetate plină de samariteni, Fraţii Tunet au fost cei care au alergat la Isus şi I-au

spus: „Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?" (Luca 9:54) Isus i-a liniștit, amintindu-le că El a venit să mântuiască oamenii, nu să-i frigă.

Alături de Simon, la care Isus i-a schimbat numele în Petru, acești fii ai lui Zebedei alcătuiau cercul restrâns de prieteni ai Mântuitorului. Prin urmare, aveau acces la învățături și erau martori la evenimente la care ceilalți nu puteau participa, precum învierea fiicei lui Iair și schimbarea lui Isus la față, eveniment în cadrul căruia au stat față în față cu Moise și Ilie.

Ioan a ajuns să dezvolte o dragoste profundă pentru Învățătorul lui, o dragoste care i-a determinat pe mulți artiști mai târziu să-l picteze ca fiind delicat și feminin. „La cina cea de taină, Ioan a stat cu capul pe pieptul lui Isus, ceea ce nu mi se pare ceva prea bărbătesc", se poate să fi presupus ei. Însă acest fel de contact fizic nu este decât o expresie a prieteniei în cultura din Orientul Mijlociu. Chiar și în ziua de azi, nu este un lucru neobișnuit să vezi doi bărbați în vârstă râzând și spunând povești umblând pe stradă ținându-se de mână. Nu, Ioan și fratele său Iacov erau doi pescari ce miroseau a sare de mare și aveau mâinile bătătorite pregătiți să se ia la trântă cu oricine s-ar fi uitat pieziș la ei.

Ioan era la locul crucii când Isus a fost crucificat și a fost primul care a făcut o legătură între piatra de la mormânt dată la o parte și înviere, spunându-le cititorilor evangheliei sale că atunci când a intrat în mormântul gol „a văzut și a crezut." (Ioan 20:8) El L-a văzut pe Hristos înălțându-Se la cer și a fost unul dintre predicatorii transformați și împuterniciți de Duhul Sfânt care a fost turnat peste mulțime în Ziua Cincizecimii. Ioan a fost implicat în fondarea primei biserici din Ierusalim și a suferit mult când fratele său, Iacov, a fost ucis de către împăratul Irod, devenind primul ucenic martir. La un moment dat, Ioan a călătorit în orașul roman Efes, unde, destul de posibil, a dus-o și pe Maria, mama lui Isus, care i-a fost încredințată în grijă de către Isus când Se afla pe

cruce. În timpul persecuției creștinilor sub domnia lui Domițian, Ioan a fost arestat în Efes şi exilat pe o insulă mică din Marea Mediterană, Patmos. Aici trăia acest bărbat transformat în unul care iubeşte profund oamenii şi fost confident al lui Hristos când a fost surprins de o voce care l-a strigat din spate.

Din pricina naturii neobişnuite a mesajului din cartea Apocalipsa, este uşor să ratăm adevărul că această carte a fost scrisă de un om real pentru oameni reali. Acest lucru este regretabil. Odată ce chestiunile referitoare la autor şi audiență devin generice şi mesajul va deveni generic. În loc să fie o scrisoare care să aducă nădejde şi mângâiere, din partea unui apostol real şi compatriot al lui Hristos înspre şapte biserici care sufereau persecuția sub domnia unui împărat crud, devine un mesaj greu de înțeles scris de cineva unor oameni, dintr-un motiv oarecare. Cu cât se pierde mai mult din specificitate, cu atât este mai uşor să fie alegorizat conținutul şi generalizată semnificația.

În schimb, Ioan le clarifică direct din start cititorilor de cine este scrisă cartea, cât şi pentru cine: „Ioan, către cele şapte biserici care sunt în Asia." (Apocalipsa 1:4) Deşi Ioan se aşteaptă clar să fie citită cartea de toată biserica în veacurile care urmează, are o audiență specifică şi un mesaj de nădejde pentru aceasta:

> „Har şi pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era şi Celui ce vine, şi din partea celor şapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie, şi din partea lui Isus Hristos, Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului! (...) Iată că El vine pe nori. Şi orice ochi Îl va vedea; şi cei ce L-au străpuns. Şi toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin." (Apocalipsa 1:4-5, 7)

Dumnezeul etern vă vede şi vă trimite binecuvântări de har şi pace, precum şi Isus Hristos, Mântuitorul nostru, care Se întoarce să ne salveze din această lume.

Imaginați-vă mângâierea; imaginați-vă încurajarea. Cel care este Alfa și Omega – *Aleph* și *Tav* – Creatorul Atotputernic știe despre voi cei din Efes și Smirna, și Pergam, și Tiatira, și Sardes, și Filadelfia, și chiar cei din nehotărâta Laodiceea. Această scrisoare vă este adresată ca să vedeți puțin din planul Lui, astfel încât să știți că la final, răul nu va câștiga. Imperiul Roman nu va dăinui pe vecie. Satana nu este în avantaj. Dumnezeu va câștiga. Va veni judecata împotriva lumii și a evreilor. Dar va veni și răsplata – pentru Biserică și evrei. Așadar, citiți aceste cuvinte, trăiți-le, și veți fi binecuvântați de Dumnezeu, deoarece ele duc la har și pace, care vin din odihna în dragostea și suveranitatea dreaptă ale Celui Atotputernic.

Imaginați-vi-l pe Ioan pe țărmul insulei Patmos. Poate era dimineața devreme și el se bucura de briza răcoroasă care venea dinspre mare. Poate era sfârșitul zilei și toate durerile și suferințele bătrânului pescar îl făceau să se întrebe dacă are energia necesară să-și gătească din puținul ce a pescuit pentru masa de seară. În timp ce se odihnea, a auzit în spatele lui o voce tunătoare, care spunea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel Dintâi și Cel de pe Urmă. Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea." (Apocalipsa 1:11)

Mă întreb dacă Ioan a mai auzit ceva după cea dintâi propoziție, acea introducere. El cunoștea acest titlu. Exista o singură voce căreia să-i aparțină acele apelative.

Temător, entuziasmat, plin de așteptare, Ioan s-a întors încet. Iată-L acolo pe Domnul, învățătorul, prietenul lui – Isus. Dar nu arăta ca același Isus pe care L-a văzut înălțându-Se la cer. Deși partea umană a Mântuitorului cel mai probabil L-ar fi făcut ușor de recunoscut, Acesta era Isus Hristos în natura Lui dumnezeiască. Înconjurat de șapte sfeșnice de aur stătea „Cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins

la piept cu un brâu de aur. Capul şi părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă şi arsă într-un cuptor; şi glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ţinea şapte stele. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, şi faţa Lui era ca soarele când străluceşte în toată puterea lui." (Apocalipsa 1:13-16)

Imaginea aceasta era atât de extraordinară că la prima privire, muşchii lui de bătrân s-au înmuiat. El a căzut la pământ.

Apoi, Ioan a simţit o atingere. Imaginaţi-vă acel moment. Trecuseră 60 de ani de când nu mai simţise atingerea acelei mâini. Era o atingere a dragostei, păcii, harului şi binecuvântării şi a unei puteri suficiente ca oasele lui să se întărească pentru a putea face faţă călătoriei care-i stătea înainte. Isus a vorbit din nou, de data aceasta mai suav: „Nu te teme! Eu sunt Cel Dintâi şi Cel de pe Urmă, Cel Viu. Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor.'" (Apocalipsa 1:17-18)

Pe când Isus explica de ce a venit, cel mai probabil Ioan s-a ridicat deja. „Am o misiune pentru tine. Vreau să scrii ce urmează să vezi întâmplându-se." Poate Ioan s-a uitat în jur să vadă unde dispăruseră cele şapte sfeşnice de aur şi cele şapte stele pe care le ţinuse Isus, astfel că Isus i-a explicat: „Taina celor şapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea şi a celor şapte sfeşnice de aur: cele şapte stele sunt îngerii celor şapte biserici; şi cele şapte sfeşnice sunt şapte biserici." (Apocalipsa 1:20)

Ce încurajare mare trebuie să fi fost pentru bisericile care au citit scrisoarea să ştie nu doar că aveau fiecare câte un sfeşnic în prezenţa lui Isus, dar şi câte un înger, nu? Cum v-aţi simţi să ştiţi că congregaţia voastră de la Third Baptist Church din West Akron sau părtăşia din care faceţi parte are un înger al ei? Pe măsură ce mişcarea progresivă americană continua să ştirbească din libertatea religioasă şi din drepturile Bisericii din Primul

Amendament, nu este foarte încurajator pentru voi să știți că sfeșnicul bisericii voastre se află în prezența Celui Preaînalt?

Odată ce Isus l-a calmat pe Ioan, ucenicul și-a găsit instrumentele de scris. Așezându-se într-un loc unde ar putea scrie – poate pe țărmul apei sau la masa din casa sau adăpostul lui – Isus a început să-i dicteze lui Ioan cuvintele pe care să le scrie.

Capitolul 8.

BISERICA ÎN APOCALIPSA

Mirele vorbește logodnicei Lui

Isus dicta, Ioan scria, iar din acest duet de colaborare minunat au ieșit șapte scrisori scurte, dar uluitoare. Cum a arătat acest proces? Este greu să ne dăm seama, deoarece Ioan și-a suspendat pentru o vreme narațiunea. În loc să ne lase să știm cum se desfășoară procesul de scriere, el ne-a oferit pur și simplu rezultatul – misive din partea lui Dumnezeu pentru șapte biserici-cheie dintr-o regiune care astăzi este parte din zona sudică a Turciei. I-a transmis Isus aceste cuvinte cu aceeași voce ca un sunet de trâmbiță, care suna ca „vuietul unor ape mari" (Apocalipsa 1:15)? A continuat să strălucească cu puterea soarelui, făcându-L aproape imposibil de privit pentru o perioadă îndelungată de timp? Am putea crede astfel, dacă Ioan nu ar fi fost atins de mâna lui Isus.

Precum am văzut în ultimul capitol, când picioarele îmbătrânite ale lui Ioan au cedat, Isus l-a atins cu mâna dreaptă. Ce a început precum o introducere regească de proporții divine a devenit brusc ceva intim. Creatorul-anunțând-creația a devenit Stăpânul-mângâindu-Și-slujitorul, Învățătorul-asigurându-Și-ucenicul, Prietenul-atingându-Și-prietenul. Prezentările mărețe de simboluri au dispărut. Când Ioan și-a ridicat privirea, sfeșnicele de aur reprezentând cele șapte biserici au dispărut. Cele șapte stele angelice au dispărut din mâna Domnului ca să facă loc pentru

umărul ucenicului. Nu au mai rămas decât Ioan şi Mântuitorul. Nu putem decât să speculăm cu referire la această scenă, dar eu îmi imaginez un Ioan mult mai stabil, stând jos, cu uneltele lui de scris, un pergament pregătit pentru el şi cu o pană în mână, gata să scrie. Între timp, un Isus mai puţin strălucitor, cu o voce mai de interior începe să-i dicteze rar. După un moment, mâna lui Ioan începe să se mişte, pe măsură ce Isus îi vorbeşte: „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i." (Apocalipsa 2:1)

EFES – DRAGOSTEA PIERDUTĂ

Cum trebuie să se fi ciulit urechile lui Ioan când Isus a început cu biserica lui de acasă! Ce avea Domnul de transmis congregaţiei lui? Avea să le spună „Bravo!" pentru toate faptele lor bune, sau avea să îi certe? Ioan fusese în acea biserică o vreme îndelungată. A văzut-o când era în perioada ei de glorie şi cunoştea starea în care se afla acum. De prea poate să se fi aşteptat la ambele – şi o încurajare şi o mustrare. Daca asta anticipa, avea dreptate.

Efes era unul dintre cele mai măreţe oraşe din vremea aceea şi, pentru că era oraşul lui Ioan, vom petrece mai mult timp discutând despre acesta. Era cunoscut ca oraşul-mamă al Asiei, deşi acest fapt se poate să nu fie chiar atât de grandios pe cât pare. În acea perioadă, Asia nu cuprindea un întreg continent, cum se întâmplă azi. Pe atunci, era pur şi simplu una dintre provinciile cele mai importante ale Imperiului Roman. Al treilea cel mai mare oraş din imperiu, Efes, găzduia un sfert de milion de oameni.

Oraşul era important din punct de vedere politic deoarece era capitala provinciei senatoriale a Asiei. În imperiu existau două tipuri de provincii – senatoriale şi imperiale. Cele senatoriale erau complet romanice. Nu exista preocuparea unor revolte sau răscoale. Oamenii din aceste provincii iubeau Roma şi erau iubiţi de Roma. Pe de altă parte, provinciile imperiale erau puţin mai dubioase. Aceşti oameni făceau parte din imperiu pentru că

Roma le impusese asta. Se aflau în general la periferiile granițelor imperiului și erau înclinați spre rebeliuni. În care dintre aceste categorii provinciale v-ați aștepta să regăsiți Iudeea? Dacă ați spus imperială, Simon Zelotul ar fi foarte mândru de voi.

Pe lângă faptul că era capitala unei provincii importante, Efes avea și importanță religioasă. Orașul găzduia marele templu al zeiței Artemis (cunoscută și ca Diana). Fiind una dintre cele șapte minuni ale lumii antice, această structură magnifică era cea mai mare clădire cunoscută în vechime. De 4 ori mai mare decât Partenonul Atenei, coloanele acesteia erau înalte de aproximativ 18 m. Oamenii veneau de pretutindeni din imperiu să se închine în templu. La fel cum Salt Lake City din Utah este capitala mormonismului, Efes era centrul închinării la Artemis. Astfel, exista în oraș o industrie vibrantă a idolilor, fiind vândute figurine ale Dianei locuitorilor și numeroșilor vizitatori.

Acest comerț cu idoli a condus la revolta din Efes despre care scrie Luca în cartea Faptelor apostolilor. Când Demetrius, argintarul, a văzut ce goluri creează creștinismul în veniturile lui, și-a adunat tovarășii negustori. Curând, întrunirea lor s-a transformat într-un protest, ei începând să mărșăluiască și să strige: „Mare este Diana efesenilor!" (Faptele apstolilor 19:28) Pe măsură ce se alăturau tot mai mulți oameni, protestul a devenit o revoltă. Luca nu ne spune dacă s-au spart ferestre, s-au furat aparate electronice, au fost scrise vulgarități cu spray, sau au fost sancționate financiar forțele de poliție, însă curând gloata a ajuns în amfiteatrul local unde au continuat să strige aproximativ două ore: „Mare este Diana efesenilor!"

În cele din urmă, funcționarul orașului i-a liniștit, spunându-le: „Bărbați efeseni, cine este acela care nu știe că cetatea efesenilor este păzitoarea templului marii Diane și a chipului ei căzut din cer? Fiindcă nimeni nu poate să tăgăduiască lucrul acesta, trebuie să vă potoliți și să nu faceți nimic cu pornire nechibzuită." (Faptele apostolilor 19:35-36).

Deși poate nu suntem de acord cu funcționarul cu privire la ce este sau nu de tăgăduit, acesta a reușit să-i liniștească pe toți și să-i trimită acasă.

În al treilea rând, Efes era important și pe plan comercial. Era situat perfect pentru comerț. Drumul estic, spre Colose și Laodiceea, drumul nordic, spre Smirna și drumul nord-estic, spre Sardes și Galatia, toate treceau prin acest oraș-port. Astfel, acesta a devenit cel mai mare centru comercial din Asia Mică. Toată navigația și afacerile denotau faptul că Efes era un oraș pervers. După ce marinarii își trăgeau corăbiile în port, își doreau o pauză și o companie mai drăguță și mai puțin masculină decât cea cu care fuseseră izolați în ultimele săptămâni. Între închinarea sexualizată la Artemis și hedonismul oferit de districtele din port, cei din biserica din Efes înfruntau o ispită puternică și omniprezentă de a se angaja în acte de imoralitate.

Însă prin această pătură groasă de păcat pătrundea o rază strălucitoare de lumină. Evanghelia a ajuns în Efes și precum sunt atrase moliile de o flacără, așa au fost atrași oamenii la ea. În toiul goliciunii și nihilismului destrăbălării, în inimile multora s-a născut nădejdea – iar cu aceasta au venit și bucuria și dragostea. Astfel s-a născut biserica din Efes. Din pricina schimbării necesare de la stilul de viață al culturii înconjurătoare, pentru a deveni slujitori ai lui Hristos era nevoie de disciplină și dedicare. Asaltul persecuției a fost întâmpinat de hotărâre. Batjocurile din afara bisericii au fost întâmpinate de o întărire a unității din biserică. Nașterea bisericii din Efes a fost o perioadă în care membrii bisericii erau ținuți împreună de o dragoste fierbinte unii față de ceilalți și, chiar mai mult decât atât, față de Mântuitorul lor.

Apoi, anii au trecut și biserica a devenit mai puternică, mai stabilă. Amenințările argintarilor încă erau prezente, însă posibilitatea atacurilor nu era la fel de mare ca în anii de început. Prima generație de plantatori de biserică trecuse, iar biserica era

cel mai probabil condusă acum de copiii lor care au crescut mari, sau chiar de nepoții lor. Aceste generații succesoare cunoșteau evanghelia și Cuvântul lui Dumnezeu și, în consecință, erau capabile să păstreze o doctrină curată:

> „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit." (Apocalipsa 2:2-3)

Când erezii precum cea a nicolaiților (despre care vom vorbi când vom discuta despre biserica din Pergam) apăreau, efesenii cu siguranță le desființau.

Și totuși, în ciuda acestor părți pozitive, exista și o parte negativă. Era ceva izbitor, prevalent și foarte periculos. Isus i-a spus acestei biserici: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești." (Apocalipsa 2:4-5)

Cum s-a simțit Ioan când a auzit aceste cuvinte? A încremenit – șocat pentru faptul că biserica lui era trasă la răspundere? Sau spunea în inima lui: „Mulțumesc, Doamne! De ani de zile am încercat să reaprind în ei focul?"

Această biserică se afla într-o situație precară. Dacă problema ar fi fost imoralitatea sau o doctrină greșită, ar fi putut fi smulsă din rădăcini și combătută – precum extirparea unei tumori. Însă aceasta era o problemă sistematică a inimii. Nu presupunea ca ei să se oprească din ceva ce nu făceau bine, ci ca să-și schimbe prioritățile și pasiunile. Din nefericire, ne este ușor să lăsăm ca entuziasmul mântuirii și unei noi relații cu Isus Hristos să dispară în timp. Într-o căsnicie, romantismul arzător al curtării și apoi al proaspetei familii este în mod normal imposibil de susținut pe termen lung. Când

flăcările încep să se diminueze, căsnicia o poate lua în una din două direcţii. Una ar duce la distanţare, la ochi hoinari şi, în cele din urmă, la eşec. Cealaltă la o dragoste mai profundă, mai matură. Precum cărbunii mocniţi dintr-un vas pentru grătar, această căldură este mai mare, mai rezistentă şi mai productivă.

Cum este relaţia voastră cu Mântuitorul? A fost înlocuit entuziasmul vostru de la început cu rutina? Dragostea voastră sacrificială faţă de El s-a transformat în ascultare incomodă? V-aţi pierdut dragostea dintâi?

Aşa cum face aproape de fiecare dată, Domnul încheie cu un cuvânt de nădejde. „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu." (Apocalipsa 2:7)

În loc să fie o declaraţie condiţionată („dacă... atunci"), aceasta este o încurajare pentru toţi cei care au biruit atracţia vrăjmaşului, lumea şi firea lor prin Hristos şi s-au oferit, în schimb, pe ei înşişi Domnului şi Mântuitorului lor. Ei sunt cei care vor gusta roadele pomului vieţii, având asigurat pentru veşnicie locul lângă Hristos. Pe măsură ce scria, Ioan trebuie să fi fost foarte încurajat, deoarece, cel mai probabil aceste cuvinte i-au amintit că în curând se va încheia şederea lui pe acest pământ, iar el şi Prietenul lui vechi care venise în vizită vor fi pe vecie împreună.

SMIRNA – ATRACŢIA SUFERINŢEI

Isus Îşi începe acum „vizitele" în sensul acelor de ceasornic prin cele şapte biserici trecând la nord-vest. Smirna, care înseamnă „mir" era un alt oraş important pe plan comercial, precum Efes. Totuşi, spre diferenţă de oraşul mai mare părăsit acum, acesta încă există astăzi. Este cunoscut astăzi cu numele de Izmir şi este a treia cea mai mare metropolă din Turcia, cu o populaţie de peste 4 milioane de oameni.

După ce salută biserica din Smirna, Domnul îi transmite prin scrisul lui Ioan:

„Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții." (Apocalipsa 2:9-10)

Observați cuvintele folosite de Isus – să suferi, temniță, să vă încerce, necaz, moarte. Nu sunt cuvinte mărețe de încurajare.

Pentru membrii bisericii, cel mai dătător de nădejde cuvânt trebuie să fie cel de la începutul versetului 9: „Știu". În ciuda faptului că lucrau din greu ca să-L slujească pe Domnul, creștinii din Smirna sufereau. Existau două tipuri de persecuții care aveau loc în acele zile și care încă afectează mii de creștini din jurul lumii azi. Primul este persecuția directă – violență, întemnițare, moarte. Al doilea este ostracizarea. Aceasta poate fi și mai devastatoare deoarece afectează starea de bine a întregii familii. În culturi cu o religie predominantă necreștină, nu este un lucru neobișnuit ca cei ce se convertesc la creștinism să sufere ruperea legăturilor cu membrii din familiile lor, pierderea locului de muncă și dificultatea de a se angaja și chiar interzicerea oricăror tranzacții comerciale. Ceea ce îi conduce pe creștini într-un loc al singurătății, sărăciei, imposibilității de a câștiga bani sau de a-i cheltui, în situația în care au bani.

Se pare că creștinii din Smirna au suferit ambele tipuri de persecuție, ceea ce a dus la „necaz și sărăcie." Dar, în loc să le spună „voi pune capăt suferinței voastre", mesajul lui Isus este: „Știu că suferiți, iar lucrurile vor deveni și mai rele." El le spune: „Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile." (Apocalipsa 2:10) Poate unii oameni întreabă: „Ce rost are să urmezi un Dumnezeu Atotputernic dacă tot ceea ce face când vremurile sunt grele este să stea liniștit și să spune: 'Hm, nasol de voi'?" Aceasta este o întrebare bună.

Ioan cunoştea puterea acelui cuvânt, „Ştiu". L-a scris de multe ori în evanghelia lui. Acest cuvânt denotă relaţie şi protecţie: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu Îmi cunosc oile Mele, şi ele Mă cunosc pe Mine." (Ioan 10:14) Denotă intenţie şi identitate: „cunosc pe aceia pe care i-am ales" (Ioan 13:18). Biserica din Smirna era „cunoscută" de Isus, şi de aceea se afla direct sub supravegherea Lui plină de dragoste. De aceea, oamenii puteau fi siguri că, în ciuda suferinţei, ceea ce experimentau era, de fapt, un lucru bun. Deşi erau săraci când vine vorba de lucruri materiale, erau bogaţi în domeniul spiritual. Deşi se străduiau să-şi hrănească familiile, conturile lor bancare din ceruri erau extrem de pline.

Păstorul cel Bun le-a amintit oilor Lui de acest lucru, spunându-le: „Fii credincios până la moarte, şi-ţi voi da cununa vieţii. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte." (Apocalipsa 2:10-11) Biserica din Smirna avea să sufere persecuţie atât din partea evreilor, cât şi din partea neamurilor. Şi noi s-ar putea să suferim persecuţii sau încercări ale vieţii. Cu toate acestea, orice suferinţă am experimenta acum, nici nu se va compara cu mizeria pe care o vor avea de îndurat cei care experimentează flăcările iadului – cea de-a doua moarte. Noi nu suntem destinaţi acestui lucru. În schimb, nouă ne aparţine cununa vieţii.

PERGAM – APĂRAREA ADEVĂRULUI ÎNTR-O CULTURĂ A MINCIUNILOR

Adevărul contează. Puteţi aduna un grup de oameni, să cântaţi împreună, să vorbiţi lucruri spirituale, să vă iubiţi unii pe alţii, să vă întâlniţi în mod regulat şi să faceţi fapte bune pentru cei nevoiaşi – acestea sunt moduri bune de a vă petrece timpul. Dar, dacă nu aveţi în centru Cuvântul lui Dumnezeu, să nu vă numiţi o biserică – nu sunteţi. Sunteţi un club social. Nu sunteţi diferiţi de *Elks Club* sau *Shriners* sau *Loyal Order of Water Buffaloes*, cu

excepția faptului că voi vă întâlniți într-o clădire mare cu o cruce pe acoperiș. Din nefericire, această lipsă de înrădăcinare în Biblie descrie multe biserici din ziua de azi, în special dintre acelea aflate în confesiunile principale.

Urcând 40 de mile mai în nord, prin Asia Mică, atenția lui Isus se îndreptă spre biserica din Pergam. Acesta era un alt oraș mare, cunoscut pentru producția de pergamente. Era un loc al studiului care atrăgea oameni de pretutindeni din Imperiul Roman. Orașul nu doar producea pergamente, dar avea și o bibliotecă vastă unde să fie păstrate numeroasele cărți care erau scrise pe pergamente din industria lor și o universitate mare creată ca savanții să studieze aceleași lucrări. Totuși, deși era un oraș al intelectului, era și un oraș spiritual. Însă partea spirituală a orașului înclina înspre întuneric.

Isus a spus: „Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana." (Apocalipsa 2:13)

În Pergam existau atât un altar al lui Zeus, cât și unul al lui Lucifer – cel de pe urmă fiind cunoscut ca scaunul de domnie al Satanei. V-ați gândi că într-un asemenea oraș, creștinii ar suferi persecuție. Însă nu era cazul. Da, într-o perioadă de conflict, un bărbat pe nume Antipa a fost omorât, presupunându-se că a fost prăjit de viu în interiorul unui altar de forma unui taur de aramă. Totuși, Satana și-a dat seama că această persecuție a dus la întărirea bisericii. Așa că și-a schimbat tactica. În loc să atace biserica din exterior, cum a făcut în cazul bisericii din Smirna, a început să o corupă din interior.

Liderii bisericii au început să permită învățăturile doctrinelor false:

> „Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce

din lucrurile jertfite idolilor şi să se dedea la curvie. Tot aşa, şi tu ai câţiva care, de asemenea, ţin învăţătura nicolaiţilor, pe care Eu o urăsc." (Apocalipsa 2:14-15)

Au existat multe speculaţii cu privire la identitatea şi credinţele nicolaiţilor. Din păcate, nu găsim elemente specifice pe care să le examinăm ca să îi putem identifica clar. Acest pasaj ne oferă cel puţin câteva informaţii, făcând o legătură între aceştia şi cei ce urmau „doctrina lui Balaam."

Deja am vorbit despre Balaam – că a fost angajat de împăratul Balac să blesteme poporul Israel şi că a fost incapabil să facă asta datorită intervenţiei lui Dumnezeu. Cu toate acestea, povestea lui Balaam nu s-a încheiat cu acel incident. În loc să se întoarcă acasă, se pare că profetul a rămas în zonă. În loc să frângă poporul din exterior, a început să-I atace din interior convingându-i pe mulţi bărbaţi să aibă adăugate pe conturile de eHarmony şi Tinder (conturi de întâlniri prin internet-n.tr.) şi femei moabite şi madianite idolatre. Ceea ce venea în mod direct împotriva poruncii lui Dumnezeu, şi totuşi bărbaţii israeliţi au acceptat – glisând la dreapta pe aplicaţia lor (de întâlniri prin internet-n.tr.) în dreptul fiecărei femei străine disponibile pe care o găseau.

Planul lui Balaam a funcţionat la perfecţiune. Oamenii au ignorat Cuvântul lui Dumnezeu, iar cancerul păcatului a început să consume din interior. Inimile bărbaţilor s-au întors de la Dumnezeu şi aceştia au început să se angajeze în închinarea la Baal-Peor. Într-un final, Dumnezeu i-a cerut lui Moise să curăţească tabăra de cei prinşi în această răzvrătire eretică, ceea ce a făcut cu eficienţă maximă. Nu cum mult timp după, Domnul Şi-a îndreptat privirea în afara poporului şi a chemat răzbunare peste cei care i-au condus pe israeliţi în păcat. Balaam, care era încă în zonă, bucurându-se probabil de rodul muncii, a fost afectat de această judecată şi citim că „au ucis cu sabia şi pe Balaam, fiul lui Beor." (Numeri 31:8)

Când Isus Se prezintă bisericii din Pergam, El spune; „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri." (Apocalipsa 2:12) Mai târziu, după ce le identifică ereziile, El o avertizează: „Pocăiește-te, dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele." (Apocalipsa 2:16)

De ce este accentuată sabia? Când păcatul și erezia au inundat tabăra israeliților, Domnul le-a smuls din rădăcină cu o sabie. De ce anume ar fi nevoie ca păcatul și erezia să fie smulse din biserica din Pergam? Tot de o sabie.

La ce face referire această sabie? Când Pavel le spune efesenilor să îmbrace toată armătura lui Dumnezeu, el le spune să ia sabia Duhului „care este Cuvântul lui Dumnezeu." (Efeseni 6:17) Autorul cărții Evrei a comparat Biblia cu o sabie când a scris: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii." (Evrei 4:12)

De ce ar veni Isus cu o sabie? Deoarece sabia Cuvântului lui Dumnezeu este cea care identifică și smulge orice erezie și răzvrătire de care s-ar putea folosi vrăjmașul ca să se infiltreze în Biserică.

Ce anume îi face pe creștini diferiți de restul lumii?

Devotamentul lor absolut față de Cuvântul lui Dumnezeu.

Aceste lucruri probabil rezonau cu Ioan în timp ce scria. Probabil și-a amintit rugăciunea din camera de sus făcută cu mulți ani în urmă – o rugăciune pe care a consemnat-o cuvânt cu cuvânt mai târziu în Evanghelia lui. Isus L-a implorat pe Tatăl: „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul." (Ioan 17:17) A fi sfințit înseamnă a fi pus deoparte. Ce anume îi face pe creștini diferiți de restul lumii? Devotamentul lor absolut față de Cuvântul lui Dumnezeu. Noi avem adevărul, iar acest adevăr ne eliberează de minciunile acestei culturi. Bisericile noastre ar

trebui să fie 100% loiale Cuvântului lui Dumnezeu, fără niciun compromis. Acest lucru ne va asigura de faptul că vrăjmaşul nu va putea să ne corupă din interior bisericile sau pe noi. Timpul zilnic petrecut în studierea adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu este cea mai bună armă pentru a-l ţine pe diavol la distanţă.

TIATIRA – GĂSIREA UNEI BUSOLE MORALE

Turul lui Isus prin Asia Mică face un arc în partea de sus a rutei în sensul acelor de ceasornic şi porneşte pe o linie semi-dreaptă înspre sud-est care ne va conduce la următoarele patru biserici. Prima Lui oprire este congregaţia care primeşte veşti bune şi veşti rele din Tiatira. Cuvintele lui Isus încep bine: „Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: 'Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului şi ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă: Ştiu faptele tale, dragostea ta, credinţa ta, slujba ta, răbdarea ta şi faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.'" (Apocalipsa 2:18-19)

Domnul îi laudă pentru dedicarea lor faţă de El. Cu toate acestea „ochii ca para focului" şi „picioarele ca arama aprinsă" sună puţin ameninţător.

Stabilit în oraşul important al Efesului şi fiind ultimul ucenic rămas în viaţă, cel mai probabil Ioan cunoştea pulsul tuturor bisericilor din Asia Mică, precum şi al multora din afara regiunii. Aşa că, probabil numele pe care urmează să-l citim nu l-a luat prin surprindere. Nu ar fi surprinzător nici să aflăm că poate Ioan însuşi ar fi trimis scrisori sau ar fi călătorit până în Tiatira pentru a confrunta biserica şi femeia pe care Isus avea să o „scoată în evidenţă" ca fiind o profetesă mincinoasă şi o femeie adulteră. Isus spune bisericii că dacă nu se ocupă de mărul stricat, toate celelalte mere din butoi sunt în pericol să se strice.

> „Dar iată ce am împotriva ta: tu laşi ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociţă, să înveţe şi să amăgească pe robii Mei

să se dedea la curvie şi să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; şi celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Şi toate bisericile vor cunoaşte că „Eu sunt Cel ce cercetez rinichii şi inima"; şi voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui."(Apocalipsa 2:20-23)

Curăţia în poporul lui Dumnezeu este un lucru necesar pentru o Biserică sănătoasă. Din nefericire, tendinţa din multe biserici de azi este să se compromită în domenii ale sexualităţii. Mandatele biblice împotriva homosexualităţii sau transgenderismului sunt ignorate şi considerate depăşite, ridicole sau intolerante, sau sunt ascunse sub covor pentru că este prea inconfortabil să fie abordate. Şi mulţi dintre cei care continuă să se opună cu tărie acestor păcate se întorc ameninţător înspre pastorii care predică despre sexul heterosexual în afara căsătoriei, strigând: „Nu te băga în dormitorul meu!" Iar dacă pastorul îndrăzneşte să provoace ascultătorii cu privire la pornografie, senzualitate sau activităţi sexuale necurate şi nepotrivite în afara căsătoriei fără actul sexual în sine, s-ar putea să aibă nevoie de protecţie ca să ajungă în siguranţă în maşina lui.

Orice păcat este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu şi ne separă de El. Cu toate acestea, păcatele sexuale sunt în mod special mai abominabile, deoarece ne afectează la un nivel mai profund. Pavel le-a scris corintenilor, care se confruntau cu necurăţia în biserica lor, despre asta:

„Fugiţi de curvie! Orice alt păcat, pe care-l face omul, este un păcat săvârşit afară din trup; dar cine curveşte păcătuieşte împotriva trupului său. Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci

aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi, dar, pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu." (1 Corinteni 6:18-20)

Păcatul sexual este direcţionat înspre interior. Când Dumnezeu a gândit sexul, l-a făcut să fie atât o experienţă fizică, cât şi una spirituală. De aceea, cei doi „se vor face un singur trup." (Geneza 2:24) Când se unesc două trupuri, se unesc şi două duhuri. Nu trebuie decât să aruncaţi o privire la toată istoria consemnată până azi pentru a vedea numeroasele rezultate teribile provenite din folosirea greşită a acestui dar pe care l-a dat Dumnezeu soţilor şi soţiilor.

O biserică care acceptă păcatul sexual ca fiind în regulă nu se mai poate aştepta la binecuvântarea lui Dumnezeu. Din acest motiv se poate ca multe confesiuni principale să fi devenit bastioane de cauze sociale, mai degrabă decât întărituri de lumină şi faruri ale nădejdii găsite în evanghelie. Dar acelor creştini şi acelor biserici care se ţin puternic de adevăr şi nu compromit Cuvântul lui Dumnezeu, Isus le-a promis o răsplată: „Celui ce va birui şi celui ce va păzi până la sfârşit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier şi le va zdrobi ca pe nişte vase de lut, cum am primit şi Eu putere de la Tatăl Meu. Şi-i voi da luceafărul de dimineaţă." (Apocalipsa 2:26-28)

Dacă vă aflaţi într-o biserică care compromite adevărul, a venit vremea să vă căutaţi altă biserică. Dacă sunteţi voi înşivă prinşi în aceste păcate, mai aveţi timp să vă pocăiţi şi să vă întoarceţi de la căile voastre. Mărturisiţi-vă păcatele înainte Domnului şi cereţi-I tărie să lăsaţi acele acţiuni în urma voastră. Dacă trăiţi cu cineva în afara căsătoriei, pocăiţi-vă de decizia greşită. Dumnezeu este gata să ierte. Apoi faceţi ce trebuie. Fie vă căsătoriţi, fie vă despărţiţi. Se poate să fie greu, dar nimeni nu a spus niciodată că sfinţenia este un lucru uşor. Isus care i-a transmis bisericii din Smirna că „ştie" vă cunoaşte şi vouă situaţia şi va umbla alături de voi pe calea dureroasă şi neprihănită înspre sfinţenia la care ne-a chemat Dumnezeu.

SARDES - TREZIREA UNEI BISERICI MOARTE

Când dăm pagina la Apocalipsa 3 - continuând mesajul Domnului transmis viitoarei Lui mirese, Biserica - vedem că Isus Se adresează bisericii din Sardes. Probabil Ioan se aştepta să audă anumite complimente. Creştinii din Sardes aveau reputaţia că sunt slujitori foarte pasionaţi ai lui Dumnezeu. Se spunea că Duhul Se mişca în mijlocul lor şi ei, la rândul lor - întrecându-L pe Isus în fapte. Aşadar, cuvintele pe care Isus li le-a spus, cel mai probabil l-au luat prin surprindere pe Ioan.

> „Ştiu faptele tale: că îţi merge numele că trăieşti, dar eşti mort. Veghează şi întăreşte ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârşite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ţi aminte, dar, cum ai primit şi auzit! Ţine şi pocăieşte-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoţ, şi nu vei şti în care ceas voi veni peste tine." (Apocalipsa 3:1-3)

Reputaţia bisericii din Sardes este că era vibrantă, plină de Duh şi supusă Cuvântului lui Dumnezeu. Însă când Isus a privit-o, a văzut o realitate mai profundă. Această biserică nu era rea sau imorală, precum Tiatira. În schimb, era moartă şi apatică faţă de Hristos. La un moment dat, lucrurile lui Dumnezeu au devenit mecanice pentru ei - lipsite de raţiune şi automate. Au încetat să mai fie biserica, şi acum doar făceau pe biserica. Nu mai ascultau de Duhul lui Dumnezeu. Nu mai căutau voia Lui. Au devenit oameni religioşi care se pare că făceau o treabă bună în a-şi urmări ritualurile. Îndeajuns de bună, încât i-au păcălit pe alţii şi probabil şi pe ei înşişi. Se poate să se fi întâlnit săptămânal la programele lor fără să-şi dea seama că Duhul Sfânt părăsise templul.

Pretutindeni pe pământ, congregaţiile se adună duminica. Din nefericire, mult prea multe dintre ele, deşi au băncile pline, sunt goale. Poate au un sanctuar cu 2.000 de locuri cu o scenă uriaşă

şi lumini scumpe şi numeroase camere cu care pot transmite live programul în campusuri regionale din tot oraşul. Dar ce nu au este cel mai important lucru – Duhul Sfânt. Această lipsă a focalizării pe Duhul Sfânt şi a conducerii Lui se regăseşte şi în multe biserici mici.

Participanţii cred că asta înseamnă creştinismul adevărat, pentru că pastorii şi liderii lor susţin acest lucru. Ei vin duminica la biserică, cântă cântările, râd sau plâng în momentele potrivite din prezentarea distractivă a pastorului, pun bani la colectă şi pleacă acasă până săptămâna viitoare. Floare la ureche, dar fără nimic spiritual. Toată lumea vine cu zâmbetul pe faţă şi toată lumea pleacă cu zâmbetul pe faţă – binecuvântat să fie Numele Domnului! Dar asta ar trebui să fie cu adevărat biserica?

Domnul a confruntat Ierusalimul, spunându-i: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinsteşte cu gura şi cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, şi frica pe care o are de Mine nu este decât o învăţătură de datină omenească." (Isaia 29:13)

Aceste cuvinte ar fi putut destul de bine să fie îndreptate spre cei din biserica din Sardes, cât şi spre cei din biserica de azi. Dar nu ar trebui să disperăm. Nu toţi cei din biserică sunt pierduţi. Isus a spus:

> „Totuşi ai în Sardes câteva nume care nu şi-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcaţi în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi şterge nicidecum numele din Cartea vieţii şi voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu şi înaintea îngerilor Lui." (Apocalipsa 3:4-6)

La fel cum existau creştini care încă erau „vii" în biserica din Sardes, multe biserici caută astăzi cu nerăbdare să urmeze călăuzirea Duhului Sfânt. Aceste biserici sunt dedicate să predice Cuvântul lui Dumnezeu, să se roage voia Tatălui, să predice evanghelia lui Isus Hristos şi să împlinească cu pasiune lucrările Duhului Sfânt. Biserica voastră este descrisă de aceste lucruri?

Dacă nu, ar trebui să vă rugați și apoi să le cereți liderilor voștri să descopere dacă vă aflați într-o biserică vie sau în una moartă. Dacă este moartă în domeniile care contează, iar conducerea pare mulțumită să păstreze lucrurile le fel, atunci este vremea să vă mutați la altă biserică.

Ar fi un moment bun și pentru a vă autoevalua. Dacă Isus ar fi scris despre biserica voastră, v-ați fi numărat printre cei „vrednici" care „nu și-au mânjit hainele?" Dacă credeți că v-ați putea număra printre cei morți, nu vă temeți – vă așteaptă viața. Precum a scris Pavel: „Deșteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina." (Efeseni 5:14)

FILADELFIA – SĂ FIM GĂSIȚI CREDINCIOȘI

Dacă Sardes ar fi fost vestea rea, Filadelfia este vestea bună. Pe măsură ce călătoria lui Isus prin biserici continuă în sud-est, trecem de la moarte la viață. Regiunea Filadelfiei era cunoscută pentru viața din ea – atât pe plan agricol, cât și comercial. Localizată la intrare în marele platou al Asiei Mici, viile și producțiile erau din abundență. Comerțul din est în vest, din Imperiul Roman spre împărățiile Lidiei, Misiei și Frigiei trecea prin oraș, deci acesta era totodată un centru comercial și de informații. Ceea ce făcea ca Filadelfia să fie locația perfectă din care să ajungi în regiuni largi ale imperiului cu evanghelia lui Isus Hristos.

Acestei biserici mici, dar cu impact, Mântuitorul i-a spus:

> „Știu faptele tale: iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul

> încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, şi nu va mai ieşi afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer de la Dumnezeul Meu, şi Numele Meu cel nou." (Apocalipsa 3:8-12)

Imaginaţi-vă scena când membrii acestei biserici au auzit aceste cuvinte citite pentru prima dată. Fiecare biserică a primit veşti bune şi veşti rele, în afară de cea din Sardes, care a primit doar veşti rele. Probabil credincioşii din această biserică şi-au ţinut suflarea când l-au auzit pe liderul congregaţiei citind cuvintele: „Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i" (Apocalipsa 3:7). Cu fiecare următor cuvânt, anxietatea lor se transforma într-o bucurie şi mai mare. „Ştiu faptele tale... i-am pus înainte o uşă deschisă... te-am iubit... te voi păzi şi... Eu vin curând." Acestea sunt cuvintele pe care Domnul le rezervă celor credincioşi.

Datorită locaţiei Filadelfiei, lucrarea acestei biserici avea o mare arie de influenţă. Fermieri, negustori şi comercianţi, toţi veneau în oraş în interes de afaceri. În timp ce se aflau acolo, biserica căuta să ajungă la ei cu evanghelia lui Hristos. Unii dădeau un răspuns, primind darul fără de plată al mântuirii găsite în crucea lui Isus. Apoi duceau cu ei credinţa pe care o descoperiseră la următoarea destinaţie sau înapoi la casele lor. Odată ajunşi, vorbeau despre Isus şi mântuirea Lui şi mai mulţi oameni ajungeau să-L cunoască pe Hristos. O biserică mică a avut potenţialul de a ajunge la zeci de mii de oameni cu mesajul evangheliei doar prin simplul fapt că a fost credincioasă în ce îi pusese Dumnezeu la dispoziţie – o locaţie minunată.

Astăzi, tehnologia este noua locaţie. Doar cu un microfon şi cu conexiune la internet, Dumnezeu îmi permite să învăţ în fiecare an, direct din casa mea din Israel, sute de mii de oameni adevărul

biblic. Chiar şi când pandemia a închis multe clădiri ale bisericilor din multe ţări, tehnologia a făcut posibil ca congregaţiile să continue să se întâlnească pe internet. Este greu să ne imaginăm să trebuiască să facem faţă pandemiei fără YouTube sau Zoom, sau Facebook Live. Ceea ce mulţi oameni folosesc ca să păcătuiască, Dumnezeu foloseşte înspre bine.

Poate îmi veţi spune: „Da, Amir, dar tehnologia nu este pentru mine. Nimănui nu îi pasă de ce am de spus. Dacă postez vreodată ceva, primesc cel mult şase like-uri – dintre care patru din partea unor membri din familia mea." Tehnologia este *un* mijloc prin care să răspândim evanghelia; dar nu este *singurul*. Care este lucrul pe care vi l-a dat Dumnezeu, faţă de care puteţi fi credincioşi? Poate v-a dat o personalitate empatică, astfel încât oamenii să fie atraşi să se deschidă faţă de voi. Poate v-a pus într-un mediu la locul de muncă care vă permite să fiţi diferiţi faţă de ceilalţi prin dedicarea la a fi neprihăniţi şi curaţi. Poate Domnul v-a binecuvântat cu o locaţie, casa voastră fiind vecină cu exact acel om cu care nimeni nu vrea să vorbească şi pe a cărui viaţă o puteţi transforma radical făcându-i cunoscută bucuria Domnului. Biserica din Filadelfia nu era lăudată de Dumnezeu pentru locaţia ei; like-ul Lui se datora credincioşiei lor în a folosi locaţia care le-a fost dată. Ce lucru v-a dat Dumnezeu şi puteţi să-l folosiţi spre slava Lui?

Mai este o parte din declaraţia lui Isus căreia aş vrea să ne adresăm, deoarece ea ne pregăteşte pentru următorul capitol. În declaraţia Lui de afirmare şi răsplătire, Isus a spus: „Te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului." (Apocalipsa 3:10)

Ce este această încercare care are să vină peste lumea întreagă? Despre asta vorbeşte restul cărţii Apocalipsa. Această încercare este necazul cel mare pe care Dumnezeu îl trimite pe pământ ca să-i încerce pe evrei şi ca să judece neamurile. Dar care este promisiunea Lui faţă de biserică? „Te voi păzi şi Eu de ceasul încercării." Cuvântul

„de" este termenul grecesc *ek* și este unul dintre cele mai minunate cuvinte pe care le veți citi vreodată. În acea propoziție scurtă, de două litere, stă promisiunea lui Dumnezeu că noi nu vom experimenta teroarea Zilei Domnului care stă să vină.

„Dar, Amir, Isus spune asta unei singure biserici. Cum poți să spui că această promisiune se aplică întregii Biserici?" În Apocalipsa 1, Isus menționează șapte biserici. Capitolele 2 și 3 sunt complet despre Biserică. Odată ce începe Apocalipsa 4, Biserica nu mai este. Nu mai este menționată până la întoarcerea miresei alături de Hristos, la cea de-a doua venire din Apocalipsa 19. De ce? Deoarece capitolele 4-19 sunt complet despre „ceasul încercării", iar Biserica va fi „exclusă" în acea perioadă. Noi nu ne vom afla aici. Deja vom fi răpiți. În timp ce mânia lui Dumnezeu va fi turnată aici jos, noi ne vom bucura de nunta Fiului sus în ceruri.

LAODICEEA – BISERICA CARE ÎI PRODUCE GREAȚĂ LUI ISUS

Isus Își încheie ciclul prin biserici cu cea mai tulburătoare descriere dintre toate. Orașul Laodiceea avea o problemă – ducea lipsă de apă vara, când râul Lykus seca. Astfel a fost zidit un apeduct, pentru a duce apă. Cu toate acestea, un apeduct nu aduce apă mai bună decât este calitatea sursei apei. Apeductul laodicean aducea apă din două locuri. În apropiere se afla orașul Hierapole, cunoscut pentru izvoare termale. Puțin mai departe se afla orașul Colose, care era aprovizionat masiv cu izvoare de ape reci montane. Pe măsură ce lichidul dătător de viață înainta prin apeduct și în cele din urmă se uneau amândouă într-un singur șuvoi, apa fierbinte și apa rece se combinau într-un amestec căldicel de apă *călâie* care curgea spre oraș.

Cuvintele lui Isus către biserica din Laodiceea au fost dure. „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea." (Apocalipsa 3:15-16)

Nici măcar biserica în mare parte moartă din Sardes nu a primit o mustrare atât de descriptivă. Ce anume la laodiceeni L-a determinat pe Domnul să aibă un răspuns atât de plin de greață? Se pare că confortul și încrederea în sine.

Laodiceea era un oraș bogat cunoscut pentru sistemul lui bancar, școlile medicale din el și producția de lână neagră de lux. Când un cutremur aproape a distrus orașul, în anul 60 d. Hr., negustorii au putut să-l reconstruiască din propriile lor finanțe, fără ajutorul Romei. Această bogăție exista și în biserică: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic... " (Apocalipsa 3:17), își spuneau ei. Exact aceeași atitudine L-a condus pe Isus să spună despre tânărul bogat: „Este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu." (Matei 19:24)

Nevoia ne păstrează pe genunchi. Confortul ne conduce în locul în care să ne întrebăm: *Pentru ce am nevoie de Dumnezeu?*

Biserica vestică este bogată și confortabilă și este, astfel, în mare măsură periculos de căldicea. Iar asta pentru că mulți credincioși au căzut pradă mentalității temporale a lumii. Viața este în întregime despre lucrurile materiale, de aici și de acum. Abia când ochii ne sunt deschiși pe plan spiritual vedem nevoia disperată în care trăim. Cum putem să ne ținem privirea ațintită înspre lumea spirituală, astfel încât să nu cădem în apatie și complacere – o stare de căldicel care induce voma? Perspectiva spirituală va veni abia pe măsură ce petrecem timp în Biblie și pe genunchi, în rugăciune. Aceste unelte ne vor ajuta în a ține afară lucrurile fără valoare și a ne focaliza pe cele prețioase.

Dacă v-ați pierdut dragostea dintâi sau simțiți că v-ați îndepărtat de Dumnezeu, dacă sunteți captivi unui stil de viață de păcat sau simțiți că umblarea voastră spirituală este rece ca gheața, dacă ați devenit apatici în relația voastră cu Hristos și simțiți că închinarea

voastră este doar o rutină fără esenţă, nu fiţi descurajaţi. De fapt, bucuraţi-vă că Duhul Sfânt v-a conştientizat de aceste probleme. Şi dacă vă îngrijoraţi că Dumnezeu este prea mânios pe voi ca să vă mai primească înapoi – că poate S-a săturat de roller-coasterul din relaţia voastră cu El şi a terminat-o cu voi – atunci citiţi următoarele cuvinte ale lui Isus:

> „Iată Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine. Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie." (Apocalipsa 3:20-21)

Dacă L-aţi închis pe Isus afară din viaţa voastră, nu vă temeţi. Poate voi L-aţi părăsit, dar El nu v-a părăsit. El bate la uşa inimii voastre. Luaţi-vă timp înainte să continuaţi să citiţi ca să închideţi ochii şi să vă deschideţi uşa. Nu va trebui să-L căutaţi. El va fi acolo, aşteptând să-L invitaţi înăuntru, astfel încât să poată prelua controlul asupra vieţii voastre.

Capitolul 9.

ISRAEL ÎN APOCALIPSA – PRIMA PARTE

Sosirea zilei Domnului

Dacă Apocalipsa ar fi fost scrisă de un scriitor epic, ar fi existat o pagină în plus între capitolele 3 şi 4, cu trei cuvinte îngroşate scrise pe ea: Cartea a doua. Totul este diferit acum.

Când pătrundem în capitolul 4, ajungem la o mare schimbare a timpului. Capitolele 2 şi 3 s-au focalizat pe Biserică, aşa cum era ea în primul secol. Isus a afirmat, a provocat şi a condamnat bisericile bazat pe succesele, luptele şi păcatele lor. Cu siguranţă existau momente care făceau referire la viitor, în special în repetarea promisiunilor cu privire la răsplătirile viitoare pentru cei care vor birui. Exista, de asemenea, o calitate atemporală a multora dintre mustrările şi afirmaţiile lui Isus – cuvinte la fel de reale pentru Biserica de azi precum erau pentru Biserica primului secol. Dar, odată ce începe capitolul 4, Ioan este purtat într-un timp care trebuie să vină. Când Isus i-a spus lui Ioan: „Scrie, dar, lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt şi cele care au să fie după ele" (Apocalipsa 1:19), i-a clarificat că scrierile lui se vor încadra în cele trei categorii.

Şi locaţia se schimbă. Nu ştim cum s-a încheiat timpul pe care Ioan l-a petrecut cu Isus pe insula Patmos. A existat între cei doi

prieteni vechi mai multă conversaţie decât este consemnată în carte? Poate au luat masa împreună înainte să se despartă? Este imposibil să ştim, deoarece tranziţia în scris este foarte abruptă. Capitolul 1 a fost scris ca o naraţiune; capitolele 2 şi 3 au fost scrisori; acum, capitolul 4 revine la forma de naraţiune, dar cu un decalaj de timp.

APOCALIPSA 4: O CĂLĂTORIE ÎN CERURI

Ioan scrie: „După aceste lucruri, m-am uitat şi iată că o uşă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbiţe şi care vorbea cu mine, mi-a zis: 'Suie-te aici, şi-ţi voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!' Numaidecât am fost răpit în Duhul. Şi iată că în cer era pus un scaun de domnie, şi pe scaunul acesta de domnie şedea Cineva." (Apocalipsa 4:1-2)

„Aceste lucruri" se referă clar la scrisori, dar „după" este un termen ambiguu. A fost imediat după? A trecut ceva vreme? S-a întâmplat a doua zi? Cel mai probabil nu exact după ce Isus a dictat pentru biserica din Laodiceea cuvintele:„Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul" (Apocalipsa 3:22), deoarece ne-ar fi greu să ne imaginăm să nu existe nicio referinţă la faptul că Isus ar fi fost încă prezent când uşa cerului s-a deschis şi Ioan a pătruns pe tărâmul spiritual.

Acestea fiind spuse, cuvintele mele „greu de imaginat" nu reprezintă o metodă biblică precisă de interpretare. Precum am menţionat înainte, sunt multe părţi în Biblie pentru care trebuie să ne folosim imaginaţia. Prindem cu ambele mâini adevărul care este clar transmis. Ne ţinem mai greu de părţile unde căutăm să citim printre rânduri. Subliniez acest aspect aici doar pentru a vă aminti că vă voi anunţa mereu când ceea ce vă spun se încadrează în categoria „are sens pentru mine."

Ceea ce descrie Ioan după ce pătrunde prin acea uşă cerească este unul dintre cele mai măreţe pasaje din toată Scriptura. Este

o privire în adevărata Sfânta Sfintelor – locul în care Dumnezeu Însuşi locuieşte. Este un festin al simţurilor. Ochii apostolului văd „un scaun de domnie, şi pe scaunul acesta de domnie şedea Cineva. Cel ce şedea pe el avea înfăţişarea unei pietre de jasp şi de sardiu; şi scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere." (Apocalipsa 4:2-3) Şi cine este Cel care şade pe tron? Ioan le lasă pe cele patru făpturi vii să Îl identifice, spunând:

„Sfânt, sfânt, sfânt

este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic,

care era, care este, care vine!" (Versetul 8)

Frumuseţea trebuie să îi fi tăiat răsuflarea. Bătrâni în veşminte albe cu cununi de aur pe cap, o mare de sticlă care reflectă culorile din jur precum un cristal, patru făpturi ciudate acoperite de ochi şi care semănau pe rând cu un leu, un viţel, un om şi un vultur – toate uluitoare. Dar fiecare dintre aceste minuni pălesc prin comparaţie cu Cel care stă pe tron, pe care Daniel L-a identificat cu secole în urmă ca fiind un „Îmbătrânit de Zile" (Daniel 7:9). Aceasta este viziunea care îmi face sângele să-mi clocotească în vene la aşteptarea de a-L vedea prima oară pe Creatorul meu faţă în faţă în toată gloria! Este un alt motiv pentru care mă rog: „Vino, Doamne Isuse!" (Apocalipsa 22:20).

Sala Tronului lui Dumnezeu nu a fost doar un festin pentru ochi. Şi urechile lui Ioan au fost copleşite. „Din scaunul de domnie ieşeau fulgere, glasuri şi tunete." (Apocalipsa 4:5) Cuvântul grecesc tradus ca „glasuri" se referă la voci, dar poate fi folosit şi pentru sunetele scoase de vânt sau aripi sau instrumente muzicale. Este de ajuns să spunem că între aplauzele tunetelor şi indiferent ce erau celelalte zgomote puternice, sala tronului nu era un loc liniştit. Dar apoi au început să se audă voci care penetrau cacofonia. Întâi, închinarea celor patru făpturi vii despre care citim în versetul 8. Apoi, ca răspuns la acestea, cuvintele celor 24 de bătrâni rostite

în timp ce îşi aruncau cununile la pământ înaintea tronului lui Dumnezeu, spunând:

> „Vrednic eşti Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava, cinstea şi puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile şi prin voia Ta stau în fiinţă şi au fost făcute!" (Apocalipsa 4:11)

Mai există încă un sunet care străbate sala tronului – muzica. Abia în capitolul 5 Ioan ne lasă să cunoaştem acest detaliu. În momentul în care Mielul ia sulul, Ioan scrie: „Când a luat cartea, cele patru făpturi vii şi cei douăzeci şi patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o lăută şi potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinţilor." (Apocalipsa 5:8). Deoarece potirele de aur par să împlinească un scop – să ţină tămâia rugăciunilor sfinţilor – nu avem nici un motiv să credem că lăutele sunt doar recuzită. În schimb, acesta este un ansamblu de 24 de alăute care cântă imnuri melodioase de închinare înaintea Domnului Dumnezeu.

Descoperim în acelaşi verset un alt simţ al lui Ioan care cel mai probabil este suprasolicitat – mirosul. Fiecare dintre bătrâni are un potir şi fiecare potir este plin cu tămâie. Am dus multe grupuri care făceau un tur până la Biserica Nativităţii din Betleem. După ce coboram un anumit număr de scări, se ajunge în locul în care tradiţia susţine că Maria L-a născut pe Isus. Este un loc destul de mic în care, indiferent de moment, încap doar câţiva oameni. Au existat dăţi când am condus grupuri de oameni acolo şi preoţii bisericii ortodoxe coborau scările cu cădelniţe cu tămâie atârnându-le din mâini. Fumul umplea încăperea şi îi dădea o aromă minunată, îmbătătoare. Pentru mine, aceea este mireasma din sala tronului Domnului nostru.

Mai există încă o schimbare care se produce în trecerea de la capitolele 2 şi 3 la capitolul 4 – o schimbare a focalizării. Capitolele anterioare au fost scrise direct Bisericii şi despre ea. Capitolul 4 are

aceeași destinatari – bisericile din primul secol – dar narațiunea se întoarce acum spre evrei și spre lumea decăzută. Din Apocalipsa 4:1 și până la mijlocul capitolului 19, Biserica nu mai este menționată. De ce? Pentru că Biserica nu mai este pe pământ. Nu este inclusă în descrierea evenimentelor care vor avea loc în lume. Nu se face deloc referire la ea în narațiune.

Motivul pentru asta este că în cuvintele „după aceste lucruri" din versetul 1 este inclusă răpirea Bisericii de pe pământ. Aceste trei cuvinte marchează finalul veacului Bisericii și deschid calea înspre Ziua Domnului – aici se întoarce focalizarea înapoi spre poporul original ales de Dumnezeu. Acesta nu este necazul Bisericii; este perioada de testare a evreilor. Ce alt motiv ar exista pentru ca Biserica să fie complet absentă din perioada viitoare de mânie? Nu a fost o scăpare din vedere a lui Ioan. Nu a fost atât de prins în a descrie evenimentele viitoare încât a scăpat din vedere rolul Bisericii în necaz. Biserica nu este menționată pentru că a plecat – a fost răpită – și L-a întâlnit pe Mântuitor pe nori. Iar Biserica va merge cu El pe tărâmul ceresc, unde Domnul S-a înălțat cu mulți ani în urmă ca să pregătească un loc pentru aceia dintre noi care L-am acceptat ca Domn și Mântuitor.

APOCALIPSA 5: LEUL ȘI MIELUL

Acum că scena a fost stabilită, acțiunea începe.

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceți. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: 'Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?' Și nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea." (Apocalipsa 5:1-3)

Cel Îmbătrânit de Zile a prezentat un document, rulat și prins cu șapte peceți. Un sentiment plin de entuziasm și anticipare

trebuie să-i fi cuprins pe toţi cei care înconjurau tronul, inclusiv pe Ioan. Ce a scris mâna lui Dumnezeu? Ce înţelepciune avea să fie descoperită sau ce mister avea să fie explicat? Din cauza importanţei acestui sul – unul care conţinea atât de multă informaţie, încât, contrar practicii standard – a fost scris pe ambele părţi – nu putea fi deschis de un crainic oarecare. Unul Singur care era desăvârşit putea să deschidă revelaţia perfectă a Tatălui. Un înger a strigat că cine este vrednic să iasă în faţă. Ioan a privit în jur, întrebându-se cine ar putea fi acest personaj minunat. Însă, pe măsură ce ochii lui cercetau sala tronului, a rămas profund dezamăgit.

Nimeni nu a înaintat. Abia a început această acţiune, că a şi avut parte de o oprire bruscă. Chiar şi în prezenţa Dumnezeului Atotputernic, nu exista nimeni vrednic să citească sau măcar să arunce o privire la conţinutul acestui document unic. Inima lui Ioan era frântă. El a început să plângă înaintea Dumnezeului care a promis că va pune capăt oricărei întristări.

Însă apoi, în mijlocul acestei întristări, Ioan a auzit un glas adresându-i-se. Şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe unul dintre bătrâni făcându-i semn. Dacă cineva aşezat pe tron îţi spune să mergi la el, de obicei ai face bine să mergi. Aşa că Ioan s-a îndreptat spre locul unde acest bărbat îmbrăcat în alb şi de curând fără coroană, care şedea pe tron. „Nu plânge; iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei." (versetul 5) Urmând cu privirea spre locul unde acesta indica, Ioan s-a întors şi a fost uluit de ce a văzut. Găsim aici una dintre cele mai mari juxtapuneri din Scripturi. Bătrânul i-a indicat lui Ioan apropierea unui mare Leu, dar apostolul s-a întors ca să descopere un Miel înjunghiat. Descoperim aici o imagine perfectă a caracterului lui Isus Hristos.

Isus este Leul din Iuda. El este Creatorul atotputernic al tuturor lucrurilor (Ioan 1:1-3; Coloseni 1:15-16), judecătorul omenirii (Faptele apostolilor 10:42) şi Cel care aduce mânia pe pământ

în zilele de pe urmă (Apocalipsa 19:11-116). Pentru cei care se focalizează doar pe descrierile populare ale lui Isus precum bebeluşul drăgălaş din iesle, blând şi smerit, sau precum învăţătorul înţelept, cu o voce blândă, al cărui singur scop este ca oamenii să se iubească între ei, aceasta este o înţelegere diferită a lui Isus. Din pricina acestor puncte de vedere doar dintr-o perspectivă, există mulţi învăţători, activişti, pastori şi multe confesiuni care ignoră Biblia şi care pretind că lui Isus nu îi prea pasă aşa de mult de moralitatea demodată, în special când vine vorba de cine, ce face şi cu cine. Ei ignoră natura de leu a Mântuitorului Războinic, uitând că atunci când Isus S-a întrupat, asta nu a înlocuit dreptatea, neprihănirea şi adevărul Lui.

Dar, dacă Isus ar fi complet leu, ar fi un Domn de temut – Unul destinat să fie onorat şi ascultat, dar nu neapărat iubit. Aici Îşi face apariţia aspectul de Miel de jertfă. Dacă vreţi o imagine a perfecţiunii minunate a caracterului Mântuitorului nostru, nu trebuie decât să deschideţi în Ioan 13. În camera de sus, Isus – Dumnezeu Însuşi – a îngenuncheat înaintea ucenicilor Lui şi le-a spălat pe rând picioarele de praful şi mizeria drumurilor din primul secol. Şi aici sunt incluse şi degetele murdare de la picioarele fiecărui ucenic – chiar şi ale celui care avea să-L trădeze în aceeaşi noapte. Este greu să nu devenim emoţionali când ne imaginăm această scenă. Mai târziu în acea seară, după ce Iuda Iscarioteanul a plecat ca să-şi ducă la împlinire trădarea, într-un singur cuvânt, Isus Şi-a comunicat motivaţia pentru ce a făcut pentru ucenici şi pentru ce avea să facă pe cruce pentru întreaga omenire – dragostea. Dragostea Lui faţă de ei şi dorinţa Lui ca ei să imite aceeaşi dragoste faţă de alţii, asta a inspirat spălarea picioarelor. El a spus: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea... Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu. Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi." (Ioan 15:9, 12-13)

Isus este Leul şi Mielul – unul care este de temut, dar şi de iubit, Unul care Îşi doreşte ascultare, dar şi o relaţie, Unul care va judeca oamenii pentru păcatele lor, dar care S-a jertfit pe cruce ca să ne scape de aceeaşi judecată. Pe măsură ce Ioan privea, Mântuitorul – încă având rănile sângeroase din pricina crucificării – S-a îndreptat spre tronul Tatălui Atotputernic şi a luat sulul din mâna Lui dreaptă.

Şi întregul loc a explodat!

Cele patru făpturi şi bătrânii au căzut cu faţa la pământ în timp ce fumul tămâii ieşea din potirele de aur ale bătrânilor. Cântece şi muzică au umplut atmosfera spre celebrarea Mielului:

> „Vrednic eşti Tu să iei cartea şi să-i rupi peceţile: căci ai fost junghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminţie, de orice limbă, din orice norod şi de orice neam.Ai făcut din ei o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeul nostru, şi ei vor împărăţi pe pământ!" (Apocalipsa 5:9-10)

Curând, un cor de mii şi mii de îngeri au preluat corul, alăturându-se făpturilor şi bătrânilor pentru a cânta laude Mântuitorului înviat:

> „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!" (versetul 12)

Cât îl invidiez pe Ioan pentru că a putut să fie martor al acestei închinări spontane. Probabil a stat cu gura deschisă pe măsură ce ochii i se umpleau de lacrimi – de data aceasta nu de tristeţe, ci de bucurie şi uimire şi surprindere faţă de splendoarea momentului. Dar, din nefericire, a durat doar pentru o clipă, deoarece, de cum s-a liniştit închinarea, Mielul a început să se ocupe de peceţi, iar atmosfera s-a schimbat complet.

APOCALIPSA 6: ÎNCEPUTUL NECAZULUI

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele şapte peceţi, m-am uitat şi am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: 'Vino şi vezi!' M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce stătea pe el avea un arc; i s-a dat o cunună şi a pornit biruitor şi ca să biruie." (Apocalipsa 6:1-2) Cu aceste cuvinte începe judecata lui Dumnezeu. Mielul a iniţiat judecăţile peceţilor rupând prima dintre peceţile care fixau sulul. Imediat, una dintre cele patru făpturi ciudate care stăteau în jurul tronului celui Atotputernic, a început să strige: „Vino!" Un războinic galopând pe un cal alb – primul din seria pe care am ajuns să o cunoaştem ca cei patru călăreţi ai Apocalipsei. Călăreţului i s-a dat o coroană, prin care se arată faptul că a primit misiunea de a stăpâni pe pământ. Acesta era probabil Anticrist în drumul lui de a-şi stabili autoritatea pe pământ.

Au mai fost rupte rând pe rând încă trei peceţi, iar Ioan a văzut scene similare. La cea de-a doua pecete a venit un cal roşu. Călăreţului i s-a dat o sabie mare, iar acesta a pornit-o în galop ca să producă războaie între naţiuni. La îndepărtarea celei de-a treia peceţi de pe sul a venit un cal negru. Acest călăreţ, a cărui cumpănă reprezenta deficit şi inflaţie în masă, a primit sarcina de a aduce foamete şi lipsuri.

Odată cu cea de-a patra pecete este uşor să observăm o schimbare de atmosferă. Poate aerul s-a răcorit puţin, iar mirosul descompunerii a pătruns prin mireasma tămâii. De data aceasta au venit nu unul, ci doi călăreţi. Primul călărea un cal respingător, cu paloarea gălbuie a ceva ce a murit de multă vreme. Acesta este un apropo la faptul că cel care îl călărea era Moartea. Locuinţa morţilor venea în urma lui, fiindu-i tovarăş. Misiunea morţii era să ucidă, şi încă la scară largă.

„M-am uitat şi iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce stătea pe el se numea Moartea, şi împreună cu el venea după el Locuinţa

morţilor. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă şi cu fiarele pământului." (Apocalipsa 6:8)

Populaţia actuală a lumii este de 7.8 miliarde.[8] Dacă scădem numărul estimativ de creştini evanghelici[9] de 619 milioane, care deja vor fi răpiţi la momentul în care sunt rupte peceţile, ne rămân aproximativ 7.2 miliarde de oameni. Asta înseamnă că, pe când Moartea şi Locuinţa morţilor îşi încheie misiunea, 1.8 miliarde de oameni au fost şterşi de pe faţa pământului. Comparaţi numărul acesta cu sutele de mii care au murit de coronavirus. Nu diminuez devastarea produsă de pandemie. În schimb, subliniez amprenta masivă pe care o vor avea aceste evenimente asupra lumii.

Război, foamete, boli şi fiarele pământului vor avea toate partea lor în masacru. Ultimul dintre acestea este interesant. Regiunile de pe pământ unde există un pericol de moarte din pricina fiarelor sunt puţine la număr. Faptul că vor muri mulţi oameni mâncaţi de lei, tigri, urşi şi alte animale prădătoare indică o criză a societăţii care va duce fie la o scădere a resurselor naturale de hrană pentru animale sau la facilitarea accesului în zone în care să prădeze oameni – sau ambele. În orice caz, am să-mi iau un moment chiar acum să-I mulţumesc Domnului că nu mă voi afla pe pământ în timp ce peceţile vor fi rupte.

Înainte să vedem ce se va întâmpla când vor fi rupte ultimele trei peceţi, este bine să mai verificăm încă o dată de ce se întâmplă aceste lucruri. Dumnezeu aduce acest mare necaz pe pământ din nouă motive. Primul este să aducă o pedeapsă finală peste cei care I-au respins harul şi mila. Aceasta este recompensa dreaptă pentru păcatul lor. Pavel a scris: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 6:23)

Toți vor fi nevoiți să aleagă fie viața, fie moartea. Cei care-și întorc spatele darului fără de plată al mântuirii și-au câștigat pedeapsa. De aceea a spus Pavel că moartea este plata păcatului.

Domnul vrea ca nimeni să nu treacă prin necaz, motiv pentru care acesta încă nu a început. Însă și răbdarea Lui are un sfârșit.

> „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință. Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul, cu tot ce este pe el, va arde." (2 Petru 3:9-10)

Odată ce Biserica este mutată de pe pământ, cei rămași vor experimenta în mod fizic pedeapsa pentru modul în care și-au trăit viața.

Mai există încă un motiv pentru necaz. Este asemănător cu primul, în faptul că va exista un preț sever, dar drept, de plătit pentru păcat. Cu toate acestea, în cel de-al doilea caz, există o lumină la capătul tunelului. Pentru lumea neamurilor, cei șapte ani se vor încheia cu un punct – sau poate cu semnul exclamării. Când este gata, este gata. Pentru evrei, totuși, finalul necazului este o virgulă, deoarece povestea lor continuă. Motivul necazului în dreptul neamurilor este pedeapsa; motivul necazului în dreptul evreilor este disciplina. Sunt două concepte similare, însă cu scopuri foarte diferite.

Motivul necazului în dreptul neamurilor este pedeapsa; motivul necazului în dreptul evreilor este disciplina.

În cazul pedepsei, omul plătește pentru ce a făcut. În cazul disciplinării, omul trece printr-o perioadă grea, însă scopul necazului este pocăința, creșterea și neprihănirea. Există promisiunea unei împăcări în final. Acea împăcare a Tatălui cu soția Lui, Israel, este

scopul suprem al celor şapte ani de necaz. Ieremia a dat acestei perioade un nume foarte sugestiv când a scris: „Vai! Căci ziua aceea este mare; niciuna n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea." (Ieremia 30:7)

Acest verset ne spune atât ce este necazul, cât şi motivul existenţei lui. Dumnezeu Şi-a pus la cale planul cu peceţi, trâmbiţe şi potire de dragul lui Iacov – pe care l-a redenumit Israel (Geneza 32:28) – şi a făcut asta pentru ca în cele din urmă mântuirea să poată veni la poporul Lui.

Repet, observaţi că este vremea necazului lui Iacov. Nu este o vreme a necazului Bisericii. Biserica va fi plecată, în timp ce Israel va rămâne.

Din nefericire, mântuirea nu va ajunge la toţi oamenii din poporul ales. În acea perioadă, mulţi evrei vor muri în păcatele lor alături de neamuri.

> În toată ţara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc şi o voi curăţa cum se curăţă argintul, o voi lămuri cum se lămureşte aurul. Ei vor chema Numele Meu, şi îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!" Şi ei vor zice: „Domnul este Dumnezeul meu!" (Zaharia 13:8-9)

Două treimi din evrei vor fi şterşi de pe faţa pământului. Este un lucru devastator. Pot să-mi imaginez atât de mulţi dintre oamenii pe care îi văd zilnic în cartierul meu sau când călătoresc la Ierusalim. Să ştiu că aceştia vor muri fără să cunoască adevărul lui Mesia, care S-a jertfit pentru ei, este un concept la care îmi este greu şi să mă gândesc. Cu toate acestea, mă încurajez cu faptul că unul din trei evrei care-L resping astăzi pe Isus ca Mântuitor, va cânta şi va celebra când ne va privi pe mine şi întreaga Biserică întorcându-ne cu Domnul nostru pe Muntele Măslinilor. Ce zi de mare bucurie va fi aceea!

Pedeapsă pentru necredincioşi. Disciplină pentru evrei. Ce motiv ar exista ca Biserica să treacă prin necaz? Niciunul. Unii ar postula că ar fi pentru curăţirea Bisericii, însă, dacă noi ne-am putea curăţi, ce rost ar mai avea crucea? Nu există nici o posibilitate de desăvârşire pentru noi câtă vreme ne află pe acest pământ – doar diferite grade de imperfecţiune. Deja am fost spălaţi de sângele lui Hristos, ca atunci când Dumnezeu Se uită la noi, să ne vadă neprihăniţi. Cei care consideră că Biserica înlocuieşte Israelul, sunteţi bineveniţi să vă treceţi prin necazul lui Iacov. Cât despre mine, eu nu mă bag, am o nuntă la care trebuie să ajung.

La ruperea celei de-a cincea peceţi ni se oferă o revelaţia dulce-amăruie: „Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiaţi din pricina Cuvântului lui Dumnezeu şi din pricina mărturisirii pe care o ţinuseră." (Apocalipsa 6:9)

Sub altar şi-au găsit refugiul sufletele creştinilor omorâţi în necazul cel mare. De multe ori denumiţi „sfinţii din necaz", aceştia sunt bărbaţii şi femeile care şi-au dat seama prea târziu că evanghelia pe care au auzit-o de la mama, vecinul sau colegul lor de muncă este adevărată. Ei Îl vor primi pe Hristos ca Mântuitor în timpul necazului şi vor fi apoi omorâţi din pricina credinţei lor.

De ce este această situaţie dulce-amăruie? Este dulce pentru că vedem că există nădejde pentru mântuirea celor pe care îi iubim chiar şi după răpire. Este amăruie pentru că ei vor fi martirizaţi pentru credinţa lor. Şansele mântuirii după răpire se poate să nu fie aşa de mari, deoarece duhul de înşelăciune va fi puternic în lume prin Anticrist. Cu toate acestea, este evident faptul că, pe când este ruptă cea de-a cincea pecete, pocăinţa şi împăcarea încă pot avea loc.

Trebuie să observăm două lucruri cu privire la aceşti sfinţi. În primul rând, ei sunt separaţi de Biserică. Când vor ajunge

în cer, nu vor fi conduși în reședințele cerești. În schimb, fiind traumatizați de chinul prin care au trecut, vor primi veșminte albe și li se va transmite să se odihnească până când se va împlini numărul fraților și surorilor lor care vor muri pentru Hristos (Apocalipsa 6:11). În al doilea rând, ei sunt doar suflete. Încă nu au primit trupuri înviate de care cei din Biserică beneficiază deja. Oportunitatea lor de transformare va veni mai târziu.

Ruperea celei de-a șasea peceți va aduce devastare la scară climatică:

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele, și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor." (Apocalipsa 6:12-14)

Deși ne-ar fi foarte ușor să deducem din acest pasaj că va avea loc un holocaust nuclear, trebuie să fim atenți să ne menținem între echilibrul între speculație și cunoștințe. Ar putea fi vorba despre un eveniment nuclear mai mare? Cu siguranță, și s-ar potrivi cu pecețile 1-4. Totuși, este le fel de posibil să fie exact ce citim – un mare cutremur, fum și cenușă care blochează razele soarelui și meteoriți sau alte obiecte extraterestre căzând din cer. Ce știm cu siguranță este că efectele acestora vor fi atât de îngrozitoare încât oamenii – de la cei mai mari la cei mai mici – se vor ruga să moară mai degrabă decât să trebuiască să mai facă față mâniei.

APOCALIPSA 7: EVANGHELIZAREA DIN TIMPUL NECAZULUI

De aici înainte, vom înainta puțin mai rapid prin Apocalipsa. Oricât de mult mi-ar plăcea să discut în detaliu fiecare eveniment, nu acesta este scopul principal al acestei cărți. Decât să creez un

comentariu analitic, scopul meu este ca voi să înțelegeți cursul acestora și să vedeți scopul distinct al lui Dumnezeu direcționat înspre Israel. Mulți se tem să intre prea în profunzime în cartea Apocalipsa, ca să nu ajungă să se piardă în unele detalii aparent derutante. Nădejdea mea este să îndepărtez unele dintre tainele pe care unii oameni le pot considera descurajante, astfel încât această parte minunată și esențială a Bibliei să devină mai accesibilă. În viitorul apropiat voi publica un studiu pe cartea Apocalipsa, în care voi aprofunda mai mult.

Natura scrierilor lui Ioan este narațiunea. Cu alte cuvinte, el povestea tot ce vedea. Narațiunea lui este lineară în ideea că scria despre evenimente pe măsură ce acestea îi erau descoperite. Cu toate acestea, linia lui temporală nu este întotdeauna în ordine cronologică. Ioan scria ce vedea că îi descoperă Dumnezeu, însă Dumnezeu nu îi arăta întotdeauna activitățile în ordinea în care acestea vor avea loc. În Apocalipsa 7 avem o pauză în ruperea peceților. În această pauză ni se prezintă două mari congregații de oameni.

În primul rând, îi întâlnim pe cei 144.000 de martori – 12.000 din fiecare seminție a lui Israel. Scopul lor va fi să răspândească evanghelia lui Isus Hristos celor care vor suferi în necazul cel mare. Imaginați-vă 144.000 de Billy Grahami tineri și evrei, călătorind din națiune în națiune, cerându-le oamenilor să se întoarcă de la păcatul și răzvrătirea lor și să-și pună nădejdea în Isus Hristos. Nu mă pot abține să nu mă entuziasmez când citesc despre acești tineri pasionați. Îmi place că, la fel ca mine, ei sunt evrei care au descoperit identitatea adevăratului Mesia. Ioan îi numește „cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel." (Apocalipsa 14:4) Fiind cel dintâi rod, ei vor fi puși deoparte și oferiți lui Dumnezeu ca cei dintâi din ceea ce va avea să fie, la cea de-a doua venire a lui Hristos, mântuirea întregului Israel (Romani 11:26).

Pot să-mi imaginez această forţă de evanghelizare. Tineri, de vârsta celui mai mare fiu al meu, în flăcări pentru Hristos – investindu-şi toată pasiunea şi energia pe care le au acum pentru lucrurile din această lume în răspândirea evangheliei. Deşi fiul meu nu va fi unul dintre ei – el va fi cu mine în ceruri, lângă Hristos – îi cunosc pe mulţi dintre prietenii lui. Dacă cei 144.000 sunt precum aceştia, vor fi o forţă formidabilă de evanghelizare.

Al doilea grup pe care îl întâlnim sunt cei care vor fi produsul lucrării celor 144.000. O „mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mâini." (Apocalipsa 7:9)

Pentru cititori: aceasta nu este o introducere, ci o refamiliarizare. Am întâlnit deja această mulţime la cea de-a şasea pecete. Aceştia sunt sfinţii din necaz ascunşi sub altar şi cărora li s-au dat veşminte albe curate. Acum îi vedem îmbrăcaţi cu acestea şi, în loc să mai pledeze pentru judecata persecutorilor lor, ei cântă un cântec de laudă la adresa lui Dumnezeu: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!" (versetul 10) Întristarea se va transforma în bucurie când vom pătrunde în sala tronului marelui nostru Dumnezeu.

Odată ce Biserica va fi luată, responsabilitatea de a-L arăta pe Dumnezeu lumii îi va reveni poporului Israel. Două popoare, două roluri – amândouă iubite şi folosite de Dumnezeu.

Înainte să trecem mai departe, vă rog să observaţi identitatea principalilor evanghelişti din timpul necazului. Ei nu sunt din Biserică. Dumnezeu a trebuit să privească în altă parte ca să-şi găsească forţă de muncă. De ce? Pentru că Biserica nu va mai fi aici. Slujitorii lui aleşi şi plini de Duhul Sfânt se află deja în ceruri

cu El, astfel El Se întoarce spre slujitorii aleşi de El întâia oară şi le pune o pecete pe frunte (versetul 3). Poporul Israel a primit primul rolul de a fi o lumină pentru naţiuni. Când au refuzat această misiune, ea a fost dată Bisericii. Odată ce Biserica va fi luată, responsabilitatea de a-L arăta pe Dumnezeu lumii îi va reveni poporului Israel. Două popoare, două roluri – amândouă iubite şi folosite de Dumnezeu.

APOCALIPSA 8: DEZASTRE ECOLOGICE

Linişte. Mielul a rupt cea de-a şaptea pecete, iar Ioan s-a aşteptat să vadă un cal sau un cutremur sau ceva. Dar totul a stat în loc. Cât de sinistru trebuie să fi fost, cu toată anticipaţia care plutea în aer! În cele din urmă, după ce au trecut 30 de minute, s-a întâmplat ceva. Ioan a privit cum celor şapte îngeri care stăteau lângă tron le-au fost date trâmbiţe. Apoi, îngerului care supraveghea altarul tămâierii i-a fost dată o cantitate mare de tămâie, iar fumul a început să se ridice şi să umple încăperea. Totul continua să fie calm, însă toţi cei prezenţi stăteau ca pe ace.

Apoi, trebuie ca Ioan să fi căscat gura de uimire când îngerul de la altar a început brusc să zboare. Apucând o cădelniţă, a umplut-o cu foc de pe altar şi a azvârlit-o pe pământ. O dâră de fum a rămas în urma ei în timp ce aceasta străbătea atmosfera, prăbuşindu-se apoi pe pământ. A erupt o furtună electrică şi un cutremur a zguduit pământul. Acest semn de rău augur prevestea devastarea care avea să aibă loc – dezastre ecologice la scară largă.

Primul înger a sunat din trâmbiţă şi focul a izbucnit pe o treime de pe pământ. Cea de-a doua trâmbiţă a sunat şi o piatră mare – posibil un meteorit aprins – s-a prăbuşit în mare, omorând o treime din viaţa din ape şi distrugând o treime din ambarcaţiuni prin tsunami-ul rezultat. Un alt meteorit posibil sau poate o torpilă nucleară, a căzut pe pământ la cea de-a treia trâmbiţă, contaminând o treime din apa proaspătă. Când sunetul celei de-a

patra trâmbiţe a răsunat în ceruri, a avut loc o calamitate pe ceruri care a afectat soarele, luna şi stelele.

La finalul primelor patru trâmbiţe, pământul se clătina. Încălzirea globală şi schimbările climaterice au fost uitate de mult. Oamenii se întrebau cum a putut rezista pământul la toată bătaia pe care a primit-o.

Însă mai existau trei trâmbiţe din care mai trebuia să se sune.

APOCALIPSA 9: UN HOLOCAUST UMAN

Descrierea a ce se întâmplă la cea de-a cincea trâmbiţă este foarte tulburătoare. Dintr-un abis mare, plin de fum, a ieşit o armată de lăcuste. Nu era o armată a morţii, ci a agoniei. Ele au zburat pe întregul pământ, căutând oameni pe care să-i tortureze. Ocolindu-i în mod intenţionat pe evrei şi pe cei dintre neamuri care au devenit creştini, dar care nu au fost încă martirizaţi, ele i-au atacat pe toţi ceilalţi ca „să-i chinuiască cinci luni; şi chinul lor era cum e chinul scorpionului, când înţeapă pe un om. În acele zile, oamenii vor căuta moartea, şi n-o vor găsi; vor dori să moară, şi moartea va fugi de ei." (Apocalipsa 9:5-6) Cum trebuie să-l fi durut pe Ioan inima când era martor la mizeria prin care treceau masele de necredincioşi.

După ce a sunat din trâmbiţă cel de-al şaselea înger, acesta a eliberat alţi patru îngeri care aşteptau la râul Eufrat. Aceşti îngeri ai morţii au fost legaţi acolo de cine ştie câtă vreme exact pentru acest moment, în care aveau să fie eliberaţii în lume. După ce s-a întâmplat asta, au urmat măceluri. O treime din întreaga omenire a fost omorâtă.

Înapoi la matematică: deja am pierdut 1.8 miliarde de oameni la mâna călăreţului de pe calul gălbui, când a fost ruptă a patra pecete. Ne-au mai rămas 5.4 miliarde de oameni. Deşi mai mulţi au pierit la judecăţile trâmbiţelor, haideţi să continuăm să folosim

acest număr ca referință. După ce mai mor încă o treime – sau încă 1.8 miliarde – de oameni la mâna celor patru îngeri răzbunători, înseamnă că cel puțin jumătate din populația lumii de 7.2 miliarde de oameni vor fi murit până la finalul celei de-a șasea trâmbițe. Mai mult de 3.5 miliarde de suflete. Este greu să ne imaginăm asta.

Când considerăm că păcatul din viața noastră sau din viața altora nu este mare scofală, trebuie să ne amintim acest număr de neconceput. Păcatul înseamnă răzvrătire împotriva Creatorului. Înseamnă să-I transmitem că vom face lucrurile după voia noastră și nu după a Lui. Înseamnă să-I spunem că noi ne suntem dumnezeu și că El poate să-Și ia Biblia și regulile și să-Și pună pofta în cui. Păcatul – indiferent cât este de mare sau mic – contează.

Acest număr este menit și să ne amintească cât de mult Îi datorăm Mântuitorului nostru. În ciuda respingerii arogante pe care o suferă Dumnezeu din partea oamenilor, Isus tot a murit pentru noi. Datorită dragostei și jertfei Lui am primit oportunitatea glorioasă de a nu ne număra printre cei 3.5 miliarde de oameni șterși de pe fața pământului de mânia lui Dumnezeu – sau, poate mai rău, să ne numărăm printre cei care vor supraviețui.

Capitolul 10.

ISRAEL ÎN APOCALIPSA - PARTEA A DOUA

Sfârșitul a ce este vechi și începutul a ce este nou

Pe când pătrundem în Apocalipsa 10, Ioan este adus înapoi în narațiune. În loc să privească doar, el participă din nou la evenimente.

APOCALIPSA 10: UN MOMENT DULCE-AMĂRUI

La începutul capitolului, un înger mare a plecat din cer pe pământ:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc. În mână ținea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare, și piciorul stâng pe pământ și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor." (Apocalipsa 10:1-3)

Sosirea și chemarea acestei ființe spirituale minunate a determinat cele șapte tunete să-și transmită mesajul. Ioan era pe cale să noteze cuvintele tunetelor când o voce din ceruri i-a spus să păstreze pentru sine declarațiile lor.

Însă Ioan nu a avut timp să-şi aranjeze instrumentele de scris, deoarece acţiunea continua să meargă înainte. Îngerul cel mare şi-a întins mâna spre unde se afla Ioan în ceruri, jurând pe Dumnezeu şi pe creaţia Lui că misterele acestei mari Zile a Domnului care a fost declarată profeţilor cu mult timp în urmă, aveau să fie finalizate.

Vocea din ceruri i-a vorbit din nou lui Ioan şi i-a spus să meargă şi să ia o carte din mâna întinsă a îngerului. Când Ioan a făcut asta, îngerul i-a spus: „Ia-o (...) şi mănânc-o; ea îţi va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea." (versetul 9) Oricât de ciudat ni se pare nouă să auzim aceste lucruri, în lăuntrul lui Ioan cel mai probabil ceva a tresăltat. Acest lider al bisericii cunoştea Scripturile – începând cu educaţia lui pe când era un evreu tânăr şi în toate deceniile pe care le-a trăit fiind un lider în Biserica lui Dumnezeu. Când i s-a cerut să mănânce cartea, gândurile lui au zburat imediat spre experienţa lui Ezechiel:

> „M-am uitat, şi iată că o mână era întinsă spre mine şi ţinea o carte în chip de sul. A desfăşurat-o înaintea mea, şi era scrisă şi pe dinăuntru şi pe din afară; în ea erau scrise bocete, plângeri şi gemete. El mi-a zis: „Fiul omului, mănâncă ce vei găsi înaintea ta, mănâncă sulul acesta şi du-te de vorbeşte casei lui Israel!" Am deschis gura, şi mi-a dat să mănânc sulul acesta. El mi-a zis: „Fiul omului, hrăneşte-ţi trupul şi umple-ţi măruntaiele cu sulul acesta pe care ţi-l dau!" - L-am mâncat, şi în gura mea a fost dulce ca mierea." (Ezechiel 2:9-3:3)

Un sul scris pe dinăuntru şi pe dinafară era întins de o mână ca cronicarul să-l ia şi să-l mănânce. Lui Ioan i s-a cerut acum acelaşi lucru. Când a mâncat Ezechiel sulul, acţiunea lui a slujit ca o afirmare a faptului că cuvintele rostite de profet erau de la Domnul. Cuvântul lui Dumnezeu se afla acum în interiorul lui, iar din acea sursă avea Ezechiel să profeţească. Ioan a primit acum aceeaşi afirmare. El a înghiţit dulceaţa cuvintelor Domnului,

însă, în cazul lui, ce a mâncat nu i-a căzut bine. Ce avea să li se întâmple evreilor şi necredincioşilor era atât de îngrozitor – atât de devastator – încât adevărul acestor lucruri a ars în stomacul lui.

Precum Ioan, şi noi trebuie să „înghiţim" Cuvântul lui Dumnezeu, care este dulce şi delicios. În acest fel învăţăm despre cine este Dumnezeu şi despre dorinţa Lui ca noi să fim împreună cu El. Noi descoperim şi acceptăm planul măreţ al mântuirii care vine prin jertfa lui Isus pe cruce. Noi „gustăm şi vedem ce bun este Domnul" (Psalmul 34:8). Totuşi, când ne facem timp să ne gândim la cei pe care-i iubim, la prietenii noştri şi la vecinii noştri care vor avea de îndurat judecăţile peceţilor şi trâmbiţelor şi potirelor, ar trebui să ne producă durere de stomac. Cunoaştem ramificaţiile teribile ale respingerii adevărului minunat al lui Dumnezeu, iar asta ar trebui să ne motiveze să fim viligenţi în a împărtăşi ce ne-a fost descoperit în Scripturi – în acelaşi fel în care Ioan a fost atât de motivat să împărtăşească ce i-a descoperit Dumnezeu în mod direct.

Harul lui Dumnezeu nu are limite. Chiar şi în această perioadă de pedeapsă şi disciplină, Domnul continuă să cheme oamenii la pocăinţă.

APOCALIPSA 11: PREDICATORII IERUSALIMULUI ŞI CUTREMURUL

Harul lui Dumnezeu nu are limite. Chiar şi în această perioadă de pedeapsă şi disciplină, Domnul continuă să cheme oamenii la pocăinţă. Este important să nu pierdem din vedere inima Domnului în toiul a tot ce se întâmplă în Apocalipsa. Precum a spus şi Petru, Dumnezeu „doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă." (2 Petru 3:9) Pentru a ajunge la acest lucru, a trimis întâi 144.000 de oameni să ducă evanghelia pretutindeni în lume. Acum vedem cum mai adaugă încă alţi doi martori, iar această pereche este unică.

Aceşti doi bărbaţi au predicat, din Ierusalim, mesajul de acuze şi avertizări. Au vorbit despre nădejdea care se găseşte în Isus şi despre lipsa absolută a nădejdii pentru cei care nu-L au pe El. Precum profeţii din vechime, ei le-au spus oamenilor ceea ce nu voiau să audă – că sunt păcătoşi şi că pedeapsa păcatului lor este acum peste ei. În timp ce populaţia întregului pământ i-a urmărit la televizor pe aceşti doi oameni, mânia lor faţă de aceştia a crescut. După ce am văzut revoltele violente care au avut loc în anul 2020 în statele Unite, în Europa şi în Orientul Mijlociu, nu ne-ar fi greu să ne imaginăm scenele tumultuoase care îi înconjoară pe cei doi. O gloată cu megafoane, incantaţii vulgare şi cu gesturi obscene îi vor înconjura şi îi vor presa din toate părţile. Apoi, când, în mod inevitabil, un bărbat ascuns după o mască neagră se va năpusti asupra lor, mulţimea va avea parte de o surpriză teribilă. Când vor fi atacaţi, „le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmaşii lor; şi, dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta." (Apocalipsa 11:5)

Cel mai probabil nu va fi nevoie de multe atacuri la adresa celor doi ca oamenii să se prindă că ar face bine să nu se atingă de ei. Totuşi, asta nu înseamnă că vor asculta de aceste voci ale lui Dumnezeu. Căutând să atragă atenţia oamenilor, martorii vor trece la planul B. Li se va da „putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele profeţiei lor; şi au putere să prefacă apele în sânge şi să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi" (versetul 6). Dar chiar şi cu aceste demonstraţii ale puterii lui Dumnezeu, puţini se vor pocăi.

Ioan a scris apoi: „Când îşi vor isprăvi mărturisirea lor, fiara, care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui şi-i va omorî. Şi trupurile lor moarte vor zăcea în piaţa cetăţii celei mari, care, în înţeles duhovnicesc, se cheamă 'Sodoma' şi 'Egipt', unde a fost răstignit şi Domnul lor" (versetele 7-8). Observaţi că abia după ce au împlinit sarcina pe care le-a dat-o Dumnezeu, i-a

putut învinge fiara. Fiara nu a avut nici o putere să-i oprească să facă voia lui Dumnezeu. Tot ce a putut să facă a fost să-i învingă atunci când Dumnezeu i-a dat în mâna ei. Şi chiar şi atunci, victoria a fost de partea lui Dumnezeu şi a martorilor Lui.

„Dar, după cele trei zile şi jumătate, duhul de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei şi s-au ridicat în picioare, şi o mare frică a apucat pe cei ce i-au văzut. Şi au auzit din cer un glas tare, care le zicea: 'Suiţi-vă aici!' Şi s-au suit într-un nor spre cer; iar vrăjmaşii lor i-au văzut" (versetele 11-12). După 3 zile au fost înviaţi din morţi, la fel ca Isus. Apoi s-au înălţat la cer, la fel ca Isus. Şi, dacă oamenii nu au fost îndeajuns de zdruncinaţi după aceste evenimente, un cutremur devastator a lovit imediat Ierusalimul, distrugând o zecime din oraş.

APOCALIPSA 12: NAŢIUNEA CARE NU VA PIERI

Israel este naţiunea care nu va pieri – indiferent de cât de mult s-au chinuit alte naţiuni în trecut să o şteargă de pe faţa pământului. Existenţa continuă a evreilor este o mărturie a puterii şi planului Dumnezeului Atotputernic. În acest capitol, Dumnezeu Îşi descoperă planul – din trecut şi din viitor – pentru poporul Lui. De ce? Pentru că mântuirea lor finală este scopul principal al acestei perioade de zguduire a pământului.

În Apocalipsa 12, în timp ce Ioan privea, în cer s-a arătat un semn interesant. El a văzut o femeie, un copil şi un balaur. Femeia reprezenta Israelul, copilul Îl reprezenta pe Isus şi balaurul pe Satana. Balaurul a încercat să-l devoreze pe copilul care abia se născuse din femeie. Însă copilul, Isus, a fost „răpit" la cer. Cu alte cuvinte, Satana a încercat să-L distrugă pe Isus determinându-i pe romani şi pe evrei să omoare „copilul". Însă Isus a înviat din morţi şi S-a înălţat înapoi în casa Lui din ceruri. Între timp, femeia, Israel, a fost protejată în pustiu vreme de trei ani şi jumătate.

Această protecție divină poate fi observată în faptul că noi, evreii, după 2.000 de ani de încercări din partea diavolului de a ne distruge pe parcursul veacului Bisericii, încă trăim. Cu toate acestea, pasajul vorbește și despre un număr specific de zile în care Israel, ca națiune, va fi protejat în pustie. Pustia, în context, este literalmente o pustie – un loc uscat, cu stânci, cu nisip. Iar timpul este unul exact – trei ani și jumătate.

Referindu-se la relația dintre Anticrist și Israel în cei șapte ani de necaz, Daniel a scris: „El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât." (Daniel 9:27)

Cuvântul evreiesc tradus în text drept „va face" este *heghir* și înseamnă mai mult decât doar „a fi de acord" sau „a face". Aceste cuvinte sunt prea statice. În schimb, cuvântul indică spre viitor și are în el ideea de „creștere". Dacă ar fi să-i cer unuia dintre copiii mei să dea volumul televizorului mai tare, aș folosi cuvântul *heghir*.

Acest lucru este adevărat când vine vorba de legământul cu Anticrist. Dragostea și admirația evreilor față de fiară vor crește în prima jumătate a săptămânii, sau în primii trei ani și jumătate. Pacea va domni. Dar apoi Anticrist își va da arama pe față. Evreii își vor da seama că acest bărbat nu este Mesia. Vor înțelege că au fost înșelați și vor părăsi Ierusalimul pe perioada necazului. Ceilalți trei ani și jumătate sunt ce a văzut Ioan în această viziune, când Dumnezeu Își va proteja poporul, pentru că nu Și-a încheiat afacerile cu el.

APOCALIPSA 13: ANTICRIST 1 ȘI 2

În filmele populare în care este descris Anticrist, este arătat precum un personaj înfricoșător, sinistru – jumătate om, jumătate diavol. Dar este doar perspectiva hollywoodiană, complet

ignorantă față de Biblie. Chiar și diavolul știe că poți prinde în capcană mai mulți oameni dacă folosești miere și nu oțet. El știe că pentru a-i atrage pe cei naivi în înșelăciunile lui, trebuie să se deghizeze „într-un înger de lumină" (2 Corinteni 11:14). Aceeași tactică o folosește cu favoritul lui, Anticrist.

De data aceasta, Ioan a văzut două fiare. Prima fiară – ieșind din mare – nu a pornit să terorizeze lumea. Nu era plină de coarne și de copite, având o furcă și o coadă cu ghimpi. În schimb, avea o personalitate puternică și carismă. Oamenii erau atrași de ea. După vindecarea miraculoasă a unei răni la cap care-i fusese pricinuită, el și-a arătat farmecele și oamenii i-au căzut în capcană. „Și tot pământul se mira după fiară. Și au început să se închine balaurului, pentru că dăduse puterea lui fiarei. Și au început să se închine fiarei, zicând: Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?" (Apocalipsa 13:3-4)

Vreme de 42 de luni – trei ani și jumătate – Anticrist a acceptat laudele și adorarea națiunilor, inclusiv, după cum am văzut, a Israelului.

Pe măsură ce Ioan continua să observe scena desfășurându-se, a apărut încă o fiară – aceasta ieșind din pământ. Această fiară, un al doilea Anticrist, este numită profetul mincinos. Așa cum un profet adevărat îndreaptă oamenii spre Dumnezeu, profetul mincinos îndreaptă oamenii spre un dumnezeu fals:

> „Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie, și trăia." (versetele 12-14)

Cea de-a doua fiară va prelua controlul asupra sistemului financiar global. Pentru a cumpăra sau vinde orice, oamenii vor fi nevoiți să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte. Semnul este numele fiarei și este reprezentat printr-un număr – 666. Într-o vreme, ideea unui anume indicator individual mondial care să fie folosit în comerț părea din ală lume, sau cel puțin părea un mare mister, dar astăzi, nu mai este așa. Tehnologia cipurilor digitale personale este deja disponibilă. Comerțul a început să treacă de la bani gheață la carduri de credit și progresează la momentul de față spre telefoanele noastre. Nu va mai trece mult până să se facă următorul pas logic, spre cipuri personale de identificare incorporabile.[10]

APOCALIPSA 14: EXPLOZIA EVANGHELIZĂRII

În luna noiembrie a anului 1942, după numeroase înfrângeri, forțele militare britanice au obținut prima lor victorie majoră, convingându-l pe generalul mareșal nazist Erwin Rommel și armata lui de tancuri Panzer să facă cale întoarsă. Această victorie militară l-a determinat pe prim-ministrul Winston Churchill să se adreseze Camerei Comunelor cu un optimism reținut: „Acesta nu este sfârșitul. Nu este nici măcar începutul sfârșitului. Dar se poate să fie sfârșitul începutului."[11] Când narațiunea lui Ioan s-a îndepărtat de judecățile trâmbițelor de la finalul capitolului 9 din Apocalipsa, acesta a fost sfârșitul începutului mâniei lui Dumnezeu, fiind turnate peste creația Lui. Aici, în capitolul 14, ne găsim la începutul sfârșitului.

Acesta începe destul de pozitiv cu o privire înapoi la cei 144.000 de evangheliști. Aici sunt identificați ca fiind „cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel" (Apocalipsa 14:4). Ce bucurie stă în cunoașterea faptului că va exista o „explozie a evanghelizării" în timpul necazului, ca urmare a faptului că acești oameni vor răspândi evanghelia mântuirii. Deși va fi extrem de dificil pentru

creştini în acea perioadă – majoritatea suferind martiraje – ne putem bucura de faptul că fiara şi adepţii ei nu vor putea să se atingă decât de trupurile acestor sfinţi din necaz. Sufletele lor vor fi în siguranţă lângă Mântuitorul lor.

Apoi, o voce l-a chemat din ceruri pe Ioan, având un mesaj foarte ameninţător. Amintind de mesajul lui Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, şi a muri este un câştig" (Filipeni 1:21), vocea i-a poruncit lui Ioan: „'Scrie: Ferice de acum încolo de morţii care mor în Domnul!' 'Da', zice Duhul, 'ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează!'" (Apocalipsa 14:13)

Pentru sfinţii din necaz, existenţa va însemna suferinţă şi nenorociri. Dar va însemna, de asemenea, şi posibilitatea de a-i atrage pe alţii în Împărăţia lui Dumnezeu. Iar martirajul va însemna odihnă de la toată suferinţa.

Eu cred că toţi avem abilitatea de a îndura suferinţă şi persecuţie, dacă trei condiţii vor fi adevărate: prima, să ştim că vor dura doar o perioadă; a doua, să ştim că prin acestea împlinim ceva ce merită osteneala; a treia, să existe o răsplată la final. Acest lucru a fost adevărat în cazul lui Pavel. El ştia că va veni o vreme când viaţa lui se va sfârşi. Suferinţa şi persecuţia nu aveau să ţină o veşnicie. De asemenea, împlinea ceva care merita osteneala, ştiind că va vedea „roadele muncii sale" (Filipeni 1:22) atâta timp cât va mai fi pe pământ. În cele din urmă, el era sigur că atunci când va părăsi această viaţă, va fi „împreună cu Hristos" (1:23), lucru care a recunoscut deja că „ar fi cu mult mai bine". Acea vreme avea să vină, însă nu sosise încă.

Sfinţii din necaz vor şti şi înţelege că Ziua Domnului este limitată de timp. Fie îşi vor pierde vieţile, fie vor fi martori celei de-a doua veniri a lui Hristos. Însă, între timp, ei vor răspândi evanghelia, folosindu-şi timpul care le-a rămas pe pământ în cel mai important şi productiv mod posibil. Toate acestea în timp

ce vor fi conştienţi că într-o zi răsplata lor va fi să-L vadă pe Mântuitor faţă în faţă şi să petreacă veşnicia în prezenţa Lui. Dacă staţi să vă gândiţi, nu există nici o diferenţă între situaţia lor şi a noastră, cu excepţia faptului că ei Îl vor sluji pe Dumnezeu într-o lume care va fi distrusă în mod sistematic şi în care lucrurile vor degenera şi mai mult.

APOCALIPSA 15: PAUZA CARE ADUCE ÎMPROSPĂTARE

Acesta este un capitol de pregătire şi laudă. Este o gură mare de aer înainte de începerea ultimei serii de judecăţi. Ioan a văzut înaintea lui o mare de sticlă licărind cu reflexii de foc. Pe acea sticlă stătea un cor de sfinţi din necaz – cu alăute în mâini şi pregătiţi să Îl laude pe Dumnezeu. În mod interesant, Ioan i-a descris pe aceşti sfinţi ca fiind „biruitorii fiarei" (Apocalipsa 15:2). Poate vă gândiţi: „Stai, toţi aceşti oameni sunt morţi. Cum este aceasta o victorie?" Trebuie să ne amintim că victoria finală se câştigă nu în domeniul fizic, ci în cel spiritual. Fiara le-a luat trupul, însă sufletele lor veşnice sunt în siguranţă în prezenţa lui Dumnezeu.

De aceea ei vor putea să izbucnească în acest cântec: „Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule atotputernice! Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, şi cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu eşti sfânt, şi toate neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta,pentru că judecăţile Tale au fost arătate!" (versetele 3-4)

Pe măsură ce urmărim ce se întâmplă în continuare, este important să ne amintim cuvintele acestor sfinţi: „Drepte şi adevărate sunt căile Tale." Dumnezeu acţionează doar în dreptate. În timp ce noi poate ne înfiorăm sau chiar plângem la distrugerea care urmează să vină peste pământ, trebuie să ne amintim că totul este complet justificabil şi corespunzător. Când citim descrierea lui Ioan despre cele şapte potire care sunt date celor şapte îngeri,

să ne gândim la faptul că mânia conținută în acele potire este meritată și dreaptă.

APOCALIPSA 16: DRUMUL SPRE ARMAGHEDON

Acesta este unul dintre cele mai triste și mai tragice capitole din Biblie. Setul final de judecăți – judecățile potirelor – va fi eliberat pentru a devasta ecologia pământului și trupurile fizice ale oamenilor. Judecățile din aceste potire vor pava calea înspre bătălia finală.

Primele cinci potire au fost turnate unul după altul. În primul rând, bube îngrozitoare au apărut pe trupurile celor care aveau semnul fiarei. Apoi a urmat distrugerea tuturor vietăților din ape, urmată de contaminarea apei potabile. Cel de-al patrulea potir a adus o căldură arzătoare a soarelui. Când oamenii au început să strige de necaz, Domnul le-a luat soarele, învăluind pământul într-un întuneric absolut, claustrofobic.

Înțeleg în sfârșit oamenii de pe pământ și se pocăiesc? Fac orice altceva în afară de asta. După cel de-al patrulea potir, ei „au hulit Numele Dumnezeului care are stăpânire peste aceste urgii și nu s-au pocăit ca să-I dea slavă." (Apocalipsa 16:9) Apoi, în toiul întunecimii și al suferinței produse de al șaselea potir, din nou „au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele, și nu s-au pocăit de faptele lor" (versetul 11). Va exista atât de multă orbire spirituală și spălare pe creier încât oamenii nu se vor întoarce la Dumnezeu. În loc să se pocăiască, ei vor blasfemia. Această ură absolută împotriva lui Dumnezeu îi va determina pe împărații lumii să pornească un război împotriva Lui, în orașul Lui cel sfânt. Duhuri demonice se vor duce „la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atotputernic. (...) Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon" (versetele 14, 16).

Armaghedon. Acesta este singurul loc din Scripturi în care citim acest cuvânt. Este, în realitate, un loc minunat, care a dobândit o reputaţie proastă din pricina lucrurilor care vor avea loc acolo. Casa mea dă direct înspre această regiune luxuriantă şi fertilă – cunoscută şi ca Valea Izreel. Este o minune să mă gândesc că într-o bună zi, armatele lumii se vor aduna dincolo de pridvorul meu pregătindu-se pentru a mărşălui spre Ierusalim – la 97 de km depărtare în sud – pentru marea bătălie.

Când a fost turnat cel de-al şaptelea potir, distrugerea a fost mare. Un cutremur masiv a zguduit lumea, transformând geografia şi distrugând Babilonul. Acesta a fost urmat de grindină cu pietre de 45 de kg, distrugând mulţi oameni, multe animale şi multe structuri. Din nou, care a fost răspunsul oamenilor? „Şi oamenii au hulit pe Dumnezeu, din pricina urgiei grindinei, pentru că această urgie era foarte mare" (16:21).

Imaginaţi-vă să trăiţi în acele condiţii. Dacă credeţi că a trăi în perioada pandemiei cu coronavirus este o nenorocire prea mare, aceasta nici nu se compară cu ce urmează să vină. Amintiţi-vă, acestea nu sunt doar judecăţi ipotetice. Nu vorbim în limbaj figurativ. Aceste lucruri li se vor întâmpla unor oameni reali. Vă puteţi imagina părinţii sau soţia sau copiii trecând prin aceste nenorociri? Nu vă motivează ce citiţi să faceţi tot posibilul ca ei să înţeleagă cum pot evita mânia lui Dumnezeu, prin acceptarea darului Său fără de plată al harului?

Există totuşi un lucru pozitiv pe care-l putem extrage din acest capitol de nenorociri. Când Ioan îl vede pe al şaptelea înger turnându-şi potirul, aude o voce din ceruri – vocea lui Dumnezeu care şade pe tronul Său – spunând un singur cuvânt: „*Gegonen!*" Tradus, acest cuvânt grecesc înseamnă „S-a isprăvit!" Cu cel de-al şaptelea potir, mânia lui Dumnezeu faţă de pământ va fi satisfăcută. În timp ce încă mai sunt judecăţi spirituale, cele fizice s-au încheiat.

APOCALIPSA 17-18: PRĂBUȘIREA RELIGIEI GLOBALE ȘI FALIMENTUL ECONOMIEI MONDIALE

Acestea sunt singurele două capitole pe care le vom lua împreună, deoarece merg mână-în-mână. Aici citim despre căderea finală a Babilonului. În multe locuri din Scripturi, Babilonul apare ca antiteza Ierusalimului. Acesta este un centru al închinării la idoli; Ierusalimul are templul lui Dumnezeu. Originile Babilonului sunt bazate pe confuzia și divizarea de la turnul Babel; originile Ierusalimului sunt bazate pe legământul clar și veșnic al lui Dumnezeu cu Avraam. Babilon este un centru al păcatului; Ierusalim este pus deoparte ca să fie sfânt. Babilon este destinat distrugerii; Ierusalim este destinat să fie veșnic orașul sfânt al lui Dumnezeu.

Dacă Ierusalim este orașul lui Dumnezeu, atunci, prin antiteză, Babilon este orașul Satanei. Ce vedem în capitolele 17-18 este o prefigurare a distrugerii finale a diavolului și căilor sale.

În primul rând, în capitolul 17 suntem martorii căderii sistemului religios mondial care a controlat structurile politice și economice globale. Femeia care stă pe fiară a condus masele în idolatrie religioasă. Însă influența ei asupra inimilor oamenilor se va prăbuși sub dominația puterilor mondiale.

Apoi, în capitolul 18, Dumnezeu distruge sistemul economic și politic în doar 60 de minute: „Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!" (Apocalipsa 18:10) Vă amintiți colapsul economiei din America la începutul pandemiei? Într-un timp foarte scurt, Statele Unite au trecut de la a avea una dintre cele mai bune stări economice din toată istoria națiunii la șomaj masiv, la scăderea bursei de valori și la afaceri închise pretutindeni în țară. Și tot nu se compară cu ce va experimenta economia globală în Apocalipsa 18. Va face ca colapsul bursei de valori din anul 1929 și Marea Depresie care a urmat să pară o nimica toată.

APOCALIPSA 19: O NUNTĂ MINUNATĂ

Din Apocalipsa 4 şi până acum am urmărit naraţiunea disciplinei lui Israel şi pedepsei necredincioşilor. În capitolul 19, Biserica intră din nou în scenă, iar când se întoarce o face cu frumuseţe şi tărie.

Naraţiunea lui Ioan părăseşte pământul şi se mută din nou în ceruri. Când a ajuns acolo s-au auzit multe cântece de Aleluia. *Aleluia* înseamnă „Dumnezeu fie lăudat" sau „laudă Domnului". Este un strigăt de mulţumire şi laudă şi afirmare şi uimire. Ioan a auzit întâia oară această exclamaţie plină de bucurie de la o mulţime mare (19:1, 3), apoi de la cei 24 de bătrâni şi de la cele patru făpturi vii (versetul 4), apoi din nou de la o mulţime mare (versetul 6). Toţi Îl lăudau pe Domnul, vorbind despre măreţia Lui. Despre ce este această celebrare? Despre distrugerea curvei Satanei, Babilonul şi nunta miresei lui Hristos, Biserica.

Nu ştim cum va arăta această ceremonie de căsătorie cerească a lui Hristos cu Biserica Lui. Fiecare cultură are tradiţiile ei individuale când vine vorba de căsătorie şi majoritatea dintre ele sunt foarte emoţionante şi minunate. Este foarte probabil ca ceea ce vom experimenta noi, Biserica, în uniunea cu Mântuitorul nostru, să fie cum nu ne putem imagina sau gândi. Dragoste mai presus de înţelegere; frumuseţe de nemăsurat.

Celebrând această uniune, glasurile mulţimii au răsunat: „Aleluia! Domnul Dumnezeul nostru cel atotputernic a început să împărăţească. Să ne bucurăm, să ne înveselim şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit" (versetele 6-7). Ioan a încercat apoi să descrie mireasa: „şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat. (Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor)" (versetul 8). Mireasa, trecând prin ceremonie, era acum gata de marea sărbătoare a căsătoriei.

Trebuie ca vederea miresei să fi fost o experienţă de necrezut pentru Ioan, ştiind că undeva în acea mulţime de oameni se află şi el. Oare a reuşit să se vadă având un trup nou, înviat? Oare el şi viitorul Ioan au făcut contact vizual, cel din viitor zâmbindu-i intenţionat?

Întâlnirea lui Ioan cu mireasa a fost una copleşitoare. La un moment dat a devenit atât de emoţionat de ce vedea, că a căzut la pământ închinându-se îngerului care-l însoţea. Acesta l-a oprit rapid: „Fereşte-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-slujitor cu tine şi cu fraţii tăi care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Isus este duhul profeţiei.)" (versetul 10) Pe pământul acesta există oameni măreţi. Pretutindeni în jurul nostru există fiinţe spirituale puternice. Dar nu există nimeni şi nimic vrednic de închinarea noastră în afară de Dumnezeu Tatăl şi Fiul Său, Isus Hristos.

Acum că am întâlnit mireasa, a venit vremea să prezentăm mirele:

> „Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios" - şi „Cel adevărat", şi El judecă şi Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti şi purta un nume scris pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu". Oştile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subţire, alb şi curat. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Şi va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină şi pe coapsă avea scris numele acesta: ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMNUL DOMNILOR." (versetele 11:16)

Este uimitor! Isus Hristos, în toată gloria Sa, Se va întoarce pe pământ a doua oară. Iar noi ne vom întoarce cu El, înapoia Lui,

pregătiți de luptă. Adeseori am spus că atunci când Isus Se întoarce prima dată, ne vom dori să-I vedem fața. Îl vom vedea față în față când ne va aduna pe nori, la răpire. La cea de-a doua venire, ne vom dori să-I vedem spatele. Dacă Îl vom vedea din spate, înseamnă că-L vom urma în luptă. Dacă Îl vom vedea din față, atunci noi vom fi cei cu care Se va război, și am face bine s-o luăm la sănătoasa!

Nu există urmă de îndoială referitoare la rezultatul bătăliei celei mari. Cum pariezi împotriva unui adversar atotputernic? Nu o faci. Victoria va fi a lui Isus. Forțele vrăjmașului vor fi anihilate, iar fiara și profetul mincinos vor fi primii care vor fi aruncați în iazul de foc.

La acel moment, Biserica va fi înapoi pe pământ, toți având trupuri înviate. Cine altcineva va mai fi în lume? Vor fi sfinții din necaz care au reușit cumva să supraviețuiască până la final fără să fie omorâți. Și vor fi evreii – poporul lui Dumnezeu, pe care El l-a cruțat până acum. Acesta este momentul măreț pe care tânjesc să-l văd – momentul despre care vorbește Pavel în Romani, când scrie: „Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul pe care-l voi face cu ei, când le voi șterge păcatele." (Romani 11:26-27). Această trezire în masă va avea loc când evreii Îl vor recunoaște în sfârșit pe Mesia, pe care L-au respins, pentru cine este cu adevărat. Fiecare bărbat, femeie, copil se va preda lui Isus Hristos, acceptându-L atât ca Mântuitor, cât și ca Domn al lor. Ce zi glorioasă va fi aceea!

APOCALIPSA 20: PLANETA PĂMÂNT SUB O NOUĂ ADMINISTRAȚIE

Cu Hristos întors pe pământ, lumea va intra sub o nouă administrație. Până în acel moment, Satana a avut autoritate peste planetă. Isus l-a numit „stăpânitorul lumii acesteia" (Ioan 12:31), iar Pavel s-a referit la el prin cuvintele „dumnezeul

veacului acestuia" (2 Corinteni 4:4). Însă timpul diavolului pe acest pământ s-a încheiat – în mare parte. Ioan a privit cum un înger s-a apropiat de Satana:

> „El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme." (Apocalipsa 20:2-3)

De aici începe împărăţia de 1000 de ani. Vreme de 1000 de ani, Hristos va domni din Ierusalim. Va fi o vreme de pace şi neprihănire. Însă neprihănirea nu va dura. Deşi Satana nu va mai fi în preajmă, vor continua să fie oameni care încă vor trăi în trupuri de carne. Deşi diavolul nu va mai fi în preajmă ca să „determine pe cineva să păcătuiască", vor mai fi oameni care vor avea încă natura înclinată spre păcat şi vor păcătui. De aceea, când Satana este eliberat înapoi în lume, va găsi un public pregătit, format din descendenţii rătăcitori ai acelor evrei şi ai sfinţilor din necaz care au supravieţuit şi care au intrat în împărăţia de 1000 de ani cu trupurile lor muritoare.

Satana va organiza o răzvrătire care se va materializa într-o altă bătălie a lui Gog şi Magog. Din nou, înfrângerea răzvrătiţilor va fi rapidă şi sigură. Toţi cei care Se împotrivesc lui Dumnezeu vor fi nimiciţi, iar diavolul va fi aruncat în iazul de foc, alăturându-i-se fiarei şi profetului mincinos. La momentul de faţă, Satana crede că are puterea, însă singura putere pe care o deţine este cea pe care i-o dă Dumnezeu. Când i se va scurge timpul, nu va mai avea nici o putere.

Apocalipsa 20 se încheie cu judecata de la tronul mare şi alb, despre care vom discuta în următorul capitol din cartea aceasta.

APOCALIPSA 21: ÎNAPOI LA TABLA DE DESENAT

Când păcatul a pătruns în lume, a adus cu el şi moartea. În aceasta sunt incluse moartea spirituală, care a dus la separarea omenirii de Dumnezeul sfânt şi moartea fizică, care a dus la deteriorarea întregii creaţii. În Apocalipsa 21, deoarece pământul vechi şi cerul vechi sunt întinate şi nu mai pot fi salvate, Dumnezeu Se va întoarce la tabla Lui de desenat şi va crea un cer nou şi un pământ nou, apoi noul Ierusalim va coborî din ceruri.

„Iată, Eu fac toate lucrurile noi" (Apocalipsa 21:5), va spune Domnul de pe tronul Său. Nu ni se oferă detalii despre cum vor arăta Cerul şi Pământul 2.0. Cu toate acestea, dacă se vor asemăna doar puţin cu Noul Ierusalim vor fi mai mult decât spectaculoase. Despre oraşul cel sfânt îmbunătăţit, Ioan scrie:

> „Zidul era zidit de jasp, şi cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetăţii erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul: cea dintâi temelie era de jasp; a doua, de safir; a treia, de calcedonie; a patra, de smarald; a cincea, de sardonix; a şasea, de sardiu; a şaptea, de crisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, de crisopraz; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist. Cele douăsprezece porţi erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr-un singur mărgăritar. Uliţa cetăţii era de aur curat, ca sticla străvezie. În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeul cel Atotputernic ca şi Mielul sunt Templul ei. Cetatea n-are trebuinţă nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, şi făclia ei este Mielul." (versetele 18-23)

Ce licărire trebuie să fi avut ochii îmbătrâniţi ai lui Ioan când au reflectat nestematele care străluceau de la lumina lui Hristos! Se poate să nu ştim cum vor arăta cerul nou şi pământul nou, dar de un lucru putem fi siguri – nu vom fi dezamăgiţi.

APOCALIPSA 22: GATA SAU NU, AM SOSIT!

Acest capitol de pe urmă face referire la promisiunea Domnului de a Se întoarce la ai Lui. Într-un fel, ultimul capitol ne întoarce în vremea noastră – în realitatea noastră – şi ne vorbeşte despre dragostea lui Dumnezeu, nădejdea credinciosului, plata păcatului, care este moartea şi, desigur, despre darul fără de plată al vieţii veşnice. Vorbeşte despre profeţiile descoperite în carte şi despre urgenţa responsabilităţii noastre în calitate de ambasadori ai lui Hristos. Isus a spus: „Şi iată, Eu vin curând! - Ferice de cel ce păzeşte cuvintele prorociei din cartea aceasta!" (Apocalipsa 22:7)

Isus le spunea aceste lucruri bisericilor din primul secol, dar ni le spune, de asemenea, şi nouă. Noi suntem mireasa, iar Duhul Sfânt este în noi. Noi trebuie să aşteptăm cu nerăbdare întoarcerea Lui ca să ne ia la El. „Şi Duhul şi Mireasa zic: 'Vino!', şi cine aude să zică: 'Vino!', şi celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieţii fără plată!" (versetul 17) Trebuie să ne alăturăm acestui cor, strigând şi noi ca Isus să vină curând.

Apropo, doar pentru că vă doriţi ca Isus să Se întoarcă nu înseamnă că aţi fost învinşi de lume. Această dorinţă după întoarcerea lui Hristos este o atitudine pe care ar trebuie să o avem tot timpul. Îmi amintesc de primele mele săptămâni petrecute în armată, când eram foarte depresiv. Nu mai voiam să stau acolo nici măcar un minut în plus. A fost foarte greu, foarte dificil. „Serios, Doamne – oricând. Sunt pregătit!" Pentru mine era o mângâiere să mă gândesc la întoarcerea lui Hristos. Obişnuiam să cânt un cântec: „Ana hazor na Yeshua, Melech HaYehudim", sau „Te rog, întoarce-Te, Yeshua, Regele iudeilor". Cerinţa mea venea cu adevărat din inima mea. „Oricând eşti gata, Doamne Isuse, şi eu sunt gata!"

Promisiunea a ce are să se întâmple ar trebui să fie o mare încurajare pentru noi, toţi cei din biserică.

Păcatul trebuie pedepsit, dar harul lui Dumnezeu este mare. Nimeni din Biserică nu trebuie să suporte terorile descrise în Apocalipsa. Din nefericire, există atât de mulţi oameni care vor alege să îndure necazul refuzând oferta gratuită a lui Isus de mântuire prin credinţa în El. Pentru noi, cei din biserică, această carte biblică ar trebuie să slujească precum un impuls ca să ne îndreptăm atenţia înspre planurile Tatălui până când vom ajunge fie în mormânt, fie pe nori.

Promisiunea a ce are să se întâmple ar trebui să fie o mare încurajare pentru noi, toţi cei din biserică. Pavel le-a scris tesalonicenilor: „Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El. De aceea mângâiaţi-vă şi întăriţi-vă unii pe alţii, cum şi faceţi în adevăr." (1 Tesaloniceni 5:9-11)

Nu ne vom afla aici când judecăţile vor fi turnate, în timpul necazului. Vom fi împreună cu Mântuitorul nostru. Să fim în prezenţa Lui şi să-I vedem faţa ar trebuie să ne slujească precum o motivaţie de a face să răsune mai departe cuvintele bătrânului apostol, autor şi prieten al Mântuitorului: „Vino, Doamne Isuse!" (versetul 20)

PARTEA A PATRA:
DOUĂ POPOARE, O FAMILIE

Capitolul 11.

CINE, UNDE MERGE?

Un loc pentru toți, și toți la locul lor

Cine, unde merge? Aceasta este întrebarea pe care majoritatea oamenilor o adresează la un moment dat în viața lor. Când murim, unde mergem? Unii merg sus și unii merg jos? Ajungem să reluăm ciclul, ca să mai avem o șansă la viață – de preferat în care să facem mai bine decât în trecut? Ajungem toți în același loc – adică, drumurile tuturor religiilor duc în cer? Există un plan diferit de mântuire pentru evrei față de cel pentru Biserică – unul pentru poporul vechiului legământ și unul pentru poporul celui nou? Cum funcționează toate acestea?

De cele mai multe ori, oamenii încearcă să evite întrebările despre moarte. De fapt, ei preferă să nu se gândească deloc la moarte. Este un subiect inconfortabil – chiar puțin înspăimântător. Dar sunt dăți în care suntem confruntați cu ce se întâmplă după moarte. În special la înmormântări. De multe ori îi veți auzi pe oameni vorbind despre cei pe care-i iubesc și care-i privesc din ceruri sau umblă alături de ei și îi protejează, sau devin unii dintre îngerii noi ai lui Dumnezeu. Nu putem să-i învinuim că se agață de asemenea nădejdi în încercarea de a face față durerii. Din nefericire, acestea sunt doar idei care să-i facă să se simtă bine și care nu au nici o susținere biblică.

Puţine întrebări sunt mai importante decât cele despre viaţa de apoi, deoarece moartea, pentru fiecare dintre noi, este esenţialmente chiar după colţ. Unde mergem după ce murim? Unii pun această întrebare deoarece şi-au pierdut părinţii. Alţii întreabă ca să ştie ce se va întâmpla cu necredincioşii pe care îi cunosc. Alţii sunt curioşi cu privire la ce s-a întâmplat cu oamenii din Vechiul Testament în comparaţie cu cei despre care au citit în Noul Testament. Mai sunt şi cei care sunt disperaţi să ştie unde se află animalele de companie care i-au părăsit de curând. Dacă faceţi şi voi parte din ultima categorie, trebuie să vă spun din prima că această carte nu vă va oferi răspuns pentru locul în care se află poneiul vostru de sprijin emoţional acum, după ce şi-a mâncat ultimul cub de zahăr.

Ce urmează pentru noi după ce această viaţă se sfârşeşte? Şi ce s-a întâmplat cu cei care au plecat până acum?

TOTUL A FOST BINE – PÂNĂ LA CĂDERE

Dumnezeu a creat pământul să fie un loc minunat, în care să locuiască omenirea. Iniţia, cerul nu a fost creat pentru oameni. Locuinţa intenţionată pentru noi a fost Terra firma. De la firele de păr din capul nostru, la bătăturile din tălpile noastre, am fost programaţi, planificaţi şi concepuţi că ne petrecem timpul pe cea de-a treia planetă de la soare.

Şi ce mai loc ne-a dat Dumnezeu! Iniţial, era perfect din toate punctele de vedere. În prima zi, după ce a creat lumina, „Dumnezeu a văzut că lumina era bună" (Geneza 1:4). Fiecare act de creaţie consecutiv, a fost declarat perfect. Pământul – bun. Mările – bune. Vegetaţia – bună. Totul a fost creat în stare ideală.

La fondarea pământului, nimeni nu se temea de tornade, uragane sau potop. Nu erau răceli, coronavirus sau cancer. Nu se observau la orizont colapsuri financiare şi nimeni nu se temea

că vor izbucni brusc războaie. Lui Adam şi Evei li s-a dat un loc extraordinar şi li s-a cerut să se bucure de el.

Pământul a fost pus la dispoziţia primilor doi oameni nu doar pentru a trăi pe el, dar şi pentru a avea stăpânire asupra lui. Dacă leii deveneau prea gălăgioşi, Adam nu trebuia decât să le spună: „Leilor, ia veniţi puţin la mine. Aşezaţi-vă. Vreau să vă comportaţi cum trebuie şi să nu mai speriaţi iepurii." Leii se supuneau, iar iepurii răsuflau uşuraţi.

Dar partea cea mai minunată pentru Adam şi Eva era că Dumnezeu locuia cu ei. El cobora din ceruri ca să aibă părtăşie cu omenirea. Vă puteţi imagina? După o zi lungă de lucru, Dumnezeu cobora de pe tron ca să facă o plimbare prin grădină. Primul cuplu se bucura de părtăşie perfectă cu Creatorul. Dar apoi, Adam şi Eva au decis că nu era de ajuns pentru ei. A venit altcineva cu un mesaj nou care era mai entuziasmant. Şarpele a ţesut o minciună din care ei au muşcat literalmente. Ei au trădat încrederea, părtăşia, ceea ce i-a făcut cununa creaţiei – chipul lui Dumnezeu din ei.

Ce dezamăgire! Primul păcat a pornit omenirea pe o cale care ducea tot mai departe de Dumnezeu. Precum o avalanşă care alunecă de pe munte, devastarea şi distrugerea creşteau de la generaţie la generaţie. În cele din urmă, după mulţi ani, „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ şi că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ şi S-a mâhnit în inima Lui." (Geneza 6:5-6) Dumnezeu le-a dat oamenilor şanse după şanse să audă avertizările Lui şi să-şi pună inimile în ordine – un potop, foc, pucioasă căzând din cer, o nouă naţiune aleasă să-I fie mărturie vie. Dar nimic nu mai putea pătrunde în inimile uscate de păcat ale omenirii.

DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU CAUTĂ

Apoi, ceva s-a schimbat. Cu 2 000 de ani în urmă, Dumnezeu Şi-a trimis Fiul ca să-i răscumpere pe păcătoşi – pe toţi cei care ne-am răzvrătit şi I-am întors spatele: Dumnezeu ne-a căutat. Dacă eu aş fi fost Dumnezeu, nu aş fi făcut asta. Probabil aş fi cercetat în mod amănunţit contractul ca să găsesc o clauză de ieşire din acest legământ care presupunea că „nu va mai fi niciun potop mondial". Ce bine că nu eu sunt Dumnezeu!

În loc să atace, Dumnezeu a sacrificat. A făcut-o pentru că El este dragoste. El iubeşte cu o dragoste fără sfârşit. Oamenii Îl dezamăgesc, dar El continuă să-i iubească. Oamenii Îl urăsc, dar El continuă să-i iubească. Oamenii Îl trădează, dar El nu încetează să-i iubească.

Dragostea lui Dumnezeu L-a condus în locul în care să-Şi trimită singurul Fiu să moară pe cruce, ca să fim iertaţi şi răscumpăraţi de la judecata pe care o meritam. Apoi, Şi-a trimis Duhul Sfânt să ne umple şi să ne pecetluiască, marcându-ne ca fiind ai Lui şi dând naştere Bisericii Lui. Iar într-o zi, Tatăl Îşi va trimite din nou Fiul să ne ia de pe acest pământ, să fim cu El în ceruri. Prin asta va restaura părtăşia unu-la-unu pierdută cu mult timp în urmă în grădină.

Imaginaţi-vă ziua când vom fi luaţi de pe acest pământ să ne întâlnim Mântuitorul în aer. Ne vom alătura rapid Lui şi tuturor credincioşilor din veacul Bisericii. Apoi ne vom înălţa spre locul pe care l-a pregătit pentru noi în ultimii 2000 de ani. Nu avem nici o idee cum va arăta totul, dar putem fi siguri că ne vom minuna şi vom fi copleşiţi.

După aceea urmează singura mişcare din tot acest plan minunat cu privire la care am întrebări. La şapte ani după ce ne va lua cu El în ceruri, Tatăl Îşi va trimite Fiul – împreună cu noi, toţi cei din Biserică – înapoi pe pământ. De ce trebuie să ne întoarcem?

Isus a lucrat la locuințele noastre două milenii și abia apucăm să ne despachetăm cutiile după ce ne-am mutat, că trebuie să ne întoarcem iarăși pe pământ? Bine, Doamne, dar nu se putea să ne lași câteva sute de ani să ne bucurăm de noua noastră locuință înainte să o părăsim pentru o vreme?

Dar Dumnezeu are un motiv pentru întoarcerea noastră. Mai există părți din planul Lui pe care vrea să le împlinească prin Biserică. Aceasta va fi de asemenea perioada în care tot Israelul va fi mântuit. Lucrul acesta nu va fi un rezultat al faptului că Dumnezeu ar zice: „Știți, sunteți poporul Meu, așa că o să ignor toate păcatele pe care le-ați săvârșit în trecut. Nu-i problemă – oricine greșește." Amintiți-vă că Isus a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." (Ioan 14:6) Cuvântul „nimeni" include toți oamenii din toate timpurile, din trecut și viitor. Păcatele nu pot fi îndepărtate decât prin sângele lui Hristos. El este singura cale de reconciliere cu Dumnezeu.

Când cei din Biserică ne vom întoarce pe pământ, vom stăpâni 1000 de ani împreună cu Isus. Apoi Dumnezeu va aduce judecata finală asupra lumii – o perioadă îndeajuns de dureroasă și dacă doar ne gândim la ea. După ce Se va ocupa o dată pentru totdeauna de păcat, El va forma un cer nou și un pământ nou și va aduce Noul Ierusalim pe pământ.

MOARTEA NU ESTE SFÂRȘITUL

Vă ofer această cronologie ca să subliniez faptul că atunci când veți muri – dacă veți muri – acesta nu va fi sfârșitul. Biblia ne promite mult mai mult pentru viitor. Și dacă aveți o relație cu Hristos, tot viitorul vostru va fi bun și Îl implică pe Dumnezeu. Întotdeauna planul Lui a fost să aibă părtășie cu noi, iar veșnicia se învârte în jurul ideii de a petrece timp cu Creatorul nostru.

Există unii care spun că ideea unei vieți după moarte petrecute în prezența lui Dumnezeu nu se regăsește în iudaism. Ei spun că conceptul a fost adăugat mai târziu în dezvoltarea sistemului de credințe al evreilor. Dar acest lucru nu este adevărat. Cartea lui Iov este cea mai veche din Biblie. Se estimează că autorul ei a pus mâna pe pix în perioada patriarhilor – undeva în anii 1900-1700 î. Hr. Chiar pe la începutul cronologiei noastre istorice, protagonistul suferind din această poveste anticipa că Îl va vedea într-o zi față-în-față pe Dumnezeu:

> „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu." (Iov 19:25-27)

Iov tânjea după ziua în care-și va întâlni Răscumpărătorul în persoană. El nu a spus: „Uite, într-o zi voi experimenta în mod spiritual prezența plină de putere a Răscumpărătorului meu în jurul meu." Sau: „Îl voi privi în mod alegoric ca o reprezentare a unui adevăr mult mai mare." Mai degrabă, El a spus: „Răscumpărătorul meu este viu... Îl voi vedea." El nu a spus că va vedea un fel de reprezentare a lui Dumnezeu sau vreo viziune parabolică. Nu va trebui să se mulțumească cu a-L vedea pe Dumnezeu la un televizor cu circuit închis. Într-o zi Îl va vedea în carne și oase pe Răscumpărătorul lui. Și eu, când mă gândesc la acea zi simt cum sufletul tânjește în mine, alături de a lui Iov.

Deși viața de după moarte sună minunat pentru credincioși, pentru necredincioși, viitorul nu este chiar așa de roz. Pentru credincioși va fi despre părtășie; pentru necredincioși va fi despre pedeapsă. Când eram în armată și aveam chef să încălcăm câteva reguli, făceam asta de obicei în weekenduri. Raționamentul nostru era că, pentru că era Sabatul, comandanții erau ocupați și

noi aveam mai multe şanse să scăpăm basma-curată cu planurile noastre. Dar unul dintre comandanţi ne aminteau mereu: „Vine seara când Sabatul se încheie." Cu alte cuvinte, puteţi să vă distraţi acum, dar să ştiţi că într-un final vine pedeapsa. Era felul lui de a ne transmite că dacă aveam să săvârşim delicte, am face bine să fim gata să suportăm pedeapsa.

A fost o seară de Sabat în care pedeapsa a implicat înmormântarea unei bucăţi de ţigări. Comandantul a venit să verifice barăcile, iar în mijloc, pe podea, se afla o bucată din ţigara cuiva. A fost îndeajuns pentru el să înţeleagă că în loc să ne facem curat în spaţiile de locuit, cum ni s-a spus să facem, noi ne-am ocupat de ale noastre. Ne-a pus să ridicăm uşor chiştocul de ţigară şi să o aşezăm cu grijă pe o targă. Apoi am ieşit cu ea pe uşă şi am mărşăluit cu ea vreme de două ore, în mijlocul deşertului. Apoi acelei bucăţi de hârtie, filtru şi tutun i s-a făcut un serviciu memorial complet urmat de o îngropare propriu-zisă. Şi, ca să se asigure că îi înţelegem ideea, comandantul ne-a făcut să continuăm marşul de înmormântare până când sâmbătă seara a devenit duminică dimineaţa.

Când a răsărit soarele, iar noi am trecut din nou pe lângă grămăjoara de pământ care indica locul de înmormântare al micului nostru tovarăş, am dobândit o înţelegere specială a pasajului despre Maria când a venit la mormântul lui Isus dimineaţa devreme (vedeţi Ioan 20:1).

Majoritatea oamenilor trec prin viaţă jucându-se ca şi cum ar fi ziua de Sabat şi comandantul se află acasă cu familia lui, ignorând faptul că apusul vine curând. Evrei 9:27 spune: „Oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecată." Cu alte cuvinte, dacă vă gândiţi că, odată ce aţi murit s-a terminat totul, nu este aşa. După această viaţă urmează timpul de judecată. Când Ana i-a adus Domnului laude de celebrare, după ce fusese binecuvântată de El cu un fiu, ea s-a rugat: „Domnul omoară şi învie, El coboară în Locuinţa morţilor şi El scoate de acolo." (1

Samuel 2:6) Când trupul vă va fi coborât în mormânt, nu acela va fi sfârşitul. Domnul stinge toate viețile şi învie toate viețile.

PLANUL DE VIITOR PENTRU ISRAEL

Există un viitor pentru credincioşi şi unul pentru necredincioşi – o eternitate conştientă în care fie ne vom bucura de răsplătiri, fie vom suferi consecințele deciziilor pe care le-am luat în această viață. Există un al treilea grup de oameni pentru care Dumnezeu a creat un viitor diferit, iar acesta este națiunea lui Israel. În Daniel 12, vizitatorul angelic i-a vorbit acestuia spunându-i: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău." (Daniel 12:1) Prin „poporul tău" sigur se referă la Israel. Acest lucru este evident prin identificarea cu două capitole mai devreme a faptului că Mihail este arhanghelul care slujeşte ca voievod al Israelului.

Veşnicia este pentru toți – credincioşi şi necredincioşi, evrei şi neamuri. Şi, ca în cazul domeniilor imobiliare, cel mai important factor este locația, locația, locația.

Urmează o vreme de necaz

Mesajul care i-a fost adus lui Daniel nu prezenta veşti bune: „Aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile." (Daniel 12:1) Vremea de strâmtorare sunt cei şapte ani de nenorocire şi întristare despre care am vorbit că sunt necazul cel mare. Este acea perioadă de suferință care va duce în cele din urmă la mântuirea lui Israel.

Îngerul a continuat:

> „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va

fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula: unii pentru viaţa veşnică, şi alţii pentru ocară şi ruşine veşnică. Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului, şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci." (Daniel 12:1-3)

Există un viitor pentru Israel. Dumnezeu nu a terminat-o cu poporul evreu. Va exista o încercare de a-i distruge care va întrece toate încercările anterioare, dintre care unele au fost semnificative. Dar, prin mila lui Dumnezeu, naţiunea va supravieţui şi va trece în împărăţia de 1000 de ani. Unii dintre evreii care vor intra în acea perioadă a domniei de 1000 de ani a lui Isus vor fi participat la trezirea în masă de la finalul necazului. Unii vor fi „cei ce dorm în ţărâna pământului", care „se vor scula" (versetul 2).

Veşnicia este pentru toţi – credincioşi şi necredincioşi, evrei şi neamuri. Şi, ca în cazul domeniilor imobiliare, cel mai important factor este locaţia, locaţia, locaţia.

Urmează învierea

În una din zile, un grup de saduchei au venit să-L pună pe Isus la încercare. Saducheii făceau parte din familii preoţeşti şi erau, prin urmare, crema ierarhiei socio-economice din Israel. Spre diferenţă de farisei, care chiar Îl urau pe Isus şi tot ce susţinea El, aceştia doar Îl considerau pe Isus inferior lor. Pentru ei, Isus era doar un ţăran necioplit din văgăuna Nazaretului. Şi-au spus probabil că Îl vor pune rapid şi uşor la punct pe acest bădăran şi vor apuca să ajungă la timp la club pentru o gustare şi un pahar de şampanie. Au venit astfel împreună şi au inventat o poveste cu care erau siguri că-L vor prinde şi-L vor face să arate pe cât de nebun au crezut ei că este.

Tactica pe care au decis s-o folosească a fost o întrebare despre înviere. Aceasta era chestiunea teologică principală care-i

diferența de farisei. Saducheii nu credeau în viață după moarte; fariseii credeau. Nu este ciudat că în cazul de față Isus a ajuns să țină partea fariseilor, cei care au depus jurământ să-L omoare?

Acest grup de saduchei I-au spus lui Isus: „Învățătorule, iată ce ne-a scris Moise: Dacă moare fratele cuiva, având nevastă, dar fără să aibă copii, fratele lui să ia pe nevasta lui și să ridice urmaș fratelui său." (Luca 20:28) Au început cu legea. Genială tactică. „Ești de acord cu legea, nu, Rabbi?" Ce altceva ar fi putut să spună Isus în afară de „da"? După rațiunea lor, Isus va fi obligat să pășească în lațul lor, pe care ei să-l strângă apoi.

Ei au continuat: „Au fost, dar, șapte frați. Cel dintâi s-a însurat, și a murit fără copii. Pe nevasta lui, a luat-o al doilea; și a murit și el fără copii. A luat-o și al treilea și tot așa toți șapte; și au murit fără să lase copii. La urma tuturor, a murit și femeia." (Luca 20:29-33) Boom! Șah mat! Aruncă microfonul și coboară de pe scenă! Într-un scenariu care sună ca o schimbare de situație a unui musical mai vechi, *Șapte mirese pentru șapte frați*, saducheii au prezentat un nod gordian teologic și marital. Aproape puteți să vi-i imaginați lăsându-se îngâmfați pe spate cu mâinile încrucișate, aroganța și superioritatea citindu-li-se pe chipuri.

Răspunsul lui Isus este frumos: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu." (Matei 22:29) Vă puteți imagina transformarea de pe chipurile lor când acest tâmplar galilean impertinent le-a spus nu doar că nu cunosc Biblia, dar că nici nu au cea mai mică idee de cum lucrează Dumnezeu? Spunându-le lor asta – El! Mi-ar fi plăcut să fiu o muscă de pe zidul templului și să urmăresc acest dialog desfășurându-se.

Însă Isus nu S-a mulțumit doar cu insulta aceasta. A fost îndeajuns de obraznic cât să încerce să-i corecteze: „Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită; dar cei ce vor fi găsiți vrednici să

aibă parte de veacul viitor şi de învierea dintre cei morţi, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita. Pentru că nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Şi vor fi fiii lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii." (Luca 20:34-36)

„Doar cei ce vor fi găsiţi vrednici", a spus El, sugerând faptul că, poate, din cauză că saducheii nu cred în viaţă după moarte, nu se vor afla acolo la înviere. „Îmi pare rău, saducheilor, nu faceţi îndeajuns de mult parte din elită cât să fiţi invitaţi la această petrecere."

Isus le spunea că au înţeles totul greşit. Chiar există ceva după ce această viaţă se încheie. El le spunea: „Băieţi, voi credeţi că după căsătoria de pe acest pământ, Dumnezeu vă va pedepsi cu căsătorie şi în ceruri?"

(Staţi, daţi „cartea înapoi" – e doar o glumă!)

Isus le spunea că viaţa de aici şi viaţa din ceruri sunt foarte diferite. De cealaltă parte a morţii, nu vom fi soţi şi soţii. Fiii şi fiicele înviate vor semăna mult mai mult acolo cu îngerii. Cerul nu va fi un loc al căsătoriilor şi al confruntărilor interpersonale şi al tensiunilor sexuale.

Asta ne face diferiţi de multe alte credinţe. Tinerilor musulmani li se spune: „Aruncaţi-vă în aer şi veţi primi 72 de fecioare." Ce promisiune – cât de spiritual! Accentul lor nu cade pe sfinţenie, nici pe Dumnezeu. Ci pe aceeaşi poftă a trupului care produce atât de multe probleme aici pe pământ. Pofta ochilor, pofta trupului şi mândria vieţii nu vor fi importate în perfecţiunea cerului.

Isus a bătut ultimul cui în sicriul saducheilor când a concluzionat cu: „Dar că morţii învie, a arătat însuşi Moise, în locul unde este vorba despre 'Rug' când numeşte pe Domnul: 'Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov.' Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii, căci pentru El toţi sunt vii." (Luca 20:37-38)

Dacă ei chiar voiau să i se închine dumnezeului celor morţi, puteau să se plece în faţa dumnezeului fals Hades. Însă dacă voiau să I se închine Dumnezeului adevărat – Dumnezeului celor vii – trebuie să I se închine Dumnezeului lui Avraam, Isaac şi Iacov. Iar dacă El este Dumnezeul celor vii, atunci Avraam, Isaac şi Iacov trebuie să fie vii undeva. Cine ştie? Dacă vă corectaţi credinţa, saducheilor, s-ar putea să ajungeţi să-i întâlniţi cândva.

Pe parcursul lucrării Lui, Isus a clarificat faptul că viaţa este mai mult decât timpul pe care-l avem pe acest pământ. Ceea ce ne conduce la următoarea întrebare: Ce se întâmplă după ce ne vizitează moartea? Cine, unde merge? O zicală veche spune: „Un loc pentru fiecare lucru şi fiecare lucru la locul lui." Dumnezeul nostru iubeşte ordinea. El a pus istoria şi viitorul în ordine. El a pus în ordine anotimpurile şi zilele noastre. El a pus în ordine raiul, iadul şi El a formulat un plan prin care să determine într-un final cine, unde va locui.

DUMNEZEU FACE PLANURILE

În ordinea pe care a determinat-o Dumnezeu, există câteva perioade de timp. Aici sunt incluse perioada Vechiului Testament şi perioada Noului Testament. De asemenea, El precizează veacul Bisericii, perioada necazului şi împărăţia milenară. De unde ştiu de aceste perioade de timp? Din Biblie. Biblia ne arată când s-a încheiat perioada Vechiului Testament. Biblia ne spune câţi ani au trecut până când Dumnezeu a vorbit din nou. Biblia demonstrează prin ultimele cuvinte din ea că Noul Testament este complet. Veacul Bisericii, perioada necazului şi mileniul sunt toate extrase direct din paginile Cuvântului lui Dumnezeu.

Acest curs al viitorului nu derivă din Atelierul de Imaginaţie al lui Amir. Nu stăteam întins pe veranda casei mele în una din zile, scrutând cu privirea Valea Meghiddo, când am fost lovit brusc de-un gând: *N-ar fi minunat dacă ceva foarte măreţ s-ar întâmpla*

acolo, pe acele întinderi de terenuri agricole fertile? Nu știu – poate o bătălie mare sau ceva de genul. Poate să aibă loc la finalul unei perioade de încercare grea – un fel de vreme de restriște. Nu, mai mult decât restriște – un adevărat necaz. Odată ce se termină acesta, ar putea să ducă la o perioadă îndelungată de vremuri bune. O sută de ani? Nu, prea scurt. Cinci sute? Aproape, dar parcă tot nu e cât aș vrea. O mie de ani! Da, asta e – o mie de ani de vremuri bune – atât de bune încât și leii să vrea să stea alături de miei. Nu există nici o carte a lui Amir în Biblie. Eu nu sunt profet. Niciodată nu mi-am dorit să fiu. Nu-mi place gustul lăcustelor și nu îmi stă bine cu păr de cămilă. Toate aceste perioade de timp pe care le-am menționat sunt din Cuvântul lui Dumnezeu. Din acest motiv nu suntem nevoiți să ghicim, să ne întrebăm sau să ne îndoim.

Prima și a doua naștere

Dacă vrem să discutăm despre ce are să se întâmple după ce murim, trebuie să discutăm întâi despre naștere. Fără naștere nu există moarte. În Biblie găsim două tipuri de nașteri. Prima este nașterea din apă. Toți ne începem viața ca niște înotători buni. Asta pentru că timp de nouă luni ne bălăcim în pântecul mamei noastre. Apa se rupe apoi, iar piscina este golită. Când apa nu mai e, acesta este semnul că trebuie să ne mutăm. Așa că ne naștem.

Acum dacă credeți că ghemul acesta mic și dulce de bucurie este fără păcat și curat precum zăpada purtată de vânt, puteți să vă luați adio de la acest gând. David a spus: „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea." (Psalmul 51:5) Încă de la început am fost cufundați în păcat. Pavel spune în Romani: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit" (5:12, cf. Geneza 6:5; Efeseni 2:1-3). Păcatul lui Adam a pus o pată pe omenire care este dată mai departe, din generație în generație. Nu ne naștem sfinți și ne petrecem întreaga viață dovedindu-ne lipsa de sfințenie.

În tururi, când duc oamenii în Nazaret, ne ducem adeseori în zone comerciale unde dobândim o imagine a locului unde obişnuia să fie vechiul oraş. Dincolo de o vale putem vedea topografia copilăriei lui Isus. Astăzi, întregul deal este plin de clădiri, zone comerciale şi biserici, însă cu puţină imaginaţie, putem să-L vedem pe tânărul băiat alergând şi jucându-se. Cu ochii minţii noastre, putem să-L vedem adolescent şi străbătând străzile cu prietenii Săi şi ajutându-şi tatăl pământesc în afacerea de tâmplărie.

Cât suntem adunaţi pe acel balcon de unde putem vedea totul, pun întotdeauna deoparte un timp în care să învăţ grupul despre ce s-a întâmplat într-o noapte anume în acel oraş. Vorbim despre o întâlnire pe care Isus a avut-o târziu în noapte cu un fariseu care L-a vizitat. Eu le spun: „Ştiţi că niciunul dintre voi nu v-aţi născut născuţi-din-nou? De fapt, nimeni nu s-a născut născut-din-nou. Înainte de a fi născuţi din nou, trebuie întâi să fiţi născuţi. Atunci, odată ce sunteţi născuţi, puteţi să deveniţi născuţi-din-nou?"

Ideea mea este că trebuie să existe o naştere iniţială, iar aceasta vine cu păcat. Din pricina acestei naturi păcătoase moştenite, suntem din natură copii ai mâniei. Isus i-a spus lui Nicodim, vizitatorului din noapte:

> „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este judecat; dar cine nu crede a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu." (Ioan 3:16-18)

Observaţi cuvintele „a şi fost judecat". Fiecare dintre noi ne-am aflat, la un moment dat în această categorie. Toţi umblam în acord cu dorinţele firii noastre. Dar, chiar şi fără păcatele noastre

ulterioare, tot am fi fost în tabăra celor „deja judecați", deoarece în ea ne-am născut. Doar prin credința în Isus suntem purtați din tabăra celor „deja judecați" în tabăra celor care „nu sunt judecați."

Prima naștere este cea din fire. Cu toate acestea, cea de-a doua este din Duh. Când păcatul ne este iertat și îndepărtat, ceva uluitor se întâmplă. Isus a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață." (Ioan 5:24) Decizia voastră de a crede în Dumnezeu și de a vă încrede în Isus pentru mântuirea voastră vă schimbă complet viața. Deși altcândva în viitorul vostru se întrevedea doar moartea, acum se întrevede viața.

Când Isus a vorbit cu femeia samariteancă, i-a spus: „'Femeie', i-a zis Isus, 'crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.'" (Ioan 4:21-23) Isus îi spunea că regulile jocului s-au schimbat. Nu mai este vorba despre locul de închinare, ci despre atitudinea în închinare. Nu contează dacă are loc la templu; poate nici să nu aibă loc în Ierusalim. Sub noile reguli, oamenii nu erau nevoiți să se deplaseze undeva ca să fie închinători adevărați, atâta timp cât I se închină lui Dumnezeu în duh și adevăr – cu toată inima și mintea noastră.

Când ne-am născut din pântecul mamei noastre – născuți doar din apă – am venit în lume deja condamnați. Apoi a urmat a doua naștere, din Duhul, iar noi am fost înnoiți. „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi." (2 Corinteni 5:17; cf. Tit 3:4-5) Nu este de mirare că Isus i-a spus lui Nicodim: „Trebuie să vă nașteți din nou." (Ioan 3:7) Nu *ați putea să*, ci *trebuie*.

Prima şi a doua moarte

Există prima naştere şi a doua. În acelaşi fel, există prima moarte şi a doua. Prima moarte este cea pe care o vom experimenta cu toţii – în afară de credincioşii care vor fi încă în viaţă când va fi răpirea. Această moarte dintâi este consecinţa naturală a păcatului. Poate vă gândiţi: „*Cum adică vom muri? Pavel a spus că am trecut de la moarte la viaţă.*" Este adevărat, aţi fost înnoiţi pe plan spiritual. Însă continuaţi să vă aflaţi tot în trupul vostru original – în interior sunteţi noi, dar vă aflaţi în acelaşi ambalaj. Trupul vostru muritor este doar atât – pieritor – şi este supus bolilor şi deteriorării. Biblia se referă la acesta ca fiind „trupul stării noastre smerite." (Filipeni 3:21)

„Dar, Amir, mâncăm sănătos şi facem sport în fiecare zi." Perfect, atunci veţi muri sănătoşi. Cadavrul vostru va arăta bine. Puteţi să faceţi cât de mult sport doriţi, apoi să părăsiţi sala şi să fiţi călcaţi de o maşină în parcare. Consecinţa naturală a păcatului este prima moarte, iar ea ne paşte pe fiecare dintre noi.

Pentru necredincioşi, această moarte dintâi este un lucru de care să se teamă cel mai mult. Isus a spus: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în gheenă." (Matei 10:28) Dacă nu credeţi în Isus ca Domn şi Mântuitor al vostru, atunci moartea ar trebui să vă îngrozească. Există un Dumnezeu şi există o judecată care stă să vină. Puteţi să vă comportaţi ca şi cum nu există nici Unul, nici alta, dar asta nu schimbă faptul că există şi că veţi fi traşi la răspundere într-o bună zi pentru viaţa dusă pe acest pământ.

Fiecare om... va experimenta învierea. Singura diferenţă dintre ei o va constitui momentul învierii şi motivul pentru care vor învia.

Isus a spus pilda unui bogat şi a unui sărac. Bogatul a trăit bucurându-se de bogăţii, nepăsându-i de nimeni altcineva în afară de el. Săracul, Lazăr, a suferit în fiecare zi a călătoriei lui pe acest pământ. Lazăr a murit: „Cu vremea, săracul a murit; şi a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit şi bogatul, şi l-au îngropat. Pe când era el în Locuinţa morţilor, în chinuri, şi-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui." (Luca 16:22-23) Amândoi au murit şi amândoi au mers în locuinţa morţilor (Hades). Cu toate acestea, a existat o separare în locuinţa morţilor între locul chinului şi sânul lui Avraam. Puteau să se vadă unul pe celălalt, însă nu puteau ajunge unul la celălalt – nu că Lazăr ar fi vrut vreodată să încerce. El era în partea bună, partea credinţei – locul păcii, siguranţei şi mângâierii. Bogatul se afla dincolo de divizare, pe partea necredinţei – locul întristării, regretului şi suferinţei.

Pentru mulţi este o revelaţie să afle că înainte de moartea lui Isus, credincioşii şi necredincioşii mergeau în locuinţa morţilor. Poate fi un concept dificil de înţeles, deoarece tindem să asociem locuinţa morţilor cu iadul. Dar sunt două locuri diferite. Iadul este iazul de foc – un loc de pedeapsă veşnică – care nu intră în scenă decât la judecata finală de la sfârşitul vremurilor. Cu toate acestea, locuinţa morţilor, pe de altă parte, este un loc temporar. Imaginaţi-vă sala de aşteptare de la cabinetul medicului vostru de familie, dar fără plantele artificiale şi fără revistele din anul 2014. Nu este destinaţia voastră finală – este doar locul în care veţi sta până când se va deschide uşa şi veţi fi chemat pe nume. Nu ştim unde se află această sală de aşteptare de după moarte. Este sus, sau este jos? Este un loc fizic, sau este o locuinţă spirituală? Singurele indicii pe care le-am primit în pilda lui Isus au de-a face cu aspectul structural şi cu stările emoţionale şi fizice a locuitorilor.

Ce se va întâmpla când se va deschide uşa sălii de aşteptare? Învierea. Fiecare om, indiferent de locul în care se află în sală, va

experimenta învierea. Singura diferență dintre ei o va constitui momentul învierii și motivul pentru care vor învia.

Este important să observăm că un lucru care nu se află în spatele ușii este o a doua șansă. Nu există șanse post-mortem de mântuire. De asemenea, locul acesta nu este purgatoriul. Nu aveți cum să scăpați de destinația voastră finală suferind un chin de câteva mii de ani. Șansa voastră la mântuire moare odată cu voi.

Înainte de cruce, toți oamenii mergeau pe același drum spre locuința morților, dar ieșeau pe uși diferite. După cruce, destinația credinciosului s-a schimbat. Când Isus suferea și Se apropia de moarte, unul dintre tâlharii crucificați împreună cu El i-a spus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta! Isus a răspuns: Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai." (Luca 24:42-43) Aceste cuvinte au schimbat regulile jocului. Înainte de cruce, când credincioșii își părăseau trupurile, treceau în sânul lui Avraam. Acum știm că „părăsim trupul acesta, ca să fim acasă, la Domnul." (2 Corinteni 5:8) Instant. Închidem ochii aici, îi deschidem dincolo și vedem fața lui Isus.

DOUĂ TIPURI DE OAMENI, DOUĂ DESTINE

În cele din urmă, există două tipuri de oameni: credincioși și necredincioși. De asemenea, există două tipuri de credincioși: cei de dinainte de cruce și cei de după cruce. Fiecare s-a dus sau se va duce spre o destinație temporară diferită când vor muri. Necredincioșii din toate timpurile vor merge în locul chinului din locuința morților; credincioșii din Vechiul Testament au mers în locul fericirii din locuința morților; iar credincioșii din veacul Bisericii intră în prezența Domnului.

Majoritatea dintre noi vom muri – poate mai devreme, poate mai târziu – însă unii dintre noi nu vor muri, pentru că vor fi răpiți. Dacă credeți în Isus Hristos, ambele opțiuni sunt minunate.

Pavel i-a încurajat pe corinteni cu aceste cuvinte: „Aşadar, noi întotdeauna suntem plini de încredere; căci ştim că, dacă suntem acasă în trup, pribegim departe de Domnul - pentru că umblăm prin credinţă, nu prin vedere. - Da, suntem plini de încredere, şi ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă, la Domnul." (2 Corinteni 5:6-8) Moartea nu mai are un bold împotriva noastră.

„Înţeleg asta, Amir, dar tot nu vreau să mor." Ok, atunci nu o faceţi. Recomand doze uriaşe de vitamina C şi să vă îmbrăcaţi casa în folie cu bule. Dar, dacă într-o bună zi vă găseşte moartea, iar voi Îl aveţi pe Isus ca Domn şi Mântuitor, păşiţi cu încredere în întunecime, ştiind că gloria luminii lui Dumnezeu este chiar după colţ.

Slavă Domnului, noi nu avem opţiuni rele. Acest adevăr magnific a produs o zbatere personală în lăuntrul lui Pavel. El a scris: „Căci pentru mine a trăi este Hristos, şi a muri este un câştig. Dar, dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; şi nu ştiu ce trebuie să aleg. Sunt strâns din două părţi: aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine." (Filipeni 1:21-23) Aceasta este viaţa glorioasă a credinciosului. Eu sunt cu inima împărţită între viaţă şi moarte. Chiar îmi doresc să merg să fiu cu Mântuitorul meu. Dar, din moment ce încă mă aflu aici, îmi voi petrece timpul care mi-a mai rămas trăind pentru El.

Până acum am discutat doar despre cea dintâi moarte. Mai există încă o moarte. Prima este consecinţa fizică a păcatului. Cea de-a doua este consecinţa spirituală a păcatului. Ce este moartea? Este deconectarea de la o sursă a vieţii. Unde nu este viaţă, este moarte.

Din punct de vedere fizic, începem cu viaţa, apoi trecem în moarte. Din punct de vedere spiritual, cu toate acestea, ne naştem morţi. Deşi trupurile noastre sunt animate şi toate facultăţile noastre sunt complet funcţionale, în interior suntem „morţi în

greşelile şi în păcatele" (Efeseni 2:1) noastre. Viaţa spirituală este veşnică. Ne naştem morţi pe plan spiritual, trăim morţi pe plan spiritual, iar când viaţa noastră fizică se încheie, moartea noastră continuă pentru veşnicie. La fel ca în cazul morţii fizice, păcatul este cauza morţii spirituale. El ne desparte de Dumnezeu, care este sursa vieţii. De aceea, dacă continuăm în păcat, nu avem viaţă în noi, deoarece nu suntem conectaţi la sursa acesteia.

Aici intervine vestea cea bună. Pe plan fizic, doar vom trece de la viaţă la moarte. Pe plan spiritual, se deschide uşa ca prin Isus Hristos să trecem de la moarte la viaţă. Mântuitorul a spus: „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţa veşnică şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă." (Ioan 5:24) Moartea despre care a vorbit aici este cea de-a doua moarte. Pentru noi nu mai există judecată; facem parte din categoria celor care „nu mai sunt judecaţi." Precum a spus tatăl fiului risipitor: „Dar trebuia să ne înveselim şi să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort, şi a înviat, era pierdut, şi a fost găsit." (Luca 15:32) Doar prin Isus Hristos putem fi cruţaţi de cea de-a doua moarte. El este singurul care are putere şi autoritate să poruncească morţii şi locuinţei morţilor. Isus a spus: „Cel Viu. Am fost mort, şi iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor." (Apocalipsa 1:18)

La judecata finală, Isus va folosi acele chei. „Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea; Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Şi Moartea şi Locuinţa morţilor au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua." (Apocalipsa 20:13-14) Isus va deschide uşile morţii şi locuinţei morţilor, îi va învia pe cei aflaţi acolo care aşteaptă judecata finală, apoi va trimite fiecare om la destinaţia lui finală.

Da, spun că îi va învia şi pe cei din locuinţa morţilor. La fel cum există două naşteri şi două morţi, există şi două învieri. Când a

înviat Isus din morți, a început un lucru nou. El a fost primul care a trăit, a murit, a trăit iarăși și nu va mai muri niciodată. Lazăr, fiul văduvei și toți ceilalți care s-au întors din morți au murit la un moment dat din nou. Isus este singurul care nu s-a mai întors în mormânt. Astfel, El a fost cel dintâi rod al celei dintâi învieri.

Cu timpul vor urma alții. Următoarea înviere va avea loc la răpire și le va pune la dispoziție sfinților din veacul Bisericii trupuri nemuritoare (Ioan 14:1-4), urmați imediat de acei credincioși care încă trăiesc pe pământ (1 Corinteni 15:50-54; 1 Tesaloniceni 4:15-18). În timpul necazului, în cadrul a ceea va fi cu siguranță un spectacol media, vor fi înviați cei doi martori (Apocalipsa 11:11-12). Apoi, la cea de-a doua venire a lui Hristos, sfinții din Vechiul Testament (Daniel 12:1-2,13; Isaia 26:19) și martirii din necaz (Apocalipsa 20:4-6) își vor îmbrăca trupul nou și îmbunătățit. Toți aceștia vor avea parte de cea dintâi înviere, care este una binecuvântată.

În cele din urmă, la încheierea vremurilor, va veni cea de-a doua înviere. La fel ca în cazul celei de-a doua morți, nu vă veți dori să aveți parte de aceasta. „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea." (Apocalipsa 20:11-12) În ceruri există un morman de cărți. Acestea sunt cărțile vieții, iar ele conțin o listă cu toți cei care s-au născut în toate vremurile. Când intrați în lume, numele vă este scris. Apoi, pe măsură ce trăiți, tot ce faceți sau spuneți sau gândiți este scris. Și mă refer chiar la *tot*. Vă temeți de faptul că intimitatea vă este invadată de Facebook sau de Big Brother? Nici nu se compară cu aceste cărți.

Pe lângă aceste cărți mai este o carte:

„Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în iazul de foc." (Apocalipsa 20:12-15)

Există cărțile vieți și apoi există *Cartea* Vieții. Acest volum a fost scris cu sângele lui Isus; de aceea, nu poate fi șters. Dacă numele nu vi se regăsește între paginile ei, asta e. Iazul de foc este destinația voastră finală.

ÎN CE LOC VĂ VEȚI AFLA?

Așadar, cine, unde merge? În veacul Vechiului Testament, atât credincioșii, cât și necredincioșii mergeau în locuința morților – cei credincioși în sânul lui Avraam (în partea bună), iar necredincioșii în locul chinului. După cruce, necredincioșii au continuat să meargă în locul chinului din locuința morții, însă credincioșii au început să meargă direct în prezența lui Dumnezeu. La răpire, credincioșii din veacul Bisericii care au murit deja vor deschide calea înspre înviere, urmați de credincioșii care încă vor fi în viață. Sfinții din Vechiul Testament vor fi înviați la cea de-a doua venire, alături de martirii din necaz. Ceilalți din locuința morților vor fi înviați pentru judecată la finalul mileniului. Necredincioșii vor fi judecați ca fiind nevrednici și trimiși pentru veșnicie în iazul de foc. Credincioșii vor celebra venirea Noului Ierusalim când vor exista un cer nou și un pământ nou.

Există un loc pentru fiecare și fiecare va fi în locul lui. Întrebarea este: voi în ce loc vă veți afla? Dacă nu sunteți siguri dacă ați experimentat cea de-a doua naștere, nu puteți ști cu siguranță nici

dacă veți avea parte de prima înviere. Există, totuși, o modalitate să știți fără să vă îndoiți. Pavel a scris bisericii din Roma: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire." (Romani 10:9-10) Nu înseamnă nimic altceva decât că dacă credeți cu adevărat că Isus Hristos este cine a spus că este – Mesia cel promis, Dumnezeu Însuși – și dacă Îl veți accepta ca Domn, Cel pe care vă veți da silințele să-L urmați toată viața voastră, veți fi mântuiți de la cea de-a doua moarte și cea de-a doua înviere. Veșnicia vă va fi asigurată. Vă veți bucura veșnic de compania Dumnezeului Creatorului în cerul nou și pe pământul nou.

Capitolul 12.

O STRATEGIE CIUDATĂ

Înşelătorul şi cel înşelat

De ce?

Acum că am clarificat istoriile paralele şi totuşi distincte ale viitorului lui Israel şi al Bisericii – acum că am văzut cu claritate faptul că Dumnezeu Şi-a ales două popoare, scopurile Lui pentru cele două şi planurile Lui pentru cele două – a sosit vremea să ajungem la o întrebare inconfortabilă, dar necesară. De ce a existat în decursul istoriei un efort global atât de concertat pentru marginalizarea poporul evreu, cel puţin, şi cel mult, pentru eradicarea lui completă? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să ne întoarcem la cel care conduce acest efort de a transforma Israelul din „cel ales" în „cel uitat" sau „cel părăsit".

Dwight L. Moody a scris: „Fie Biblia te va ţine la distanţă de păcat, fie păcatul te va ţine la distanţă de Biblie."[12] Ce declaraţie simplă, dar în acelaşi timp atât de profundă! În esenţă, el spune că cu cât ştim mai puţin despre lucrurile lui Dumnezeu, cu atât suntem mai pregătiţi să fim înşelaţi de cel care se dă drept Dumnezeu. Cine anume este acesta? Satana. Nu ar fi nevoie de prea multe sesiuni pe canapeaua unui psihiatru ca diavolului să i se spună că suferă de complexul de a fi dumnezeu în mod copleşitor, final. În cartea lui Isaia, Dumnezeu îl acuză pe Satana spunându-i:

> Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt." (14:13-14)

Satana a vrut să fie pe picior de egalitate cu Dumnezeu, însă ce a fost creat nu se poate ridica niciodată la înălţimea Creatorului. Ca rezultat al aroganţei lui deplasate, a fost izgonit din ceruri şi condamnat. Acum el trăieşte pentru două scopuri: primul este să scurtcircuiteze cumva planul lui Dumnezeu, care, după cum am citit în Apocalipsa, se încheie cu el în iazul de foc. Al doilea este că, dacă nu reuşeşte să scape de acest destin, să ia cu el cât de multe suflete poate în pedeapsa veşnică. Metoda lui pentru împlinirea ambelor scopuri este aceeaşi – înşelăciunea.

Vorbind despre diavol, Isus a spus: „El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii." (Ioan 8:44) Satana este tatăl minciunilor, ceea ce are sens. El este opusul a tot ce este Dumnezeu. Astfel, dacă Isus este Adevărul (Ioan 14:6), atunci Satana este un mincinos. Planul lui este să înşele lumea. Iar principala ţintă a acestei înşelăciuni este Israel. De ce? În primul rând pentru că, dacă poate să distrugă Israelul, planul principal al lui Dumnezeu pentru mântuirea naţiunii nu poate fi dus la capăt. Iar dacă planul lui Dumnezeu nu se împlineşte exact cum a stabilit El, atunci Cuvântul Lui se dovedeşte a fi greşit. Adevărul devine brusc o minciună. În al doilea rând, Satana urăşte ceea ce Dumnezeu iubeşte. Israel Îi este drag Domnului. Precum am văzut într-un capitol anterior, El numeşte această naţiune soţia Lui preaiubită. Dacă Satana poate răni ceea ce Dumnezeu iubeşte, atunci Îl poate răni pe Dumnezeu.

STRATEGIILE SATANEI ÎMPOTRIVA LUI ISRAEL

Cum arată acest plan de a înşela lumea în privinţa poporului

Israel? Strategiile Satanei sunt foarte simple: în primul rând, el va convinge națiunile să vrea să scape de Israel. În al doilea rând, va convinge creștinii să creadă că Dumnezeu a terminat-o cu Israel. În al treilea rând, îi va convinge pe israeliți să fie sătui de persecuție, astfel încât ei să renunțe la lucrurile lui Dumnezeu. Acestea sunt strategii destul de elementare, dar totuși incredibil de viclene, iar Satana lucrează de mii de ani la perfecționarea lor.

Convingerea națiunilor să vrea să scape de Israel

Vedem de multe ori în Biblie cum Dumnezeu folosește națiuni care sunt departe de El pentru a pedepsi poporul Israel. Și totuși, în momentul în care aceste națiuni își încheie acțiunea, El Se întoarce spre ele și le judecă. Ne gândim: *Stai puțin, Doamne, este corect în felul acesta? Ele doar au făcut voia Ta.* Confuzia noastră se datorează faptului că cercetăm doar acțiunile lor nu și originea acelor acțiuni. Faptul că aceste națiuni L-au respins pe Dumnezeu nu este un lucru pe care El l-a provocat. El nu a plantat în lăuntrul lor un duh de răzvrătire sau o dorință de a se închina la idoli. Aceste națiuni și-au ales de unele singure calea care se îndepărtează de adevăr.

În același fel, ura acestor națiuni față de Israel nu a venit de la Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste. Implantarea urii în inima lor ar fi contrazis caracterul Lui. Dacă ura este opusul dragostei, atunci sursa ei trebuie să fie opusul lui Dumnezeu – diavolul. El este cel care înșală oamenii să adune asemenea ostilitate față de alții în inima lor. Dumnezeu, care are înțelepciunea și puterea de a lua orice lucru rău și să-l folosească spre bine, poate să folosească această ură pentru a-Și împlini voia. Acest lucru face parte din genialitatea Lui. Precum le-a spus Iosif fraților lui: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr." (Geneza 50:20) Asta nu îi scuză pe înfăptuitori pentru ce au săvârșit. Păcatul este tot păcat, iar păcatul neispășit trebuie întotdeauna să fie pedepsit.

Putem să vedem cum Satana înşală naţiunile şi cum foloseşte Dumnezeu asta spre binele Lui începând din perioada faraonilor din Egipt. Ei au vrut să distrugă evreii omorând copiii de parte bărbătească, însă Dumnezeu i-a salvat prin lucrări măreţe. Odată ce evreii au părăsit Egiptul, egiptenii au vrut din nou să-i şteargă de pe faţa pământului, însă Dumnezeu a deschis o cale prin mijlocul Mării Roşii – o cale care s-a închis apoi peste armata şi carele egiptenilor, aducând judecată peste naţiunea aceasta din pricina păcatelor lor. Chiar şi când poporul evreu se afla pe drumul înspre Ţara Promisă, naţiunile îi urmăreau. Amaleciţii şi alţii au încercat să împlinească porunca Satanei.

După ce au ajuns în Ţara Promisă, diavolul şi-a continuat atacurile. El s-a folosit de filisteni – un popor care provenea din insulele greceşti. Când seceta şi foametea le-a lovit acestora ţara, ei au urcat în bărci şi s-au îndreptat spre locuri mai bune. Au ajuns întâi în Egipt, apoi în Gaza, pe coasta de est a Mării Mediteraneene. În cele din urmă, au călătorit mai în interiorul continentului, în Canaan – Israel.

La început, filistenii au trăit cot-la-cot cu israeliţii. Dar apoi au început să-şi spună: „Hmm, aceasta este o oportunitate relativ uşoară. Ne-am adus fierul cu noi, însă aceşti israeliţi depăşiţi încă trăiesc în epoca de bronz." Astfel, filistenii s-au mobilizat să preia stăpânirea. La un moment dat, l-au trimis pe unul dintre eroii lor – un om uriaş ale cărui sabie şi suliţă erau enorme – să-i necăjească pe israeliţi. „Dacă mă omorâţi, poporul meu vă aparţine. Dacă vă omor eu, poporul vostru ne aparţine nouă. Cine vrea să încerce?" Nimeni din armata israeliţilor nu a vrut să încerce, aşa că a fost nevoie ca un tânăr care-şi vizita fraţii să facă un pas în faţă şi să spună: „Eu şi Dumnezeu îţi acceptăm provocarea, durule!" O piatră mică înfiptă în fruntea uriaşului, şi ameninţarea filistenilor a dispărut.

După filisteni, asirienii au atacat şi au capturat toată partea nordică a Israelului. Apoi au venit babilonienii, care au distrus

templul lui Solomon şi i-au deportat pe evrei, trimiţându-i în exil. Apoi, după permisiunea din partea persienilor ca evreii să se întoarcă în Iudeea, şi-a făcut apariţia Alexandru cel Mare. El a trecut ca o bilă uriaşă de demolări prin toate ţările, luându-şi pentru sine tot ce şi-au dorit ochii lui. Din agenda lui făcea parte să promoveze închinarea la zeii greceşti, un scop pe care şi succesorii lui şi l-au pus la inimă. Închinarea la alţi dumnezei se împăca bine cu ţările care deja erau politeiste, dar nu la fel de bine cu evreii. Când poporul Israel a refuzat să-şi plece genunchii înaintea panteonului de zei al grecilor, armata elenistă a pătruns în templu, l-a desacralizat, a jertfit un porc pe altar şi a încercat să-i forţeze pe evrei să se închine. Aceste lucruri au pornit o revoltă care a dus la îndepărtarea grecilor din ţară. Evreii au rededicat apoi templul – un eveniment comemorat în fiecare an la Hanuka.

Următoarea care a pătruns în vidul imperiului a fost Roma. Iniţial, romanii nu au vrut să scape de evrei. Ei doar au vrut pământ şi erau relativ mulţumiţi să lase popoarele pe care le-au cucerit să continue în căile lor – atâta vreme cât îşi plăteau taxele şi nu se răzvrăteau. Însă romanii au învăţat curând că poporul evreu era unul încăpăţânat care nu voia să fie condus de nimeni. În anul 70 d. Hr., romanii au venit şi au distrus cel de-al doilea templu. Apoi, după o revoltă din anul 135 d. Hr., condusă de Simon bar Kokhba, împăratul Hadrian a distrus Ierusalimul, i-a alungat pe evreii rămaşi şi a redenumit ţara Siria Palestina. Astfel s-a născut denumirea de *Palestina.*

Cu toate acestea, în ciuda tuturor acestor încercări din partea Satanei şi a reprezentanţilor lui, evreii au rămas în viaţă. Mulţi ani mai târziu, după ce evreii au început să revină în Ierusalim, au venit bizantinii. Ei au adus o tactică nouă care avea să dureze secole întregi, chiar până în ziua de azi. În loc să elimine evreii cu armate invadatoare, ei au început să răspândească minciuni despre evrei – lucruri hidoase care-i făceau pe toţi cei care auzeau

poveştile violente şi sângeroase să vrea să-i omoare pe evrei. Acum persecuţia nu mai era doar guvernamentală, ci personală.

După bizantini a urmat crucea. Şi cine au adus crucea? Cruciaţii. Poate nu ştiaţi asta, dar crucea reprezintă o problemă majoră pentru evrei. Când evreii văd crucea, gândul îi poartă spre o perioadă foarte sângeroasă din istorie. Cruciaţii – în principal cavaleri creştini catolici din Europa de Vest – au mărşăluit în Orientul Mijlociu şi au decapitat mii de evrei. Nu doar atât, dar au luat comunităţi întregi de evrei, i-au închis în sinagogi, au dat foc clădirilor şi i-au ars de vii. Se spune că în anul 1099, când au sosit cruciaţii, pe străzile din Ierusalim curgeau râuri de sânge. Dacă există un lucru pe care să-l aibă în comun musulmanii şi evreii, acesta este ura faţă de cruciaţi. Aceşti cavaleri au venit purtând simbolul principal al jertfei din dragoste a lui Hristos şi eu reuşit să facă tot ce era în antiteză faţă de acea dragoste perfectă.

Persecuţia nu a rămas în interiorul sau împrejurul ţării sfinte. În anul 1492, acelaşi an în care regele Ferdinand şi regina Isabella l-au trimis pe Columb să navigheze oceanul albastru, au şi eliberat o proclamaţie prin care toţi evreii să fie expulzaţi din Spania. Această interdicţie a venit în urma câtorva ani de persecuţie severă sub infama inchiziţie spaniolă. Patru ani mai târziu, în anul 1496, Portugalia le-a urmat exemplul. De-a lungul Europei, pogromuri violente şi persecuţii ocazionale împingeau comunităţile de evrei dintr-o locaţie în alta.

La începutul secolului al XX-lea a avut loc un nou atac odată cu publicarea cărţii *Protocoalele înţelepţilor Sionului.* Această carte complet fabricată detalia presupusul plan secret al evreilor de a lua în stăpânire lumea şi îndemna oamenii să împiedice acest complot sinistru înainte de a fi prea târziu. Publicate prima dată în Rusia, *Protocoalele* s-au răspândit în întreaga Europă, ducând la masacrarea multor evrei. A ajuns chiar şi în Statele Unite, unde Henry Ford, fondatorul companiei Ford Motors a finanţat

tipărirea și distribuirea a 500.000 de copii a acestei cărți nelegiuite pline de minciuni. Este uluitor faptul că o singură carte a putut să producă atâta teroare și distrugere. Urechile oamenilor sunt mereu pregătire să audă cuvintele înșelătoare ale diavolului.

În sânul acestui mediu antisemitic, în Germania s-a ridicat la putere un austriac. La început, Adolf Hitler a încercat să convingă evreii să părăsească ținuturile germane. Însă, pe măsură ce a continuat să lărgească Al Treilea Reich, găsea tot mai mulți evrei cu fiecare nouă graniță trecută. Astfel, s-a hotărât să scape de ei o dată pentru totdeauna. Pentru a duce la îndeplinire această soluție finală, a trebuit să-i convingă pe germani că evreii de fapt nu sunt oameni.

Imaginați-vă că trăiți într-o comunitate minunată împrejmuită, în care toți vecinii se înțeleg bine. Vizavi de voi locuiește un băiețel care are o pisică persană pe care o iubește foarte mult. În una din zile, vă aflați în curte și vedeți pisica alergând în stradă. În același timp, o mașină vine pe stradă îndreptându-se direct înspre pisică. Ați sări să ajutați? Bineînțeles – chiar și cei care iubiți mai mult câinii ați face tot ce vă stă în putință să salvați mingea de puf. De ce? Pentru că este lucrul bun de făcut și îl va face fericit pe băiețel.

Dar, dacă băiețelul s-ar plânge că în casa lor este un șobolan mare și scârbos, care i-a mușcat pe cei din familie și le-a supt sângele, le-a mâncat mâncarea și a răspândit boli? Dacă ați vedea acel șobolan alergând în stradă și mașina venind direct spre el, ați sări să-l ajutați? Bineînțeles că nu! De fapt, probabil l-ați încuraja pe șofer să bage viteză.

Exact asta a făcut Hitler cu poporul german. Folosindu-se de filme, de radio și tipărituri, i-a convins că evreii nu sunt altceva decât niște șobolani care le mâncau mâncarea, le sugeau sângele și răspândeau boli. Dacă germanii nu scăpau de evrei, evreii aveau să scape cu siguranță de germani. Printr-o propagandă constantă și intensă, umanitatea evreilor a fost îndepărtată din ochii a

milioane de oameni din cel de-al Treilea Reich. Curând după ce nu au mai fost văzuți ca oameni, au urmat lagărele de concentrare și camerele de gazare.

După finalul celui de-al Doilea Război Mondial, s-a născut statul Israel, în anul 1948. Imediat după, cinci armate arabe au tăbărât asupra Israelului din toate părțile. Iar atacurile nu veneau doar din exterior. Arabi locali s-au revoltat și au ucis evrei din interiorul granițelor țării. Dar au dus acestea la stârpirea poporului Israel? Bineînțeles că nu. Strategia Satanei nu va putea niciodată să împiedice planul lui Dumnezeu.

În anul 1973, de Yom Kippur – Ziua Ispășirii, cea mai sfântă zi din calendarul evreilor – o coaliție de armate conduse de Egipt și Siria au inițiat un atac coordonat asupra poporului Israel. A fost o nepotrivire teribilă, armatele arabe mobilizând forțe echivalente în mărime cu cele ale lui NATO și Europei la granițele Israelului. Erau 1400 de tancuri siriene pe frontul din nord împotriva unui neînsemnat număr de 100 de tancuri ale Israelului. La granița sudică, Egipt a mobilizat 600.000 de soldați, susținuți de 2000 de tancuri și 550 de aeronave. Israel nu avea aproape nimic cu ce să se apere. Însumat, forțele vrăjmașe aveau peste un milion de soldați – numărul fiind egal cu aproape o treime din întreaga populație a Israelului din acea perioadă. Imaginați-vă – ar fi ca și cum o armată de 110 milioane de soldați ar invada brusc Statele Unite.

Când a început atacul, prim-ministrul Israelului, Golda Meir, a pus mâna pe telefon, și l-a apelat pe Richard Nixon, președintele de atunci al Statelor Unite. Deși era ora 03:00, Nixon a răspuns. Meir i-a spus: „Domnule președinte, dacă nu ne veți ajuta, Israelul nu va supraviețui nici măcar 24 de ore."

După o pauză, președintele i-a răspuns: „Golda, în fiecare seară înainte de culcare, mama obișnuia să-mi citească povești din Biblie. În una dintre seri, în timp ce citea, s-a oprit și mi-a spus: 'Richard,

vreau să-mi promiți că dacă vei ajunge vreodată într-o poziție din care să poți salva poporul Israel, nu vei ezita să o faci.' Apoi, mama s-a întors la cititul poveștii și nu a mai pomenit niciodată despre acest lucru. Acum, odată cu acest apel, înțeleg pentru prima dată de ce am devenit președintele Statelor Unite." Nixon a închis telefonul, iar în următoarele 24 de ore, a avut loc cel mai mare transport aerian de armamente de la cel de-al Doilea Război Mondial până atunci. Au fost mobilizate toate bazele militare din Orientul Mijlociu, iar Israel a supraviețuit războiului din anul 1973.

Pentru că era consumată de Cuvântul lui Dumnezeu, ceva din inima mamei lui Nixon a făcut-o să înțeleagă că rolul creștinilor este să fie de partea Israelului. Satana caută să distrugă; Dumnezeu caută să păstreze. Statele Unite a avut mulți ani rolul de a păzi poporul Israel, iar ca rezultat, Dumnezeu a binecuvântat America. Totul are legătură cu legământul avraamic, când Dumnezeu a spus că-i va binecuvânta pe cei care-l binecuvântează pe Avraam și îi va blestema pe cei care nu o fac. Cred că mare parte din succesul președinției lui Donald Trump are legătură directă cu modul în care acesta a respectat și susținut Israelul.

A urmat Războiul din Golf din anii 1990-1991, când Saddam Hussein a lansat 39 de rachete SCUD peste orașe din Israel. Irakienii au țintit în mod special Tel-Aviv-ul – cea mai populată regiune de la noi. Deși aceste rachete tactice au produs pagube materiale, în mod miraculos, a fost pierdută doar o viață – iar aceea din pricina unui infarct.

Apoi a avut loc răscoala palestiniană – Intifada. Dar nu violența ne-a speriat cel mai tare, ci educația. Copiii palestinieni au fost și sunt educați să urască evreii, folosindu-se materiale didactice care nu sunt foarte diferite de propaganda nazistă de mai demult. Deși Israel este obligat să execute teroriștii, facem asta complet conștienți că în Gaza și în Cisiordania, palestinienii cresc noi generații de teroriști în fiecare zi.

Chiar şi astăzi există regimuri care jură să distrugă statul Israel. Vrăjmaşul continuă în încercările lui de a scăpa de poporul evreu. Nici o altă naţiune nu a avut de înfruntat acest fel de persecuţie constantă pentru o perioadă atât de îndelungată. Acest lucru nu poate fi explicat în mod natural; ce vedem că se întâmplă sunt atacuri spirituale. Unii oameni dau vina pe musulmani, dar Mohamed nici nu exista pe când amaleciţii au urmărit poporul Israel. Musulmanii nu erau prezenţi punând presiune pe faraon să omoare toţi bebeluşii de parte bărbătească. Islamul este doar una dintre armele din arsenalul războiului spiritual folosite în eforturile Satanei de a înşela naţiunile ca să distrugă ceea ce iubeşte Dumnezeu.

Dumnezeu are două popoare şi ambele sunt iubite de El şi au un viitor minunat în economia Lui.

Convingerea creştinilor să creadă că Dumnezeu a terminat-o cu Israel

Acum ajungem la cea mai tristă parte din această carte. Aici vedem cât de mult au căzut pradă mulţi oameni din biserică înşelăciunii vrăjmaşului. Scopul meu cu această carte nu a fost să aduc fiecare argument al teologiei înlocuirii şi să le demasc rând pe rând. De fapt, misiunea mea nu a fost să vă dovedesc cât de greşit este acest sistem de credinţe, ci să vă demonstrez, prin Cuvântul lui Dumnezeu cât de imposibil este ca această teologie să fie corectă. Din Geneza şi până în Apocalipsa am văzut planul lui Dumnezeu pentru naţiunea Israel. Şi din Matei până în Apocalipsa – şi chiar şi în nişte pasaje din Vechiul Testament – am văzut planul lui Dumnezeu pentru Biserică. Dumnezeu are două popoare şi ambele sunt iubite de El şi au un viitor minunat în economia Lui. De aceea, nu este nici o surpriză faptul că înşelătorul este atât de determinat să creeze diviziuni şi vrăjmăşie între cei pe care i-a ales Dumnezeu.

Ce se întâmplă când Satana atacă Trupul (Biserica lui Isus Hristos-n.tr.) în mod fizic? Acesta devine de multe ori mai puternic şi mai unit. Lucrul acesta a fost adevărat de-a lungul veacului Bisericii, cel mai recent în cazul persecuţiilor din ţări precum China, Nigeria şi Sudanul de Sud. În ţările vestice, unde nu există aproape deloc persecuţie, vrăjmaşul foloseşte altă tactică. În loc să atace din exterior, El se strecoară printre noi şi ne distruge din interior. Învăţăturile false, doctrinele false şi profeţii mincinoşi slăbesc şi divizează Trupul. În loc să ne înrădăcinăm în Biblie, distorsionăm şi compromitem şi explicăm adevărul lui Dumnezeu ca să ne facem mai acceptabili în ochii lumii.

În Cuvântul lui Dumnezeu a avut loc un eveniment fundamental când Domnul a început ceva nou cu Avraam. El a decis că va binecuvânta sămânţa lui Avraam, Isaac şi Iacov şi că prin ei va dărui naţiunilor trei lucruri: credinţa într-un singur Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu. În mod nesurprinzător, Satana a avut o idee diferită. Nu a avut niciun interes să permită popularizarea credinţei într-un singur Dumnezeu, crearea Cuvântului lui Dumnezeu şi întruparea Fiului lui Dumnezeu pentru binele naţiunilor. Problema era că nu-L putea opri pe Dumnezeu din a-Şi duce la împlinire planul. Repet, când cel creat se împotriveşte Creatorului, cel creat va pierde de fiecare dată.

Deoarece Satana nu a putut împiedica planurile lui Dumnezeu, a decis să le distorsioneze. Nu a putut opri credinţa într-un singur Dumnezeu, aşa că şi-a folosit puterile de înşelăciune ca să pervertească imaginea pe care oamenii o au cu privire la acel Dumnezeu. Pentru mulţi, El a devenit o fiinţă mânioasă, a cărui unică dorinţă este să-i lovească pe oameni în cap când aceştia încalcă una dintre multele lui reguli de viaţă. Pentru alţii, Dumnezeu S-a transformat într-un urs de pluş uriaş. El nu vrea să condamne pe nimeni sau să le spună că ceea ce fac este greşit.

Mai degrabă, el este un uriaş disperat, care ne îmbrăţişează şi este gata să o facă oricând decidem noi să-I dăm atenţie în timpul zilei. Acelaşi lucru l-a făcut Satana cu modul în care oamenii Îl văd pe Fiul lui Dumnezeu. El le-a distorsionat percepţia adevăratului Hristos, transformându-L în cineva care nu doreşte altceva decât ca toţi oamenii să se simtă speciali şi acceptaţi şi ca eu şi voi să umblăm toată ziua cu un zâmbet pe buze. Dacă noi suntem fericiţi, atunci şi Isus este fericit.

Aceeaşi distorsiune a suferit-o şi Cuvântul lui Dumnezeu, în special când vine vorba de modul în care îi percep creştinii pe evrei. După cum am văzut mai devreme, teologia înlocuirii susţine că Dumnezeu a ales cândva Israelul să fie „lumina ochilor Lui" (Zaharia 2:8), dar apoi acesta a dat-o în bară. Poporul s-a răzvrătit, s-au închinat la idoli, şi, cel mai rău dintre toate, L-au respins pe Mesia. Din pricina acestor păcate grosolane, Dumnezeu nu mai este interesat de ei. El i-a condamnat, iar acum sunt excluşi din imagine. Şi cum rămâne cu toate promisiunile făcute poporului Israel de-a lungul Vechiului Testament? Ele aparţin Bisericii – „noului Israel".

Aceasta nu este o credinţă nouă. Chiar şi în primul secol, Pavel a putut să vadă această erezie începând să prindă formă. El a simţit cum întreaga lui învăţătură despre faptul că nu mai suntem sub lege, ci sub har, i-ar putea conduce pe oameni la concluzia că, gata – Dumnezeu şi-a încheiat afacerile cu Israel. Astfel, el a abordat-o foarte clar, fără echivoc şi fără să ocolişuri. „Întreb, dar: 'A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?' Nicidecum! Căci şi eu sunt israelit, din sămânţa lui Avraam, din seminţia lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte." (Romani 11:1-2) Citiţi aceste versete de trei-patru ori. Dacă credeţi în teologia înlocuirii, citiţi-le de şapte-opt ori, până vă rămân în minte. Dumnezeu nu este nestatornic. El nu este capricios. El nu se răzgândeşte. El nu-Şi izgoneşte poporul.

Însă Satana este un mincinos și tatăl minciunii. Este bun la ce face. Și încă de la începutul Bisericii, i-a găsit pe cei care sunt gata să-i accepte înșelăciunile.

Ignatie de Antiohia, un teolog de la finalul primului secol și începutul celui de-al doilea, învăța că oricine sărbătorea festivalul de Paște se alinia cu evreii care L-au omorât pe Isus. În al doilea secol, Iustin Martirul, un alt părinte al Bisericii primare afirma că legământul lui Dumnezeu cu evreii nu mai era în vigoare și că neamurile le-au luat locul acestora. Cam în aceeași perioadă, Ireneu pretindea că evreii au fost dezmoșteniți de harul lui Dumnezeu.

În următorul secol, Tertulian i-a considerat responsabili pe evrei pentru moartea lui Isus și a spus că, prin urmare, Tatăl i-a respins. Apoi a venit Origen, care nu doar că era responsabil pentru alegorizarea multor părți din Scripturi, dar a și spus că crucificarea lui Isus era doar din vina evreilor. Asta a condus la un ton antisemitic în scrierile lui.

Cu timpul, ura și violența au continuat să crească.

În al patrulea secol era foarte greu pentru evrei în relație cu Biserica. În anul 305, Sinodul din Elvira din Spania le-a interzis creștinilor să se asocieze cu poporul evreu. Aici era inclus totul, de la căsătoria cu un evreu, la a lua masa cu un evreu și la simpla binecuvântare a unui evreu. 20 de ani mai târziu, la Conciliul de la Niceea, din Turcia, liderii bisericii au decis să scoată celebrarea învierii lui Isus din sărbătoarea primelor roade a evreilor și, în schimb, să o alinieze cu sărbătoarea păgână de Paște. Pentru a justifica acest lucru, au spus: „S-a declarat a fi mult prea nevrednic ca această cea mai sfântă dintre toate festivalurile, să urmeze obiceiul evreilor care și-au mânjit mâinile cu cea mai înspăimântătoare crimă... În consecință, adoptând în mod unanim acest regim, ne dorim, frații noștri dragi să ne separăm de compania detestabilă a evreilor..."[13] Nu este de mirare că evreii

nu au început să umple bisericile ca răspuns al dragostei lui Isus arătate faţă de poporul Său?

Apoi, în secolul al patrulea, Eusebiu a cercetat toate binecuvântările şi blestemele din Scripturi şi a decis în mod îndrăzneţ că binecuvântările aparţin neamurilor şi blestemele aparţin evreilor. Ioan Hrisostom a scris: „Sinagoga nu este doar un bordel şi un teatru, mai este şi o peşteră de tâlhari şi un loc adăpost pentru fiarele sălbatice... Ei trăiesc pentru pântecul lor, se zgâiesc la lucrurile acestei lumi, starea lor nu este mai bună decât aceea a porcilor sau caprelor."[14] Evreii nu sunt decât nişte fiare sălbatice, nu sunt mai presus de porci sau capre? Uau, bănuiesc că Hrisostom nu a primit multe invitaţii de bar mitzvah.

Aş putea continua, dar nu o voi face. Mulţi care urmează teologie înlocuirii se uită în trecut şi spun: „Vezi, până şi părinţii bisericii primare credeau că Dumnezeu a respins Israelul. Cine eşti tu să spui că nu a făcut-o?" Eu nu îmi iau teologia de la părinţii Bisericii. Multe lucruri ei le-au înţeles bine şi multe lucruri le-au înţeles greşit. În schimb, dacă vreţi să mă atacaţi cu Ignatie, Iustin Martirul şi Origen, eu vă atac cu apostolul Pavel. Cum ar putea cineva să citească Romani 9 şi 11 şi temele de răscumpărare consistente direcţionate spre Israel în cărţile profeţilor şi să continue să spună că Dumnezeu i-a părăsit pe cei pe care i-a numit ai Săi? Dumnezeu este 100% credincios ambelor popoare pe care Şi le-a ales. Acest adevăr este fundamental credinţei noastre.

Convingerea israeliţilor să fie sătui de persecuţie

A treia strategie pe care o foloseşte Satana ca să înşele lumea ca să facă Israelul irelevant este de a-i face chiar pe israeliţi să fie sătui de persecuţie. El vrea să-i obosească. Să-i epuizeze. Să-i facă atât de sătui să aibă tot timpul sulița tuturor celorlalţi îndreptată spre ei încât să facă tot ce le stă în putinţă ca să devină populari şi să se înţeleagă cu restul lumii. Pace cu orice preţ. Iar această strategie

funcționează în mod ingenios. De fapt, cuvântul evreiesc *shalom* – care înseamnă „pace" – este unul dintre cele mai comune cuvinte în cântecele israelite. Suntem un popor pur și simplu sătul de toate conflictele și ne dorim să ne înțelegem cu ceilalți. Dacă ar fi existat o exclamație națională a evreilor, aceea ar fi fost un oftat adânc.

Nu este nici o surpriză pentru nimeni că înainte de anul 1948 a fost anul 1947. În anul dinaintea independenței Israelului, Statele Unite a oferit un plan pentru împărțirea țării între arabi și evrei. Harta aceea le era favorabilă în mare parte arabilor. Lor li se dădea Ierusalimul, munții Iudeei și Samariei, regiunea strategică a Galileei Superioare și părți din deșert. Era o afacere teribilă pentru poporul evreu, însă erau atât de obosiți după Holocaust că au gemut: „Sigur, acceptăm." Slavă Domnului că arabii au refuzat.

În timpul Războiului de Șase Zile din anul 1967, trupele israelite au ajuns până la Muntele Templului. Au luat Ierusalimul înapoi de la iordanieni și au reunit orașul. Și ar fi putut continua. Ar fi putut urca pe Muntele Templului și să înfigă în pământ steagul israeliților. Aveau puterea de a îndepărta Cupola Stâncii și de a demola moscheea Al-Aqsa și să ridice în locul ei cel de-al treilea templu. Și totuși nu au făcut-o. Nu era timpul potrivit – repercursiunile ar fi fost mult prea intense. În schimb, prim ministrul și ministrul de apărare au lăsat Muntele Templului în mâinile musulmanilor și le-au oferit din nou arabilor un stat palestinian – pe care aceștia, desigur, l-au respins. Israel era gata să renunțe la cel mai sfânt loc al iudaismului pentru că oamenii erau prea obosiți să mai ducă încă o luptă.

Există o imagine din anul 1993 din curtea Casei Albe în care prim-ministrul Yitzhak Rabin dă mâna cu directorul PLO, Yasser Arafat, sub privirea atentă și zâmbitoare a președintelui Statelor Unite, Bill Clinton. Îmi place să numesc această imagine „cel Bun, cel Rău și cel Urât", dar nu vreau să vă spun cine este cine. Această poză a fost făcută pentru celebrarea semnării acordurilor de la

Oslo, care se presupunea că vor aduce pace în Orientul Mijlociu. A venit pacea? Bineînţeles că nu. De fapt, tot ce am primit au fost tricouri pe care era scris: „Prim-ministrul nostru s-a dus la Casa Albă şi nu a venit înapoi decât cu această poză jalnică în care dă mâna cu un om responsabil de moartea a mii de evrei." În mod nesurprinzător, dacă acele tricouri chiar ar fi existat, nu s-ar fi vândut chiar aşa de bine. Dar, doar imaginaţi-vă: liderul naţiunii noastre a dat mâna cu un criminal şi un terorist al cărui scop principal în viaţă era să-i împingă pe evrei în Marea Mediterană. Atât de sătui suntem.

În anul 2004, după ani de zile în care am fost spălaţi pe creier că Gaza şi Cisiordania aparţin palestinienilor, am înghiţit în sfârşit minciuna că dacă am evacua acele regiuni am avea pace. Aşadar, Israelul şi-a retras coloniştii şi aşezările din Fâşia Gaza şi a demolat clădirile. Le-am dat pământul palestinienilor pe gratis. De ce? Pentru că ne-am gândit: *În sfârşit pace!*

Ştiţi ce au făcut palestinienii? Fiecare aşezare evacuată a fost înlocuită cu o tabără de terorişti. Iar acum – chiar până în ziua de azi – multe torpile zboară dinspre Gaza spre Israel. Acesta este darul lor pentru noi. Aşa îşi arată aprecierea. Aţi crede că învăţăm din acestea, dar suntem pur şi simplu prea obosiţi.

În iunie 2006, caporalul Armatei Israeliene (IDF), Gilad Shalit, a fost răpit de trupele palestinienilor într-un raid peste teritoriul israeliţilor. Următoarele 1934 de zile a fost reţinut într-o temniţă a organizaţiei Hamas din Gaza, de unde a încercat să-l scape IDF, iar guvernul a încercat să-i negocieze eliberarea. În cele din urmă au făcut o înţelegere, iar în schimbul unui singur caporal, Israel a înapoiat grupării Hamas 1027 de prizonieri – mulţi dintre ei terorişti cu mâinile pătate de sângele evreilor. Atât de sătui suntem de conflicte. Îmi amintesc că am fost foarte mişcat în lăuntrul meu când am văzut elicopterul care-l purta pe Shalit spre casă zburând pe deasupra casei mele. Toată naţiunea era în lacrimi. Aceasta a

fost o înțelegere nebunească – 1.027 de oameni în schimbul unuia singur. Dar suntem atât de sătui ca oricine dintre ai noștri să sufere că am face orice este necesar pentru a obține pace.

Aceasta este atitudinea care va pregăti Israelul pentru acceptarea demersurilor lui Anticrist. Când acesta va veni cu mesajul lui de *shalom*, națiunea evreilor va fi gata să-l primească deoarece tot ce ne dorim este să fim iubiți și acceptați. Dedicarea noastră față de chemarea lui Dumnezeu de a ne separa – de a fi sfinți – nu mai există de mult. Acum dorința noastră este să facem parte din gașcă.

Strategiile Satanei sunt simple și funcționează atât de bine.

ISRAEL ȘI BISERICA

De ce există atât de multă vrăjmășie între națiuni și Israel? Și de ce – în trecut și chiar până azi – mulți oameni din biserică disprețuiesc primul popor ales de Dumnezeu? Răspunsul la *de ce?* are legătură cu *cineva*. Vrăjmașul vrea să se asigure că evreii sunt considerați părăsiți și uitați de Dumnezeu. Repet, din nefericire sunt mult prea mulți oameni în biserică grabnici să-i înghită minciunile.

Este totodată datoria noastră să protejăm adevărul Scripturii din biserică de doctrinele înșelătoare care îi scot pe evrei din inima Creatorului.

În același fel în care Biserica a fost aleasă pe vecie de Dumnezeu să fie poporul Lui, și evreii au fost aleși. Noi cei din biserică trebuie să recunoaștem acest adevăr. Este responsabilitatea noastră să facem cunoscut națiunilor faptul că Dumnezeu iubește Israelul. Este totodată datoria noastră să protejăm adevărul Scripturii din biserică de doctrinele înșelătoare care îi scot pe evrei din inima Creatorului. În cele din urmă, este atât bucuria, cât și provocarea noastră să găsim modalități de a mângâia Israelul.

Citim în Isaia: „Mângâiaţi, mângâiaţi pe poporul Meu, zice Dumnezeul vostru. Vorbiţi bine Ierusalimului şi strigaţi-i." (40:1-2) În textul original în limba ebraică, cuvântul „a mângâia" este la modul imperativ. Cu alte cuvinte, este o poruncă. Aşadar, Dumnezeu porunceşte cuiva să-i mângâie poporul. Ani de zile m-am întrebat: *Cui îi dă această poruncă?* Apoi am dat peste 2 Corinteni 1 şi mi s-a clarificat totul. „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înşine suntem mângâiaţi de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz." (versetele 3-4) Există un singur grup de oameni pe toată planeta căruia i s-a dat abilitatea de a mângâia, inclusiv pe Israel: credincioşii care formează Biserica. Aceasta este slujba noastră. Aceasta este bucuria noastră.

Cum arată această mângâiere? Asta vom explora în ultimul capitol.

Capitolul 13.

BINECUVÂNTAREA CELOR CARE BINECUVÂNTEAZĂ

Cum poate sprijini Biserica poporul Israel?

Clip-clop. Clip-clop. Bărbatul s-a chinuit să-şi ridice obrazul de pe pământul nisipos în timp ce căuta să se focalizeze pe sunet. Simpla ridicare din cap nu era un lucru uşor. Simţea nodurile din dosul craniului, unde lovise bâta ca pe nişte greutăţi de 45 kg care-i împingeau faţa în jos. Cu un geamăt, s-a forţat să-şi schimbe perspectiva, reuşind să vadă cu ochii înceţoşaţi şi umflaţi un bărbat pe un măgar. Dar nu era un bărbat oarecare – hainele fine în care călătorea şi animalul de povară bine îngrijit arătau clar că el era unul din oamenii puşi deoparte. Acest trecător era un preot, un slujitor la templu. Bărbatul a fost invadat de un sentiment de uşurare. Dacă ar fi existat cineva care să-l ajute, cu siguranţă ar fi acest om al lui Dumnezeu. Toate temerile lui că va rămâne în drum peste noapte, expus la elemente şi la animalele sălbatice, s-au risipit. Lacrimile i-au umplut ochii deja uzi.

„Ajutor!", a reuşit el să sufle. „Ajută-mă, te rog!"

Însă preotul nu s-a oprit, nici măcar nu şi-a întors privirea. Omul căzut la pământ ştia că nu avea cum să nu fie văzut. Se afla chiar pe marginea drumului îngust, unde îl lăsaseră tâlharii cei violenţi.

„Ajută-mă!", a gemut el. „Te rog, nu pleca."

Dar curând sunetul copitelor s-a îndepărtat, fiind înlocuit de o liniște ca de mormânt. Lumea bărbatului a fost învăluită iarăşi de întuneric.

O durere l-a înjunghiat într-o parte. A ţipat şi s-a tras fără să vrea. Ridicându-şi privirea, a văzut un bărbat cu un toiag în mână trăgându-se îndărăt. Oricât de surprins era să fie trezit în felul acesta, şi vizitatorul părea surprins în egală măsură să vadă că omul prăbuşit încă trăia. Făcând calculele, a înţeles că vizitatorul doar a căutat să vadă dacă dă semne de viaţă împungându-i o coastă-două rupte. Însă, în ciuda durerii, l-a cuprins un sentiment de uşurare. Din nou, nici omul acesta nu era unul oarecare – hainele şi echipamentul lui tribale erau cele ale unui levit. Poate nu lucra la templu, dar era tot un om al lui Dumnezeu. Omul părăsit avea să fie salvat.

Apoi levitul a început să se dea în spate. Pe faţa lui se citeau repulsia, teama şi dezgustul. A continuat să se retragă până pe marginea cealaltă a drumului, unde a făcut cale întoarsă şi a pornit grăbit spre Ierihon. Lipsa de nădejde şi de ajutor l-au copleşit pe bărbat şi plânsetele îi răvăşeau şi răsuceau trupul vătămat.

A mai trecut o bucată de vreme, iar victima nevinovată ştia că în spatele lui, de cealaltă parte a dealurilor, soarele avea să apună curând. Ce ar putea să se întâmple apoi l-a cutremurat. A început să se roage şi curând şi-a pierdut din nou cunoştinţa.

O mână blândă l-a scuturat de umăr. El a zâmbit imaginându-şi că este soţia lui şi îl trezeşte în una din acele dimineţi rare când poate dormi până după ce răsare soarele. Apoi durerea l-a izbit şi el şi-a revenit în mod alert. Şi-a deschis ochii şi s-a umplut de groază. O singură privire aruncată omului plecat asupra lui, şi nu a avut nici o îndoială că avea să fie jefuit din nou – poate bătut, poate omorât. Cel care-l privea, cu ceea ce trebuie să fie o îngrijorare falsă pe chip, era un samaritean.

„Liniştește-te, liniştește-te", a insistat samariteanul în timp ce bărbatul rănit încerca să se retragă.

„Ia-ţi mâinile de pe mine! Nu mai am nimic! Mi-au luat totul – jur!"

„Relaxează-te, prietene. Vreau să te ajut", i-a răspuns celălalt zâmbind cu compasiune. „Am în geantă un unguent care îţi va face bine. Apoi, lasă-mă să te urc pe măgar şi să te duc în Ierihon. Nu vei supravieţui dacă vei rămâne peste noapte singur aici."

Bărbatului rănit nu i-a luat decât un moment să-şi cântărească opţiunile şi să-şi dea seama că are doar una. Ezitant la început, l-a lăsat pe samaritean să-i ungă rănile şi să-l panseze. Curând, reticenţa i s-a transformat în recunoştinţă şi a început să-i mulţumească din nou şi din nou străinului. Călătoria spre Ierihon a fost una lungă şi dureroasă, însă, în cele din urmă, bărbatul a ajuns într-un pat de han şi rănile i-au fost îngrijite de un doctor adevărat.

RESPONSABILITATEA BISERICII

Când a spus Isus această pildă, ideea Lui era că noi ar trebui să-i iubim în mod sacrificial pe toţi oamenii, indiferent de cine sunt ei. În timp ce o citim, focalizarea noastră cade în mod principal pe bunul samaritean şi pe faptul că el a făcut ce trebuie. Tindem să petrecem mai puţin timp concentrându-ne pe preotul şi pe levitul care nu au făcut ce ar fi trebuit să facă. Nu este vorba de faptul că nu ştiau ce este bun şi ce este greşit. Moralitatea cu privire la a ajuta sau a nu o face nu era un lucru de care să ne îndoim când vine vorba de aceşti doi oameni adânciţi în lege. Ei ştiau exact ce ar trebui să facă, dar au ales pur şi simplu să nu acţioneze. În epistola fratelui lui Isus, Iacov, citim: „Deci cine ştie să facă bine, şi nu face, săvârşeşte un păcat!" (Iacov 4:17) Cu alte cuvinte, păcatele prin omitere sunt la fel de grave precum cele prin comitere. Preotul şi levitul au ştiut ce este bine să facă şi astfel, nefăcând acel lucru, au păcătuit.

Astfel, dacă Dumnezeu a transmis clar că este responsabilitatea Bisericii să susţină Israelul, dar creştinii au întors spatele poporului evreu, la ce concluzie ajungem? Repet, păcatele prin omitere sunt tot păcate. Întrebarea fundamentală este aceasta: are astăzi Biserica o responsabilitate faţă de poporul evreu?

În paginile acestei cărţi am prezentat cazul biblic referitor la faptul că Israel este fără îndoială o naţiune aleasă de Dumnezeu cu un scop anume şi pentru un sezon anume. Însă înşelăciunea cu privire la Israel este răspândită în toată America şi în întreaga lume şi sursa ei poate fi identificată în păcatul original din Geneza 3. Din momentul în care soarta Satanei a fost pecetluită, el s-a întors împotriva poporului Israel. Influenţa lui este mare şi în ziua de azi.

Primesc în fiecare zi sute de mesaje pe telefon, pe Facebook şi comentarii pe YouTube. Aţi fi surprinşi să ştiţi cât de multe din ele sunt pline de obscenităţi. În fiecare dimineaţă când mă trezesc, citesc cu atenţie aceste urări de „bună dimineaţa". Nu cu mult timp în urmă am primit un mesaj de la un bărbat care se presupunea că este creştin. Sugestia lui plină de dragoste era ca, din moment ce sursa celor mai multe probleme din lume este Israel, Statele Unite să bombardeze pur şi simplu naţiunea noastră mică – problemă rezolvată! Iar el este doar unul dintre mulţi oameni cu o ură agresivă împotriva poporului Israel.

Undeva pe parcurs, minciuna că Israelul de azi este într-un anume fel diferit faţă de Israelul din Vechiul Testament a prins teren în Biserică. În timp ce Israelul din Biblie merită reverenţă, împotriva Israelului de azi se poate lupta, el poate fi boicotat şi distrus. Presupunerea este că pe atunci, Israel conţinea poporul ales de Dumnezeu. Însă astăzi , Israel nu este cu nimic diferit faţă de orice altă naţiune plină de atei şi adepţi ai unor religii false.

Cu câţiva ani în urmă, un teolog american proeminent şi urmărit de foarte multă lume a avut o predică despre locul poporului Israel

în economia lui Dumnezeu. El a spus: „Promisiunile făcute lui Avraam, inclusiv promisiunea cu privire la țară, vor fi moștenite precum un dar veșnic doar de Israelul adevărat, spiritual, și nu de Israelul cel necredincios și nesupus... Prin credința în Isus Hristos, Mesia din poporul evreu, neamurile devin moștenitoare ale promisiunii făcute lui Avraam, inclusiv ale promisiunii cu privire la țară... De aceea, statul secular actual al lui Israel nu poate să aibă o pretenție divină actuală asupra țării, însă noi și ei trebuie să căutăm să ajungem la o înțelegere pașnică, nu bazată pe drepturile divine actuale, ci pe principiile internaționale de dreptate, milă și de posibilități practice."[15]

O absurditate în toată regula – nimic bun nu este în poporul evreu .Aceasta este rădăcina problemei. Când îndepărtezi de la poporul Israel drepturile lor divine, chemarea lor divină și destinația lor în acord cu voia lui Dumnezeu și adaugi în schimb limbajul zilei de astăzi, „principiile internaționale de dreptate, milă și de posibilități practice", Cuvântul lui Dumnezeu este înlocuit de moravurile lumii. Și care sunt eticile de dreptate și milă ale societății noastre globale? Ca bebelușii să nu se nască. Ca homosexualitatea și confuzia de gen să fie celebrate. Cu fiecare zi ce trece, standardele lumii de dreptate și milă se îndepărtează tot mai mult de Cuvântul lui Dumnezeu. Precum scria Pavel: „Dumnezeu să fie găsit adevărat, și toți oamenii să fie găsiți mincinoși." (Romani 3:4) Noi trebuie să folosim Cuvântul lui Dumnezeu ca singurul nostru standard, indiferent de cât de mult se împotrivește definiției neprihănirii din cultura noastră. Și trebuie să luăm cuvintele din Scripturi la adevărata lor valoare, chiar dacă nu se potrivesc noțiunilor noastre doctrinare preconcepute.

Dumnezeu a scris Biblia să fie înțeleasă de bărbați și femei, de la cei mai înțelepți până la cei mai puțin învățați. De aceea, pe cât de mult posibil, trebuie să folosim o hermeneutică directă, literală pentru a înțelege Scripturile. Ce citiți în Biblie înseamnă

aproape întotdeauna ceea ce pare să însemne. Nu aveţi nevoie de doctorate în studiu biblic pentru a fi capabili să discerneţi adevărul din spatele scrierilor istorice ale lui Moise, psalmilor lui David, înţelepciunii lui Solomon, profeţiilor lui Isaia, naraţiunilor lui Ioan şi doctrinelor lui Pavel. Desigur, pe măsură ce învăţăm mai mult despre istoria şi contextul cultural al scrierilor, putem dobândi o înţelegere mai profundă a anumitor părţi din Scripturi. Însă descoperirea contextului cultural nu ne va permite brusc acces la semnificaţii secrete sau la coduri biblice sau la interpretări alegorice. Din nefericire, această dorinţă de a descoperi un sens mai profund prin alegorizarea Scripturii a pornit cu secole în urmă de la Origen şi poate fi regăsită încă în hermeneutica unor pastori precum cel menţionat anterior. Este în esenţă hermeneutica de genul „deşi pare destul de evident că Biblia vrea să spună cutare lucru, în cine veţi crede – în mine sau în ochii voştri mincinoşi?"

DOUĂ POPOARE ALESE

Dumnezeu nici nu putea să transmită mai clar faptul că este un Dumnezeu care nu Îi va abandona pe cei care-I aparţin. Profetul Samuel a declarat: „Domnul nu va părăsi pe poporul Lui, din pricina Numelui Lui celui mare, căci Domnul a hotărât să facă din voi poporul Lui." (1 Samuel 12:22) Unde mai încape „Da, dar..." în această declaraţie? Chiar şi în declaraţia de avertizare a lui Samuel de la finalul acestui discurs, ameninţarea pedepsei pentru nelegiuire se extinde la acea generaţie şi la împăratul ei – nu la poporul evreu ca întreg.

„Dar, Amir, este vorba de o perioadă diferită. S-a întâmplat înainte ca evreii să-L fi respins pe Mesia." Adevărat. Totuşi, după cum am văzut deja în nenumărate rânduri, Pavel ne face cunoscut că absolut nimic nu s-a schimbat între Dumnezeu şi Israel. „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci şi eu sunt israelit, din sămânţa lui Avraam, din seminţia lui Beniamin.

Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte." (Romani 11:1-2) Este nevoie de un joc foarte îndemânatic de Twister doctrinal pentru a îndepărta această afirmație îndrăzneață și directă.

Dumnezeu a folosit poporul Israel ca să Se prezinte lumii neamurilor și folosește Biserica pentru a atrage Israelul înapoi la El.

Evreii sunt poporul ales de Dumnezeu. Biserica este poporul ales de Dumnezeu. De ce trebuie să insiste unii oameni atât de mult că nu poate exista decât unul dintre ele? La momentul de față, doar cel de-al doilea popor urmează calea neprihănirii. Dar, sincer, nu este un lucru nou pentru Israel. Când în toată istoria Israelului au fost evreii complet pentru Dumnezeu? Cu siguranță nu când pribegeau prin pustie. Nu în perioada judecătorilor și nici măcar în perioada împăraților. Vă amintiți când a fugit David de împăratul Saul? Soția lui, Mical, a luat un idol care era în casa lor și l-a ascuns în patul lui David îmbrăcat în blană de capră, pentru a-i păcăli pe slujitorii lui Saul.

Chiar și când s-a întors poporul Israel din exil, au înlocuit un sistem de valori fals cu altul – au lăsat în urmă închinarea la idoli și au început să se închine legii. Dacă după toată istoria de răzvrătire și apatie a Bisericii împotriva lui Dumnezeu, El nu i-a părăsit, de ce am crede că ar fi diferit în cazul unui popor Israel răzvrătit și apatic din ziua de azi? Și dacă Dumnezeu nu a abandonat Israelul, de ce am concluziona noi, care-L urmăm pe El, că am putea să tratăm poporul evreu cu altceva în afară de dragoste?

Deși am evidențiat în această carte distincția dintre Israel și Biserică, trebuie să recunoaștem și interconexiunile noastre. Dumnezeu a folosit poporul Israel ca să Se prezinte lumii neamurilor și folosește Biserica pentru a atrage Israelul înapoi la El.

„În ce priveşte Evanghelia, ei sunt vrăjmaşi, şi aceasta spre binele vostru; dar în ce priveşte alegerea, sunt iubiţi, din pricina părinţilor lor. Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi de chemarea făcută. După cum voi odinioară n-aţi ascultat de Dumnezeu, şi după cum, prin neascultarea lor, aţi căpătat îndurare acum, tot aşa, ei acum n-au ascultat, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete şi ei îndurare. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toţi oamenii în neascultare, ca să aibă îndurare de toţi."(Romani 11:28-32)

Da, Israel este o naţiune necredincioasă. Dar totul face parte din planul lui Dumnezeu. Chemarea irevocabilă făcută evreilor ca naţiune pregăteşte terenul pentru chemarea spirituală irevocabilă făcută Bisericii. Dragostea Lui neschimbată faţă de poporul Israel, în ciuda păcatelor şi eşecurilor lor, este ceea ce ne dă încrederea că dragostea Lui nu se va îndepărta de la noi, în ciuda păcatelor şi eşecurilor noastre. Această interconectare este cu sens dublu. Mila Lui arătată Bisericii – chiar şi când noi nu ne supunem – arată poporului Israel centrat pe lege că mila Lui este mai mare decât păcatele lor. Dacă „Dumnezeu Îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi" (Romani 5:8), cum am putea noi ca popor al lui Dumnezeu să facem mai puţin decât să iubim în mod sacrificial poporul Israel, chiar dacă ei încă sunt în păcat?

Dragostea neschimbată a lui Dumnezeu faţă de poporul Israel, în ciuda păcatelor şi eşecurilor lor, este ceea ce ne dă încrederea că dragostea Lui nu se va îndepărta de la noi, în ciuda păcatelor şi eşecurilor noastre.

Dumnezeu să fie găsit adevărat, şi toţi oamenii să fie găsiţi mincinoşi – El nu-i va abandona niciodată pe cei pe care i-a numit ai Săi. Responsabilitatea noastră în calitate de credincioşi este să iubim ce iubeşte Dumnezeu. El încă iubeşte poporul pe care l-a

ales întâia oară. Cei din biserică care resping Israelul trebuie să fie foarte atenți. Dacă suntem împotriva a ce iubește Dumnezeu sau chiar urâm ce iubește El, nu va trece mult până să începem să iubim ceea ce Dumnezeu nu aprobă sau urăște.

CE NU AR TREBUI SĂ FACĂ BISERICA

Biserica a fost chemată să iubească și să susțină Israelul. Cu toate acestea, sunt unii care își duc prea departe dragostea față de Israel. În primul rând, sunt unii care, în dorința lor de a vedea tot Israelul mântuit mai degrabă acum decât la finalul necazului, au atribuit poporului evreu o cronologie spirituală. Ei au venit cu conceptul unui legământ dublu – unul cu neamurile și unul cu evreii. Pentru neamurile noului legământ, mântuirea este prin har, „prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni." (Efeseni 2:8-9) Însă evreilor care L-au respins pe Hristos, și au respins astfel harul care vine prin lucrarea Lui de la cruce, în dragostea Lui cea mare, Dumnezeu le permite mântuirea prin supunerea față de vechiul legământ.

Însă chiar Isus a negat posibilitatea unei perspective care să susțină un legământ dublu în noaptea când a fost vizitat în mod clandestin de un fariseu. Printr-o declarație care a risipit orice șansă a unei mântuiri bazate pe meritul personal, Isus i-a spus liderului religios evreu:

> „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. (...) Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică." (Ioan 3:3, 14-16)

Nu există obiecții. Nu există distincții între evrei și neamuri. Cuvintele „un" și „oricine" sunt a-tot-cuprinzătoare. Mântuirea vine doar prin credința în Isus Hristos.

Al doilea mod în care oamenii iubesc și susțin în mod nepotrivit poporul Israel este să cadă în capcana „Imitația este cea mai sinceră formă de flatare". Astfel, mulți dintre cei din neamuri spun că vor să devină evrei. Și, permiteți-mi să vă spun, pot deveni destul de militanți în pseudo-evreimea lor. Mi s-a întâmplat să mă privească unii oameni când iau micul-dejun și să fie nefericiți observând felii dintr-un anumit produs glorios din carne de porc aliniate pe farfurie alături de ochiuri. „Cum ai putut să faci asta, Amir? Ești evreu!" Eu le transmit că dacă vor să înceapă să urmeze legi de alimentație evreiești, pot să o facă. Doar să nu se atingă de micul meu dejun.

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, Biblia nu ne arată nici măcar un caz în care o persoană să fie mântuită prin respectarea legii. De fapt, ea ne spune clar că nimeni nu poate respecta legea în mod desăvârșit. Și pentru că legea este sfântă ca întreg, dacă încalci una dintre legi, le-ai încălcat pe toate. Unul Singur a împlinit legea, și acela este Isus. Dumnezeu nu ne-a dat legea ca noi s-o putem completa. Ea ne-a fost dată ca să înțelegem că avem nevoie de un Mântuitor – că nu ne putem ocupa singuri de păcatele noastre.

Și totuși, ce fac unii oameni? Ei sugerează că neamurile ar trebui să înceapă să respecte legea și toate sărbătorile. Desigur, mântuirea vine prin har, prin credință, dar trebuie apoi să faci cutare și cutare lucru. Ei promovează o doctrină a mântuirii de genul „Isus plus". Acești oameni înțeleg Romani 11 complet pe dos. Pavel a scris: „Prin alunecarea lor, s-a făcut cu putință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos." (Romani 11:11) În cazul multor creștini, în loc ca mântuirea lor prin har să provoace evreii la gelozie, ei se lasă provocați la gelozie prin aderarea evreilor la lege.

CE AR TREBUI SĂ FACĂ BISERICA

Dacă acestea sunt lucrurile pe care *nu* ar trebui să le facă Biserica, care sunt cele pe care ar trebui să le facă? Cum ar trebui ea să susțină celălalt popor ales de Dumnezeu?

Să se roage

În primul și primul rând, Biserica trebuie să se roage pentru Israel. Există trei rugăciuni pe care Biserica ar trebui să le înalțe pentru națiunea Israel. Primele două se află în Psalmul 122: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea, în casele tale domnești!" (versetele 6-7) În primul rând, rugați-vă pentru pace. În ciuda tuturor întâmplărilor negative din anul 2020, a fost un an de vârf în ceea ce privește pacea poporului Israel cu lumea arabă. La momentul în care scriu aceste cuvinte, cu ajutorul Statelor Unite, Israel și-a normalizat relațiile cu Emiratele Arabe Unite, Bahrain, Sudan și Maroc. Și, după toate indiciile, urmează Arabia Saudită. Dumnezeu ascultă rugăciunile Bisericii Lui.

Cea de-a doua rugăciune pe care o găsim în pasaj este pentru prosperitatea Israelului. Când privim la această țară acum în comparație cu modul în care arăta cu 72 de ani în urmă, când și-a declarat independența, este imposibil să nu vedem mâna lui Dumnezeu la lucru. Israel este un lider mondial pe piața energiei, în domeniul tehnologiei, agriculturii, medicinei și în multe altele. Nu a mai existat în toată istoria lumii o națiune care să înflorească atât de rapid, în special în mijlocul opresiunilor internaționale constante. Aceasta nu poate fi decât lucrarea lui Dumnezeu care consideră Israelul „lumina ochilor Lui." (Deuteronom 32:10)

Putem, de asemenea, să vedem în acest psalm natura retroactivă a susținerii poporului Israel. Pe măsură ce iubim națiunea și ne dorim să aibă pace și să fie prosperă, și noi vom prospera. Cred că din momentul în care președintele Truman a recunoscut națiunea

lui Israel proaspăt declarată, în anul 1948, America a fost unul dintre principalii beneficiari ai acestei promisiuni.

Cea de-a treia rugăciune pentru poporul evreu este pentru mântuirea lor. Da, va exista o trezire naţională la finalul necazului. Însă, între timp, ar trebui să ne rugăm ca Dumnezeu să mântuiască tot mai mulţi evrei şi să-i salveze acum, prin credinţa în iertarea care se găseşte în sângele lui Isus care a curs la cruce, de la a fi nevoiţi să suporte necazul lui Iacov. Eu sunt unul dintre acei evrei care nu au trebuit să aştepte ca să-L recunoască pe Acela pe care L-au răpus. Eu am experimentat libertatea care vine prin faptul că am lăsat deoparte faptele mele bune şi m-am încrezut în lucrarea Mântuitorului meu. Chiar în timp ce aşteptăm trezirea aceea finală, să ne rugăm pentru o trezire actuală în naţiunea Israel.

Să proclame

A doua modalitate prin care pot bisericile să susţină Israelul este să predice adevărul cu privire la dragostea continuă a lui Dumnezeu pentru ei. Am vorbit deja despre pastori nechibzuiţi care susţin că Dumnezeu a respins Israelul. Cu toate acestea, mai există un grup de pastori care contribuie la ignoranţa biblică a turmei lor – cei care nu predică deloc despre Israel. Precum acel unchi stânjenitor, nemanierat, pe care nimeni nu vrea să-l invite la masa de Crăciun, Israelul din zilele noastre a ajuns să fie persona non grata în multe din biserici. Ignorând poporul Israel ratăm o ocazie ideală de a învăţa despre îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, despre fântâna fără fund a iertării Lui şi despre asigurarea dătătoare de pace a mântuirii noastre. Pastorilor, nu neglijaţi Israelul. Celebraţi naţiunea ca fiind o demonstrare a puterii lui Dumnezeu. Lăsaţi-i pe cei din bisericile voastre să vadă, prin intermediul poporul Israel, faptul că Dumnezeu încă este un Dumnezeu al minunilor.

Să dăruiască

Ultima modalitate prin care vă puteţi arăta dragostea este

să susțineți financiar poporul Israel. „Stai puțin, Amir. Nu-mi amintesc să fi citit asta în Biblie." Ei bine, apare în Biblie – nu inventez nimic. Când Pavel își încheia epistola către biserica din Roma, i-a încurajat pe credincioșii de acolo să dăruiască bisericii de evrei din Ierusalim. „Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților. Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții care sunt în Ierusalim. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o datorie față de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești." (Romani 15:25-27) Folosind ca exemplu bisericile din Macedonia și Ahaia (Filippi, Thessalonica, Berea și Corint), Pavel a provocat creștinii din Roma să-și susțină financiar frații și surorile din Israel. De ce? Pentru că le erau datori. De la evrei au primit neamurile „binecuvântări duhovnicești". Așa că este normal ca, în schimb, neamurile să binecuvânteze evreii cu „bunuri pământești". Noi, credincioșii, suntem beneficiari ai acestor „binecuvântări duhovnicești", precum este subliniat în ultimul capitol. De ce am crede că suntem diferiți cu ceva față de romani?

Nu spun să vă scoateți carnetul de cecuri și să scrieți un cec de 50 $ pentru statul Israel. Deși sunt sigur că ministrul de finanțe al Israelului ar fi mulțumitor, națiunea noastră ar putea supraviețui fără sacrificiul vostru. Totodată, nu vă cer să sprijiniți *Behold Israel.* Dacă Dumnezeu vă conduce în această direcție, slavă Domnului! El este bun. Cu toate acestea, sunt mulți alți misionari sau multe alte lucrări care slujesc direct nevoilor poporului evreu.

Un prieten de-al meu pastor obișnuiește să spună congregației lui: „Dacă atunci când vă rugați, simțiți că Dumnezeu vă cheamă în altă biserică, sunt complet de-acord cu asta. Nu mă interesează în ce biserică slujiți, atâta timp cât slujiți în biserica lui Dumnezeu." Și eu simt la fel când vine vorba de credincioși care vor să susțină poporul evreu.

Cum să găsiţi o lucrare pe care să o susţineţi?

Rugaţi-vă. Acesta este cel mai important pas pe care puteţi să-l faceţi.

Faceţi-vă temele. Există multe lucrări dubioase.

Găsiţi o lucrare care binecuvântează în mod direct poporul ales de Dumnezeu. Se poate să fie vorba despre susţinerea celor cu nevoi fizice, materiale sau spirituale – în toate cazurile Dumnezeu poate lucra. Ţineţi minte: mulţi necredincioşi au nevoie să vadă întâi dragostea lui Hristos înainte să fie pregătiţi să audă despre dragostea lui Hristos.

Dăruiţi. Rugaţi-vă şi ascultaţi ce vă vorbeşte Dumnezeu. El vă va transmite clar ce vă cheamă să faceţi.

Necredincioşii au nevoie să vadă întâi dragostea lui Hristos înainte să fie pregătiţi să audă despre dragostea lui Hristos.

O PROMISIUNE EXTRAORDINARĂ

Dumnezeu nu va părăsi sau abandona niciodată ce este al Lui. Fiind evreu, găsesc o mare mângâiere în faptul că ştiu că El nu mi-a uitat poporul şi că, într-un final, El îl va atrage la Sine. Şi, fiind un membru credincios al bisericii lui Dumnezeu, capăt o mare mângâiere din faptul că ştiu că acelaşi Dumnezeu care nu a părăsit Israelul nu mă va părăsi nici pe mine – indiferent de greşelile şi eşecurile mele. În schimb, toţi – evrei şi neamuri, Israel şi Biserica – putem să ne agăţăm de promisiunea extraordinară făcută lui Israel când poporul a luat-o pe arătură:

„Bunătăţile Domnului nu s-au sfârşit, îndurările Lui nu sunt la capăt,ci se înnoiesc în fiecare dimineaţă. Şi credincioşia Ta este atât de mare!" (Plângeri 3:22-23)

NOTE DE FINAL

1. „Date şi statistici", Ziua Internaţională a Supradozei, 13 aprilie 2020, www.overdoseday.com/ facts-stats/.

2. „Analiza datelor despre opioide şi resurse", Centrele de control şi prevenţie a bolilor, 19 martie 2020, www.cdc.gov/drugoverdose/data/analysis.html.

3. „Analiza datelor despre opioide şi resurse"

4. „Analiza datelor despre opioide şi resurse"

5. "Walter Rothschild and the Balfour Declaration," Contact Us FAQs: The Rothschild Archive, www

.rothschildarchive.org/contact/faqs/walter_rothschild_and_the_balfour_declaration.

6. "Pre-State Israel," The San Remo Conference, www.jewishvirtuallibrary.org/the-san-remo-conference.

7. Jonathan Lipnick, "To the Place of Trumpeting," Biblical Hebrew and Holy Land Studies Blog—IIBS.com, July 18, 2018, www.https://blog.israelbiblicalstudies.com/holy-land-studies/to-the-place-of-trumpeting/.

8. „Populaţia actuală a lumii", Worldometer, accesat în data de 30 octombrie 2020, https://www.worldometers .info/world-population/.

9. Loup Besmond de Senneville, „Dans Le Monde, Un Chrétien Sur Quatre Est Évangélique", La Croix, 25 ianuarie 2016, https://www.la-croix.com/Religion/Monde/Dans-monde-chretien -quatre-evangelique-2016-01-25-1200735150.

10. Oscar Schwartz, „The Rise of Microchipping: Are We Ready for Technology to Get under the Skin?," The Guardian, 8 noiembrie 2019, https://www.theguardian.com/technology/2019/ nov/08/the-rise-of-microchipping-are-we-ready-for-technology-to-get-under-the-skin.

11. The Churchill Society London, discursurile lui Churchill, accesate în

data de 30 octombrie 2020, http://www.churchill-society-london.org.uk/EndoBegn.html.

12. D.L. Moody, citat de J.H. Carstens, „The Greatness of the Bible", The Standard, 18 iunie 1910, 7.

13. „Council of Nicea I: Text - IntraText CT", intratext.com, accesat în data de 31 octombrie 2020, http://www.intratext.com/IXT/ENG0425/_PY.HTM.

14. Roger Pearse, „John Chrysostom, Against the Jews, Homily 1", Tertullian.org, accesat în data de 31 octombrie 2020, http://www.tertullian.org/fathers/chrysostom_adversus_judaeos_01_homily1.htm.

15. John Piper, „Israel, Palestine and the Middle East", Însetat după Dumnezeu, 7 martie 2004, https://www .desiringgod.org/messages/israel-palestine-and-the-middle-east.

CĂRȚI DE AMIR TSARFATI

publicate în România de Alfa Omega Publishing

CEASUL DE PE URMĂ

Cu toții avem întrebări despre vremurile din urmă. Însă, după cum explică Amir Tsarfati, un israelian creștin și un respectat învățător al Bibliei, profețiile biblice sunt o taină, nu un secret. Înțelegerea este disponibilă oricui își face timp să le studieze. Dorim ca această carte să vă fie o călăuză.

ZIUA SE APROPIE

În calitate de israelian nativ și creștin, Amir Tsarfati are o perspectivă distinctă care împletește istoria biblică cu evenimentele actuale și cu profețiile biblice ca să aducă lumină asupra misterelor care înconjoară vremurile din urmă.

ISRAEL ȘI BISERICA

Un israelian examinează planurile în desfășurare ale lui Dumnezeu cu privire la cele două popoare alese de El.

Contact: www.alfaomega.tv | 0256-284.913 | comenzi@alfaomega.tv

„Amir Tsarfati relatează povestea profetică din Biblie, de la Geneza la Apocalipsa și, în proces, își ajută cititorii să înțeleagă scopurile și planurile unice ale lui Dumnezeu atât cu privire la Israel, cât și la biserică. Respingerea teologiei înlocuirii de către el este profundă, și totuși lesne de înțeles. Această carte răspunde la o sumedenie de întrebări pe care mulți autori profetici se tem să le adreseze."

- DR. DAVID JEREMIAH

Pentru a înțelege cu adevărat profețiile din Biblie, trebuie să înțelegem întâi cum promisiunile Lui față de Israel vin în completarea viziunii Lui pentru biserică. Deși unii oameni cred că Dumnezeu a părăsit Israelul pentru biserică, acest lucru vine împotriva naturii Domnului credincios pe care-L vedem în Scripturi.

În cartea de față, Amir Tsarfati – israelian nativ și autor de bestselleruri – clarifică ce anume spune Biblia despre planurile supreme ale lui Dumnezeu pentru cele două grupuri alese de El, Israel și biserica. Amir ajunge la miezul unor întrebări-cheie, precum:

- Promisiunile pe care le-a făcut Dumnezeu națiunii Israel se mai aplică și astăzi poporului evreu?
- A înlocuit Dumnezeu poporul Israel cel răzvrătit cu biserica?
- Acum că există biserica, mai are Israel vreun rol distinct în lumea modernă?
- În ce fel sunt relevante pentru biserică evenimentele actuale din Israel?
- Care ar trebui să fie atitudinea bisericii față de Israel?

Israel și Biserica oferă o privire fascinantă asupra tuturor lucrurilor pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cele două popoare alese de El – și de ce sunt acestea atât de relevante pentru noi astăzi!

AMIR TSARFATI este un israelian nativ și un fost maior în IDF. El este fondatorul și președintele organizației Behold Israel – o lucrare non-profit care pune la dispoziție, prin tururi, conferințe și social media, învățături biblice. De asemenea, oferă acces unic la noutăți și informații despre Israel dintr-o perspectivă biblică și profetică. Amir este căsătorit și are patru copii. El locuiește în zona nordică a Israelului.

Alfa Omega Publishing
ISBN 978-606-045-258-4